OANA STOICA-MUJEA

jucătorul

OANA STOICA-MUJEA jucătorul

„O investigaţie pasionantă, întreprinsă de o anchetatoare aflată într-o situaţie limită."
George Arion

CRIME SCENE PRESS

Oana Stoica Mujea (n. 1981) a fost jurnalist pentru o scurtă perioadă de timp şi apoi scenarist la Media Pro Pictures. A debutat în 2005 cu un roman *fantasy*. Până acum a publicat peste douăzeci de cărți (*fantasy, crime, thriller*). Este membru al Uniunii Scriitorilor din București, secția „Copii și Tineret".

Indicii Anatomice, prima carte polițistă a Oanei Stoica-Mujea, a devenit rapid un succes și a fost tradusă în limba engleză în 2012 (Profusion). Întreaga serie Iolanda Știreanu a fost publicată la Crime Scene Press.

Seria Iolanda Știreanu

Indicii anatomice
Parfumul văduvei negre
Greșelile trecutului
Mascarada
Jucătorul
Noaptea de Sfantul Andrei

Al patrulea volum din seria **Iolanda Știreanu,** începută cu *Indicii anatomice.*

Împușcată în braț, picior și cap, Iolanda Știreanu reușește să supraviețuiască printr-o minune. Însă, atât memoria, cât și trupul, îi sunt afectate – e aproape paralizată și nu-și mai amintește nimic din „viața ei anterioară". E nesigură și fragilă. O chinuie gândul că, dacă indivizii care au încercat să o ucidă află că au dat greş, ar putea veni să își termine treaba. Iar ea e atât de lipsită de apărare…

Colegii o implică în anchetarea unui caz de crimă, uciderea unui chitarist încercând să o ajute să-și revină mai repede. Iolanda se străduiește să descifreze misterul atentatului, dar toate pistele urmărite de criminaliști în cazul ei duc spre drumuri închise. Niciuna dintre ele, oricât ar părea de verosimilă, nu ajunge să descifreze enigma. Începe să-și suspecteze psihiatrul, ba chiar și colegul de la „Moravuri", dar nimic nu se leagă.

Nimic, până când îl descoperă pe ucigaşul chitaristului și-și dă seama că ambele cazuri se întrepătrund. Treptat, anumite amintiri îi revin, dar nu-și dă seama dacă le interpretează corect. De un singur lucru e sigură – că e în pericol.

Oana Stoica-Mujea
Jucătorul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STOICA-MUJEA, OANA
Jucătorul / Oana Stoica-Mujea. – București: Crime Scene Press, 2015

ISBN 978-606-93677-7-3

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: mai 2015
Tipărit în România, FED PRINT

Colecție coordonată de **Alexandru Arion**

Oana Stoica-Mujea

Jucătorul

– 2015 –

I

Când moartea te cheamă ai două opțiuni: renunți, adică dai curs chemării, sau îi întorci spatele. Până la urmă, ține mai mult de voință. Depinde ce vezi, ce simți și, în special, ce auzi.

Eu am văzut doar ceața. Cred că era cinci dimineața sau în jurul acelei ore. Amintirea mea din acea noapte e ambiguă – cu toate astea, ca într-un vis, îmi amintesc cuvântul ubicuu, fără vreo logică anume. Ceața. Din nou ceața. Umbrele din ceață mă enervau, așa cum mă enervează totul întotdeauna. Nu îmi dădeam seama dacă erau oameni sau simple forme ce mi se întipăriseră pe retină. Păreau că dansează sau că se chinuie să vină ori să plece. Era o ceață rece pentru că o puteam simți. Ca în acele nopți de iarnă în care apare din senin, ți se pune în fața ochilor, ca o pânză, și apoi, rece, ca un șarpe scârbos, îți intră sub piele și în suflet și nu mai poți scăpa de ea zile întregi.

Încă o simt. E rece. Se strecoară pe sub pătură și îmi maltratează trupul. Se prelinge pe lângă mine, intră în mine, ca un amant deloc grăbit sau obosit, doar enervant și înfrigurat.

Transpirația aceea rece mă omoară. Mai e și o anume durere înfundată care nu mă lasă să mă concentrez sau să deschid ochii. Uneori aud voci, dar sunt prea îndepărtate pentru a le desluși. Nu gândesc prea limpede și, de cele mai multe ori, nici măcar nu mă mișc. Îmi simt trupul undeva între două frontiere. Uneori e viu, e cu mine, alteori e mort și n-am puterea de a-l mișca.

Dar visez sau cred că o fac. Uneori mă trezesc și ceața e lângă mine sau pe mine. Se prelinge. Aș vrea să țip, dar din nu știu ce rațiune nu pot. Apoi aud zgomotul ăla asurzitor și simt teama. Paralizez și toată voința din mine se scurge. Iar nu-mi mai simt trupul, iar mă întorc în lumea mea rece și visez.

Mai întâi am văzut caravana. Era colorată. Avea baloane. Fețe înnegrite de timp ieșeau rând pe rând într-o liniște mormântală. Păreau că sunt speriați dar nu era așa. Am avut de multe ori visul ăsta, uneori nu se mai sfârșea, dar într-un final am înțeles. Tăcerea era a mea nu a lor.

M-am trezit. Știu că m-am trezit pentru că undeva, în depărtare, de parcă mi-aș ține genele apropiate, zăresc o lumină murdară ca a dimineților de iarnă. Încerc să deschid gura. Îmi simt buzele, dar nu-mi aud glasul. În schimb aud pași. Grei. De parcă un elefant ar fi încercat să meargă pe vârfuri. Elefant. Nu m-am mai gândit de mult timp la un animal. De ce tocmai un elefant?

Am impresia că sunt mai bătrână decât lumea și tot ce fac acum e să-mi reamintesc cursul vieții.

— Lala?

Vocea ei mă sperie. Mă cutremur undeva în adâncul ființei mele. Recunosc numele și simt durerea. Cred că visez din nou.

II

Simt durerea înfigându-mi-se în cap și în umărul drept. Degetele mele se mișcă, fără voia mea, într-acolo. Dar restul mâinii rămâne pe loc pentru că o altă durere se înfiripă în cot. Las brațul să cadă la loc. Între degete simt ceva moale. Lenjeria e ca de mătase sau degetele mele o simt așa. Îmi place. Ating din nou și din nou.

— Lala?

Ochii mi se deschid fără să vreau. Durerea mă face să țip. Lumina aceea îmi arde pupilele. Îi închid la loc. Îi strâng cât pot de tare, dar e prea târziu, amintirea ei îmi e întipărită pe retină. Aud din nou o voce. De data asta una masculină, tărăgănată, ca o adiere de vânt.

— Deschide ușor ochii. Știu că te dor, dar trebuie să faci un efort.

Nu vreau să fac niciun efort. Nu-mi plac eforturile. Nu știu cum îmi dau seama de asta, dar corpul meu o simte. Cu încăpățânare strâng și mai tare din pleoape, asta până când simt atingerea. Ochii mi se deschid brusc. Îi văd conturul chipului dar lumina mă lovește din nou. Scâncesc ca un nou născut.

— E bine, spune din nou vocea. E bine. De acum va fi din ce în ce mai bine.

Brusc realizez că mă doare foarte tare în gât, aș vrea să-i spun dar cuvintele nu-mi ies sub nici o formă.

— Nu te forța, spuse din nou. Într-o zi sau două îți va reveni și glasul. Să o luăm încet.

Încet.

Ochii încep să se obișnuiască cu lumina și trupul cu durerea pe care până acum nici nu a simțit-o. A știut că e acolo dar a refuzat-o. Acum nu o mai refuză, doar o acceptă. Scâncesc din nou. Clipesc și chipul lung, ușor negricios și bărbos, îmi devine tot mai clar. Are un zâmbet blând, cald, menit să mă facă să rămân calmă, dar eu mă zbat.

— Ușor, ușor.

Clipesc nervoasă. Nu înțeleg.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Brusc parcă mă fulgeră. S-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Probabil că-l privesc nedumerită. Se încruntă doar puțin, apoi își reia zâmbetul.

— E normal. Șocul a fost prea mare. Inima ți s-a oprit un minut și jumătate. Creierul tău n-a mai primit oxigen. Era să te pierdem.

Eram pierdută. Eram pierdută de la începutul timpului. Dar cine sunt eu?

Ochii mi s-au mărit și-i simt de parcă ar vrea să-mi iasă din orbite.

— Gata, gata, spuse agitat bărbatul. Pulsul ți s-a accelerat îngrozitor de mult. O luăm încet.

Am văzut seringa. Am simțit branula și serul care-mi intra în venă. Am adormit.

— Mă doare, am spus pe neașteptate.

Nu pot vorbi prea mult pentru că mă doare la infinit.

Încerc să-mi ating trupul. Știu că e suferind, dar nu și din ce motiv. Uneori îl simt, alteori nu. Acum mă uit în ochii bărbatului din fața mea. Cred că sunt albaștri și cred că i-am mai văzut, doar că nu-mi aduc aminte unde.

— Respiră încet, a spus el. Nu te grăbi.

Nu mi-am dat seama că respirația mea a luat-o razna. Are dreptate. Probabil că durerea îmi accelerează…

Zdrang! Tresar. Încerc să-mi mișc capul în direcția din care a venit zgomotul și-mi dau seama că sunt imobilizată.

— Doar Fulg de Nea, a spus bărbatul.

Aș vrea să întreb ce e acela un Fulg de Nea, dar nu îndrăznesc. Îmi e teamă că-mi pierd mințile. Omul acesta vorbește cu mine de parcă ar trebui să fiu familiarizată cu toată nebunia asta. Un Fulg de Nea. Un pat. O fereastră. Un bărbat care mă privește prietenos. Oh, dar îmi amintesc. Ultima oară când am deschis ochii și lumina aceea puternică mi i-a rănit el era aici. Poate mă înșel. Doar că am impresia că avea aceeași față lungă și aceeași barbă deasă. Dar poate am visat.

— Durerile n-ar trebui să mai fie la fel de insuportabile ca la început, a continuat el să-mi vorbească. O să rămân aici cât e nevoie, dar aș prefera să nu-ți mai fac calmante, altfel riscăm să devii o legumă și tu trebuie să-ți revii. Lumea are nevoie de tine.

Serios? Nu o spun, doar o gândesc. De ce ar avea lumea nevoie de mine?! Cine sunt și ce-am făcut de-am ajuns aici?!

— Îmi dau seama că ești confuză, îi urmăresc doar glasul, pentru că a dispărut din raza mea vizuală. Am vorbit cu directorul spitalului de psihiatrie și am căzut de acord că ar trebui să-ți spun ce s-a întâmplat.

Dintr-o dată îmi dau seama că nu-mi doresc să aflu prea multe despre mine. Durerea, da, poate că e suportabilă. În plus, am impresia că e mai bine așa, că pot trăi în felul acesta și pot avea liniște. Cu toate astea îl ascult fără să intru prea tare în panică.

— Victor spune că în seara aceea, cu șase luni în urmă, ai primit un telefon. Te-ai îmbrăcat, fără să scoți vreun cuvânt, și ai plecat.

Șase luni în urmă? îmi dau seama că e un timp destul de lung. Șase luni înseamnă mult.

— S-a gândit să te urmărească, dar știa că vei fi foarte atentă, așa că l-a sunat pe Paul și i-a spus să te găsească. Victor spune că erai agitată și i-a fost teamă că te vei duce direct în gura lupului.

Nu știu cine e Victor, dar cred că avusese dreptate. Într-un fel am căzut direct în gura lupului cu toate că nu știu cum și de ce am făcut-o.

— Paul te-a găsit după două ore. Încă puțin și ai fi murit. Bătută. Două coaste rupte. Un glonț în cap, altul în umăr și încă unul în piciorul drept. Cu oricine te-ai fi întâlnit în seara aceea a avut grijă să te maltrateze înainte de-a te ucide. Dar n-ai murit. Îți amintești cu cine te-ai întâlnit? Toată lumea încearcă să-i dea de urmă. Nu te poți purta așa cu un polițist și să rămâi nepedepsit.

Încercam să procesez informațiile. Sunt polițist, sau am fost, ținând cont de cele întâmplate. M-am avântat să fac ceva de una singură și am ajuns să fiu o legumă într-un pat. O pisică albă a sărit pe pătură făcându-mă să mă cutremurat. Mintea mea a luat-o razna. Vedeam pisici spânzurate peste tot. Am tras aer în piept și mi-am revenit. Pesemne că-mi aparținea. Bărbatul zâmbi.

— Fulg de Nea!

Un elefant. Un elefant are ochii dispuși lateral și din această cauză privirea lor este circulară, ceea ce nu e neapărat bine pentru că o privire dreaptă te ține mai concentrat asupra mediului înconjurător, pe când privirea circulară îți dă un oarecare drept la relaxare. Viața nu e

relaxantă. De ce îmi vin lucrurile astea în minte? Lucruri fără sens. Ce treabă are toată nebunia din capul meu cu realitatea?

Mă uit fix la bărbatul din fața mea și rostesc apăsat, pentru a încerca să păcălesc durerea.

— Nu-mi amintesc nimic.

Din privirea lui îmi dau seama că e dezamăgit, dar nu îl pot ajuta, nici pe el, nici pe mine. Îmi amintesc anumite lucruri, dar nu au nici o însemnătate și simt că n-au nimic de-a face cu viața mea. Lumea care se revarsă în capul meu este doar o formă de supraviețuire. Poate amintiri de la începutul lumii. Amintiri comune ale omenirii, dar nimic altceva. Nimic care să-mi spună cine sunt.

Ușa s-a deschis ușor și femeia roșcată, ușor plinuță, a intrat în încăpere.

— Ar trebui să mănânce ceva.

Bărbatul mi-a luat încă o dată pulsul și s-a ridicat.

— Te las cu Carmen. Mă întorc mai târziu. Mănâncă și odihnește-te, îți vei aminti.

M-am uitat la Carmen. Aveam sentimentul că o cunosc, doar că nu puteam să-mi amintesc de unde. Poate o altă nălucă ce trecea prin amintirea timpului meu suprarealist.

— Ți-am făcut supă de cartofi, preferata ta.

Mințea. Nu știu cum de știu asta, dar mințea. Nu-mi amintesc gustul vreunei supe de cartofi, dar bănuiam că nu era vorba de ceva spectaculos dacă ea simțea nevoia să mă mintă. A venit lângă mine cu un castron alb, plin doar pe jumătate cu o zeamă gălbuie. A luat lingura și a început să mă hrănească. Până la urmă poate chiar îmi plăcea supa aia, doar că nu îmi mai aminteam.

Când am deschis ochii am observat mai întâi lumina difuză. Era deja întuneric, dar ceva din interiorul meu îmi spunea că nu e încă foarte târziu. Pisica aceea albă dormea încolăcită la picioarele mele cu nasul ascuns sub vârful cozii, iar în fața mea, moțăind pe un scaun, stătea un băiat brunet la vreo treizeci și un pic de ani.

— Hei, am cârâit.

Bărbatul a deschis ochii. Și i-a ațintit spre mine și a zâmbit.

— Nici Bruce Willis nu e atât de greu de ucis.

Era o glumă pe care nu o înțelegeam.

— Am auzit că ești mai bine, dar că nu-ți prea mai amintești mare lucru. Îți amintești de mine?

I-am studiat chipul o vreme. Părea familiar, nu rece și de nerecunoscut, dar nici n-aș fi știut cu precizie cine e și ce face.

— Nu.

S-a întristat brusc, de parcă asta i-ar fi demolat întreaga viață.

— Nu-i nimic, a spus el. Sunt Victor Blid, colegul tău. O să vină și șefu' mai târziu. Lala, am crezut cu toții că ai murit. De ce-ai făcut-o?

Mă întreb, stupefiată, cât de simplu e să-i pui întrebări unui amnezic? Te aștepți cu adevărat să-ți dea un răspuns plauzibil, să-și amintească brusc sau e doar o chestie retorică? Nu îi puteam răspunde pentru că nu știam ce am făcut. Și, în plus, el ar fi trebuit să mă cunoască mai bine decât mă cunoșteam eu în acel moment precis, așa că îi era mai simplu să-și dea un răspuns.

— Înțeleg, spuse pe un ton afectat. Nu vrei să-mi vorbești. De fapt, nu știi ce să spui.

Aș fi vrut să fac o remarcă, dar am preferat să tac.

— Ești la fel de frumoasă și cu capul bandajat, zâmbi el.

Adevărul vorbelor lui m-a pocnit. Nu știam că aveam capul bandajat, dar acum îmi dădeam seama că așa trebuie să fie. Ca prin vis îmi tot aminteam cum mi se schimbau bandajele și, uneori, le simțeam mai strânse decât puteam eu suporta. Mi-aș fi dus mâinile la frunte pentru a studia situația. Aș fi vrut, măcar, să-mi zăresc chipul într-o oglindă, dar nu aveam să fac nici una, nici cealaltă. Pentru oglindă nu eram pregătită, iar mâinile încă nu mi le puteam mișca.

Am respirat adânc. Nu voiam să mă gândesc la mine și totuși o făceam. Oare fusesem o femeie frumoasă sau doar una obișnuită? Acum arăt ca un monstru? Mă uit în ochii „brunetului" și-mi dau seama că nu e speriat, din contră, pare fascinat de chipul meu. Dar, la fel de bine, poate fi un obsedat. Speram că nu e. Mi-am dres vocea. Nu mă mai durea la fel de rău în gât, dar tot cârâiam, lucru care-mi deranja auzul. Uneori aveam impresia că

am înghițit o pilă care mi se tot mișcă pe esofag. Hopa, mi-am amintit un cuvânt complicat: „esofag”.

— Cine spui că ești?

Cred că a sunat ca un fierăstrău pe o bucată de metal. El a rămas pe loc, șocat. Poate lovit. Nu știu. Nu-mi dădeam seama dacă era durere sau groază.

— Doctorul mi-a spus că ți-a povestit despre mine.

E clar, ori îmi fac ordine în gânduri, ori țip cu ultimele forțe să mă lase toți în pace. Încerc să-mi amintesc ultimele lucruri pe care mi le-a spus bărbosul.

— Victor și Paul.

Sprâncenele i s-au unit undeva la jumătatea nasului trădând nervozitate.

— Da, eu sunt Victor, Paul nu prea a mai trecut pe aici de când s-a întâmplat.

Asta o înțelesesem. Adică înțelesesem că s-a întâmplat. S-a întâmplat să plec de acasă și două ore mai târziu un așa zis Paul m-a găsit aproape moartă. Uneori mă enervez că n-am murit, nu văd sensul suferinței. Ceea ce nu înțelegeam e reacția lui Victor, așa că gura mi s-a deschis fără vrerea mea și demonii frâului liber au umplut încăperea.

— Ne-am tras-o?

L-am șocat. Nu, nu l-am șocat. Cred că l-am scos din sărite. Și totuși, nu părea genul de om care să se enerveze ușor, dar asta duruse.

— Despre cine vorbești?

Nu era evident? Doamne, mi-am tras-o cu amândoi? Aproape că-mi venea să râd. Până la urmă chiar era ceva de capul meu. Sunt polițistă și creez gelozii stupide.

— Despre noi doi, am hârâit.

Cred că nu-mi era deloc greu să par serioasă ținând cont că nu-mi prea puteam mișca mușchii feței. Sau așa am crezut eu.

— Ai mișcat mușchiul zigomatic mic, a vrut să fie un zâmbet ironic?

Ah, băiatul ăsta știe cuvinte complicate și mă crede mai deșteapt… ba nu, chiar sunt mai deșteaptă decât crede el, dar ce dracu’ e un mușchi zigomatic mic? Cred că a citit nelămurirea din ochii mei.

— Nu, contează, e vorba de mușchiul care ridică buza superioară și permite expunerea dinților.

— De ce te cerți cu mine?

L-am dezarmat. Era clar că avea o frustrare care fusese interiorizată mult timp. Simțea nevoia să-mi spună multe. Să mă urască, poate chiar să se ia la trântă cu mine. Dar m-a privit mai bine și a oftat. Da, era o stare de nervozitate împotriva mea, însă era prea domn pentru a continua cu atitudinea asta.

— Îmi pare rău, s-a așezat din nou în scaun, parcă învins de propria-i nebunie. Am crezut că vei rămâne o legumă toată viața. Am crezut că doar aparatele te vor mai face să respiri, asta după ce am crezut că ai murit. Mi-am reproșat de o mie de ori că nu te-am urmărit. Mi-am reproșat multe.

Aș fi vrut să zâmbesc, să-l alin, dar nu puteam și, într-un fel ciudat, nici nu voiam neapărat. Simțeam că nu e tot.

— Cred că sunt o persoană dificilă.

A zâmbit recăpătându-și acea privire jucăușă.

— Oho, nici nu ai idee. Ești genul de om pe care ori îl iubești, ori îl urăști. Nu există cale de mijloc.

Fusese un răspuns suficient pentru mine. Mă iubea, chiar dacă uneori mă ura. Nici el nu găsea calea de mijloc, dar avea ambele sentimente la fel de puternice.

— Deci? Am făcut sex? am insistat.

— Da, a spus sec. Apoi m-a privit intens. Știu că nu-ți mai amintești și-mi pare rău că încă mai am resentimente. Am fost un timp împreună, un timp scurt, apoi nu știu ce s-a întâmplat, dar nu m-ai mai vrut lângă tine ca iubit. Am bănuit că te-ai încurcat cu Paul, dar nu am avut niciodată vreo dovadă în sensul ăsta.

A tras aer în piept de parcă altfel s-ar fi înecat în propria suferință.

— Nu ești tocmai o persoană stabilă. Adică treci dintr-o relație în alta fără să te complici prea tare. Nu știu, uneori am impresia că nu iubești pe nimeni. Că nu mai poți. Dar, cât timp am fost împreună, mi-am dat seama că greșesc. Iubești intens, cu toată ființa ta, însă ți-e frică să rămâi prea mult timp într-un loc. De fapt, sincer să fiu, nu cred că-ți găsești locul.

Poate că acum mi-l găsisem, în pat, pentru mult, mult timp. Dar toate astea îmi trezeau o curiozitate: cine dracului e Paul ăsta care mi-a salvat viața și se presupune că am fi avut o relație și de ce nu vine să mă viziteze?

III

Am deschis ochii brusc pentru că mă simțeam studiată. Câteva dintre simțurile mele încă mai funcționau, cred eu, așa cum ar fi fost normal. I-am privit. Pe cel brunet îl recunoșteam, Victor Blid, colegul meu, dar pe cel în vârstă nu-l știam, cu toate că-mi părea cunoscut. De parcă l-aș fi văzut undeva, într-un vis îndepărtat. Îmi zâmbea. Avea un chip prietenos, ca al unui tată fericit că-și vede odrasla în viață, dar temător să o atingă. Am încercat să-mi mișc mâinile, dar numai degetele reușeau să prindă viață, restul trupului încă era o povară grea pentru mine.

Am clipit de câteva ori pentru a mă obișnui cu lumina. Probabil era din nou dimineață. Zilele treceau una după alta, iar eu nu mă puteam mișca și nu-mi puteam aduce aminte. Prizonieră în propriul corp și în propria minte.

— Știu că nu mă recunoști, a spus bătrânul cu o voce caldă, dar nu-i nimic. Încet, încet, lucrurile se vor pune la punct.

Era primul om care nu mă întreba dacă știu cine e și bine făcea. Nu știam.

— Sunt Mihai… ăăă Mihai Iordache.

Erau sentimente care uneori mă loveau. Adesea mă trezeam în toiul nopții și mă gândeam la părinții mei. Presupuneam că muriseră. Poate că fuseseră prea bătrâni sau poate că au avut un accident. Oricum, nu-mi aminteam niciodată nimic despre ei. Nici măcar nu aveam sentimentul că avusesem vreodată părinți și, cu toate astea, știam că li s-a întâmplat ceva rău.

— Am auzit de tine, am spus sec.

S-a așezat pe scaunul de lângă pat, acolo unde stătea, de obicei, doctorul. Mă privea intens, de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată, lucru care, pentru o clipă, mi s-a părut chiar plauzibil. Dar apoi mi-am dat seama că, în situația mea, aș putea la fel de bine să devin paranoică. Și totuși, aveam o imagine care-mi trecea prin cap, din când în când, un film sau o carte sau poate ceva ce trăisem; un paralitic, care depindea de calculatoare ca să rămână în viață, încerca să dea de urma unui criminal feroce; dar

tocmai criminalul acesta era programatorul care-l ținea viu. Uneori gândul ăsta mă speria, pentru că, practic, nu cunoșteam pe nimeni, dar îi știam pe toți. Oricare dintre ei ar fi putut să mă vrea moartă, poate mai puțin pisica, dar nici de asta nu eram convinsă.

Mi se părea că totul e anapoda și fără rost. Uneori credeam că totul e un joc, dar mai apoi îmi dădeam seama că treceam prin ceva periculos. Mai periculos decât faptul că ajunsesem în această stare era că trăiam.

Am închis pentru un moment ochii. Dimineață. Nu știu ce anotimp e, dar le recunosc pe toate patru. Rețin puține lucruri. Uneori uit de la o zi la alta dar, alteori, reușesc să-mi reamintesc. Frânturi, conversații întrerupte pe care le pun cap la cap și îmi iese de-un puzzle întreg. Nu mă ajută cu nimic, doar mă face să-mi pun mai multe întrebări cărora nu vreau să le dau glas. Poate că cei doi sunt de încredere, poate că nu au știut ce fac și atunci, totuși, de ce am ajuns aici? Sunt chiar atât de rebelă pe cât cred eu sau mi s-a inoculat asta, pentru ca niciunul dintre cei implicați să nu se simtă vinovați? Prea multe întrebări la care nu aveam să găsesc răspunsul până nu îmi reveneau amintirile.

— Ai trecut prin multe, mi-a spus Mihai. Uneori, simt că e vina mea pentru că te-am lăsat să faci ce ai vrut. Mereu mi s-a spus să te țin în frâu, dar n-am ascultat nici eu, cum n-ai ascultat nici tu.

— Cine ți-a spus asta?

A zâmbit, de parcă în întrebarea mea era tot secretul.

— În special SRI-ul.

Știam ce e SRI-ul, succesorul securității comuniste. Știam, de asemenea, că și în zilele noastre era la fel de comunistă, dar nu-mi puteam explica de ce cunosc aceste amănunte.

— Le-am cam stat în coaste, hm?

Atât el cât și Victor au surâs.

— Nu, a spus Victor ironic, ai făcut tot posibilul s-o faci.

Informații, informații. Eram un criminalist căruia îi plăcea să enerveze serviciile secrete din niște motive pe care nu mi le explicam. Presupuneam că orice om normal ar fi evitat să facă asta. De ce ar vrea cineva să aibă atâtea belele pe cap?

— Presupun că-mi plăcea să mă joc cu focul.

— Da, a confirmat Mihai. Presupun că imediat ce îți vei reveni îți va face aceeași plăcere.

Aș fi vrut să-l contrazic, dar nu puteam. Până la urmă nu mă cunoșteam deloc. Oamenii ăștia, cum necum, m-au ținut în viață șase luni. Probabil că toți cei care mi-au păzit ușa rezervei au fost controlați la sânge. M-au adus acasă unde au avut grijă să beneficiez de asistentă, psihiatru și femeie în casă. Bine, Carmen se pare că locuiește aici dintotdeauna. Uneori am impresia că-i recunosc mersul sau mirosul. Dar e doar o senzație care trece la fel de repede cum vine.

— Nu înțeleg de ce-mi doresc astfel de lucruri.

Fusesem serioasă în afirmația mea, dar cei doi păreau mirați. Era clar că nici ei nu mă mai recunoșteau pe mine.

Victor s-a scuzat și a ieșit să dea un telefon, moment în care Mihai m-a prins de mână. I-am simțit căldura și întreaga mea palmă s-a relaxat și s-a mișcat. Era prima oară când puteam mișca toată palma. Am simțit o furnicătură plăcută până în cot, semn că începeam să-mi simt mâna dreaptă. O clipă m-am simțit fericită.

— Nu vreau să-ți amintești, mi-a șoptit el. Și dacă o faci, nu spune nimănui, m-ai înțeles? Știu că ți se pare absurd și că nu știi dacă poți sau nu să ai încredere în mine, dar ascultă-ți instinctul. Nu-mi spune decât mie.

M-a speriat atât de tare că am vrut să mă smucesc din strânsoarea palmei lui, dar, în cele din urmă, ceva m-a speriat și mai rău. Pentru o clipă am auzit sunetul glontelui pornind din pistol. Nu, nu era pistol, era o pușcă de vânătoare, una rudimentară. Glontele era vechi, îmi puteam da seama după șuierat. Nu mai avea suficient praf de pușcă. O clipă m-am văzut într-o parcare subterană unde am observat o jumătate de chip ascuns în întuneric, dar cealaltă jumătate în lumină, numai că imaginea a dispărut. Întreg trupul mi-a zvâcnit, îmi simțeam fiecare osuleț și mușchiuleț – de ce foloseam diminutive?… Apoi totul a rămas încremenit.

Mihai s-a aplecat deasupra mea. Cred că țipa. Urechile îmi vâjâiau atât de tare că nu reușeam să-l aud, dar auzeam împușcătura la nesfârșit. Acela a fost glontele care mi-a atins umărul.

— Au fost doi? l-am întrebat pe Mihai.

Auzul mi-a revenit, cu toate că încă mai simțeam un foșnet enervant și inima mi-o luase la trap.

— Doi?

S-a așezat, chipul i s-a mai liniștit, dar mâinile îi tremurau. Nu voia să mă sperie, dar era clar că e îngrijorat pentru mine.

— Au fost doi care au tras în mine. Unul dintre ei m-a nimerit în umăr, avea o pușcă veche de vânătoare. Dar celelalte două gloanțe au provenit dintr-un pistol.

S-a îngălbenit și mai rău, am vrut să țip după ajutor, dar mi-a acoperit buzele.

— Sssst, îți amintești?

Am negat din privire, când mi-a eliberat buzele am spus șoptit.

— Frânturi pe care nu le pot pune cap la cap. E ca un vis, atât.

— Au fost doi, a spus el privind spre ușă. Așa bănuim și noi. Mi-ar fi greu să cred că a fost unul singur cu două arme.

Poate a fost, am gândit. Dar a făcut în așa fel încât să dea altă senzație. Poate unul dintre ei a fost chiar acel Paul. De ce tocmai el m-a găsit și nu altcineva? A, desigur, pentru că-l sunase Victor. Dar cum de știa Victor ăsta ce fac eu?

— Cine e Paul?

Întrebarea mea nu l-a mirat, dar chipul lui spunea că nu-l place prea mult.

— S.R.I. Moravuri. Criminalist. Un specialist al lor, ați lucrat împreună la un caz. L-ai bănuit tot timpul că ascunde ceva, dar, în cele din urmă, cumva, ați făcut pace. Sau te-ai prefăcut că faci pace. Nu știu, n-am mai apucat să te întreb niciodată.

— Asta înseamnă că nu prea e de încredere.

— Poți spune și așa. Îmi e greu să-mi dau cu părerea în cazul lui. A mai sunat de câteva ori să se intereseze de starea ta, dar nu mi s-a părut cu adevărat interesat, poate mai mult curios.

— Crezi că am avut o relație cu el?

Chipul i-a devenit roșu. Mi-am dat seama că nu discutam astfel de chestiuni cu el.

— Așa bănuim.

A spus-o la plural. Presupun că toată lumea bănuia asta, dar Paul refuza să dea un răspuns concret în timp ce eu nu-mi mai aminteam. Convenabil pentru el sau pentru mine? Nu, îmi dau seama că în situația de față pentru mine nu e convenabil, cu cât știam mai multe despre

trecutul meu – bun, rău – cu atât reușeam să ies mai repede din negura uitării. Era important să știu fiecare amănunt, dar presupuneam că nimeni nu le știa pe toate. Aveam impresia că le dădeam doar ce voiam eu. Sau, mai bine spus, că le dădusem. Nu fusesem chiar o femeie întreagă la minte, bine, nici acum nu eram. Poate că toate astea sunt relative, dar pe mine începeau să mă sperie. Ce dracului eram?

Telefonul sună. Îmi pierd răbdarea. Carmen nu e acasă, așa că sunt nevoită să pun un prosop pe mine și să renunț la duș, oricum eram grăbită să ajung undeva. Simt o oarecare răceală în sufragerie. A început anotimpul ploios sau, pur și simplu, nu mai sunt la fel de rezistentă la frig. Mă dor oasele. Mă dor mâinile. Îmi amintesc ca prin vis – doar că visul pare să nu-mi aparțină – că am fost cu cineva cu o seară în urmă. M-am drogat. Asta știu sigur, pentru că, la un moment dat, am vrut să încerc o marijuana. A apărut din senin. Nu știu dacă am tras mai mult de două fumuri, poate trei. Și-a făcut efectul asemenea unui somnifer, dar înainte de asta nu mi-am mai simțit picioarele. Mergeam, dar mereu îmi era teamă să nu mi se rupă vreun os. Erau și nu erau ale mele.

Spațiile mi se păreau mai înguste sau mai largi decât erau în realitate. Drumul până acasă mi s-a părut că a durat un infinit. Apoi, tot ce-mi amintesc e că am adormit, dar n-am dormit deloc, știu asta chiar și în vis.

Telefonul a început să sune.

Sunetul era enervant, apăsat. Nici măcar nu se luminase de ziuă. Trebuia să fie ceva important, altfel aveam de gând să mă enervez, numai că nu puteam. Undeva în subconștientul meu eram nervoasă, dar îmi venea să râd din orice. Pesemne că nu dormisem suficient pentru ca drogul să iasă tot din sânge.

Am sărit într-un picior, lăsând dâre de apă pe gresie. Urăsc când se întâmplă asta, dar și mai mult urăsc papucii. Oricum, dârele le șterge Carmen, e treaba ei. Treaba mea e alta. Mă reped spre telefon. Era aproape de mine, dar mintea încă îmi juca feste, făcându-mă să-l văd la o depărtare destul de mare. Aproape că m-am lovit de colțul canapelei încercând să-l prind.

M-am uitat la număr – nu-l recunoșteam. Nici măcar nu cred că era din România. Poate că vederea mă înșela. Am răspuns. Glasul care mi-a rostit numele era făcut pe calculator. Imediat am revenit la realitate. Numai un pungaș poate face așa ceva. Ciudat cuvânt „pungaș”, cum de mi-a trecut prin minte?

— Te aștept în parcarea subterană de la Universitate, am informații despre cazul tău.

Nu știu despre ce caz vorbește, e clar că nu sunt încă aptă pentru a întreprinde ceva pe cont propriu, dar insist, dintr-un instinct care nu ar trebui să fie prezent.

— Acum?

Dintr-o dată vocea interlocutorului, așa bruiată cum era, a devenit agitată.

— Nu avem timp, sunt pe urmele mele.

M-am trezit cu un sentiment ciudat. Poate că am visat, poate doar mi s-a părut, dar simțeam nevoia să beau apă. Am apăsat butonul care aproape îmi fusese legat de degetul mare și arătător. Carmen a apărut imediat.

Am recunoscut-o. Nu pentru că venea în fiecare zi când aveam nevoie de ea, ci pentru că o știam de ani de zile.

— Apă, am spus.

Presupun că fața mea nu trăda nici un gest de recunoaștere, dar îmi aminteam când Mihai mi-a spus să nu am încredere în nimeni. Dar de ce aș fi avut încredere în el? Trebuie să-mi revin. Trebuie să-mi găsesc drumul și să aflu de ce am ajuns aici. Mă simt ca o legumă într-un castron vidat. Oare am visat? Și dacă am făcut-o, ce am visat?

Carmen îmi aduce apa. Îmi pune paiul între buze și trag cu putere. Simt o oarecare jenă în gât. Vreau să adorm la loc. Presupun că-mi dau somnifere, pentru că tot ce-mi doresc e să închid ochii.

IV

— Nu înțeleg conceptul, s-a zburlit Victor Blid. De ce chitara nu merge direct băgată în priză?

Ionuț, băiatul care cânta la clape, dar de fapt era un foarte bun acordeonist, îl privea suspect.

Victor a ridicat din umeri.

— Nu știi să-mi explici?

Băiatul a tras aer în piept și s-a uitat spre George, saxofonistul trupei.

— Nu e greu, a spus saxofonistul pe un ton afectat. Orice instrument trebuie băgat în stație. O chitară electrică băgată în priză la doi douăzeci te ucide.

— De ce ar fi băgat chitara în priză? s-a mirat Dorin Istrate colegul mai în vârstă al lui Blid. Presupun că știa ce-l așteaptă, dacă face asta, nu?

Victor s-a îndreptat spre cel mai scund membru al trupei. Era un tip la vreo patruzeci de ani și avea o înălțime de cel mult unu' șaizeci. Stătea singur la o masă, într-un colț în care lumina nu ajungea. Părea îngândurat dar, în același timp, părea să se simtă și vinovat. Victor s-a prezentat.

— Lubine, a spus el pe un ton tremurat.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

— Eu sunt percuționistul trupei, Piți a întârziat, ca de obicei, și m-am ocupat eu de sunet. Fiecare instrument trebuie să intre într-un canal al stației. Am băgat chitara pe canalul doi, nici o clipă nu mi-ar fi trecut prin cap s-o bag în priză. Poate că sunt un tip introvertit, dar nu aș omorî niciodată pe nimeni.

— Bine, s-a strâmbat Victor, eu te întreb cum crezi că s-a întâmplat asta.

Bărbatul și-a dus paharul cu rom la buze, dar mâinile îi tremurau, așa că a renunțat.

— Am lipsit zece minute, nu era decât barmanul aici. De obicei Piți verifică toate canalele, dar de data asta a venit, a luat chitara în mână și… asta a fost.

Decedatul fusese luat de salvare, dar după zece minute fuseseră anunțați că nu s-a mai putut face nimic pentru el. Victor nu credea în coincidențe. Cineva îl

vrusese mort. Sau, poate, doar și-a dorit să-l sperie, dar tot crimă se numește.

Era un band vestit. Porniseră din Pitești, apoi luaseră drumul Clujului, Craiovei și tot așa până au ajuns în București într-o locație oarecare. Îi ascultase și el de câteva ori. Una dintre ziaristele cu care mai colaborase în timp ce Iolanda a fost în comă avusese o relație cu un cântăreț, nu cu unul dintre ei, dar cam înțelegea modul lor de viață, destul de diferit de al celorlalți artiști. Și cunoscuse destui: pictori, scriitori, actori, cam toate genurile. Unii au fost omorâți, alții au ucis. Totul în lumea lui era crimă sau tentativă de crimă. Uneori și-ar fi dorit să lucreze la Furturi Auto, cel puțin acolo n-ar fi avut bătăi prea mari de cap.

Electricianul poliției l-a bătut ușor pe umăr, făcându-l pe Blid să tresară. I-a făcut semn să se depărteze de percuționist.

— Nu e de la priză, i-a spus el. Altceva l-a ucis.

— Barmanul a văzut când s-a electrocutat.

Electricianul era un tip tânăr, dar unul dintre cei mai pricepuți.

— Da, dar șocul a fost mic, nu l-ar fi omorât. Așteaptă raportul legist și verifică chitara.

Chitara electrică fusese deja ambalată într-un celofan care nu schimba proprietățile chimice. Pentru o clipă, Blid se gândise și el că ar putea fi altceva la mijloc. Se mai electrocutase și el la viața lui, tot la doi douăzeci, dar, în afară de furnicături și o oarecare durere, nu simțise mare lucru și nici n-a murit din asta. Desigur, poate omul suferea de inimă sau de altceva deși, din câte își dăduse seama de la colegii lui, era sănătos ca un taur.

Echipa tactică a intrat pe ușă și de-acum încolo Victor și Dorin nu mai aveau decât să aștepte. Și-au adunat probele, au luat numele și adresele celor implicați, iar acum aveau de gând să se întoarcă la birou pentru a scrie raportul.

Blid avea multe pe cap, mai ales acum că Iolanda și-a revenit. Trebuia să afle cine a încercat să o omoare. Nu-i poți face așa ceva unui polițist fără să plătești. De fapt, nu-i poți face așa ceva Iolandei fără să plătești. Ar fi fost mai bine să-l prindă el pe atentator, decât să-și revină ea și să-și amintească. Iolanda putea isca un al doilea potop fără prea mari dureri de cap sau strângeri de inimă.

— Mergem la morgă, i-a spus lui Dorin.

Bărbatul a dat din cap.

Au urcat în mașina veche și au pornit.

— Crezi că e crimă cu premeditare? s-a interesat Dorin.

— Rămâne de văzut, dar din câte mi-a spus electricianul nu curentul l-ar fi ucis. În orice caz, adevărul ni-l poate spune doar legistul.

— Ciudat, a continuat bărbatul. În toată cariera mea n-am întâlnit așa ceva.

Blid a zâmbit. I se părea ciudat că Dorin Istrate nu a dat peste cazuri stranii până la șaizeci de ani. El dăduse numai peste crime complicate sau, cel puțin, asta i se întâmplase de când o știa pe Iolanda. Cu toate astea, un muzicant ucis din greșeală sau cu premeditare nu-i dădea prea mare bătaie de cap. Până la urmă nu era un caz chiar complicat – legistul decidea dacă a fost sau nu crimă. Apoi mai rămânea ca Victor să găsească criminalul și asta îi dădea o idee.

Mintea Iolandei funcționa întotdeauna ca și cum ar fi fost băgată în priză – dacă tot era să facă haz de necaz – iar cazul ăsta o putea ajuta să-și amintească. Măcar putea să o testeze ca să-și dea seama dacă mai are aceeași intuiție. Undeva, în sufletul lui, știa că e vorba de inteligență nativă și asta nu se pierde, chiar dacă memoria îți este arsă.

L-a lăsat pe Dorin la Institutul Medico-Legal promițând că se vor revedea la secție. Ardea de nerăbdare să vorbească cu Iolanda despre tot ce se-ntâmplase.

V

Stătea întins pe fotoliu cu țigara între dinți. Nu trăgea în piept, de fapt, nu trăgea deloc, doar aștepta ca țigara să se stingă sau să ardă mai departe, lăsând scrumul să cadă pe jos. O melodie îi juca obsesiv în cap. Repeta refrenul la nesfârșit, chiar dacă știa că pe undeva greșește: „Scrum, scrum de țigară/ Să bată vântul și să dispară/ Să plece…/ De parcă nimic nu ar fi fost”. Și îi spusese, îi spusese de mii de ori că poate avea încredere în el, dar ea nu-l băgase niciodată în seamă. Îl privea intens, de parcă ar fi fost îndrăgostită cu adevărat, și apoi pufnea în râs.

„Încredere, îi spusese ea. Încrederea e pentru cei slabi”.

„Lași, completase el. Doar lașii nu au încredere.”

Se întinsese pe pat complet goală, ținând picioarele desfăcute cu un zâmbet ironic pe chip.

„Tu te urăști pe tine, nu înțelegi că oamenii îți vor binele”.

A râs din nou. Încă îi mai auzea glasul strident în urechi.

„Ziua când se lumina/ Mâna ta pe mâna mea/ Era o dulce povară/ și simțeam cum timpul zboară…” Nu înțelegea de ce îi tot veneau versurile astea în cap. Ea nu le ascultase niciodată. Ea nu asculta niciodată nici un fel de muzică, cei puțin el nu știa să o fi făcut. Nu i-a spus. Nu au vorbit despre muzică. Într-o seară îi oferise geaca și ea s-a instalat în patul lui. Dimineața nu a mai găsit-o. Nici măcar parfumul ei nu mai era acolo. „Am simțit că a fost un joc/ Tu nu m-ai iubit deloc”. Scrumul a căzut pe covor, iar el nu a făcut decât să-l privească. Nu avea de gând să facă nimic în legătură cu asta. Scrumul se duce, așa cum s-a dus și ea, iar a doua zi a găsit-o aproape moartă.

A fost sigur că a murit, dar nu a cedat nici o clipă. A sunat la poliție, la salvare și pe Mihai Iordache. A ținut-o în brațe până când a ajuns ambulanța, abia i-a dat drumul dintre mâinile sale. Plânsese. Dar când au venit ei și-a șters lacrimile și a plecat. S-a dus s-o vadă de două ori, apoi nu a mai putut. Inima i se oprea ori de câte ori intra în rezervă. A știut că o să moară. A simțit. Și, cu toate

astea, ea s-a întors din morți. În tot timpul ăsta a încercat să afle de unde a fost sunată. A folosit cele mai complicate tehnologii, dar semnalul venea de peste tot. Până la urmă, singura teorie la care ajunsese era aceea că telefonul fusese dat din fața blocului ei. Au urmărit-o și au încercat s-o omoare.

Cine? De ce? Erau întrebări care nu-i dădeau pace încă de atunci. Avea bănuieli, desigur, dar nici o dovadă. Lala era drogată. Fusese drogată. A plecat de la el și a fumat marijuana Dumnezeu știe pe unde. Îi ieșise în urină. Era încă amețită când a părăsit casa, altfel nu ar fi făcut niciodată o asemenea greșeală. S-a ridicat și a aruncat nervos cu scrumiera care s-a înfipt în perete. Nu s-a spart, dar tot scrumul s-a împrăștiat prin casă. Particule mici și gri îi umpleau acum nările. Particule care nu ar fi trebuit să fie acolo. Dar totul se făcea scrum. Întotdeauna era așa.

O pierduse pentru că nu o avusese niciodată. Iolanda era doar a ei. Doar ea alegea. Doar ea decidea. Venea, pleca. Așa era Iolanda. Nu se putea schimba și nici măcar nu-și dorea să o facă.

Dar voia, voia cu disperare să o vadă. Să o atingă. Să-i spună că-i pare rău. Momentul ăla tot trebuia să vină, dar îi era teamă. Îi era teamă să nu o rănească sau, mai degrabă, să nu fie el cel rănit. Dacă nu-l recunoștea? Fusese doar o singură noapte între ei. Noaptea aceea în care ea a intrat în casă, s-a dezbrăcat, l-a folosit ca pe o târfă și apoi a plecat. S-a drogat, a ajuns acasă și probabil atunci a primit telefonul. Moartea a așteptat-o ca în cărțile lui Pratchett. Doar că Lala, spre deosebire de Vânturache care a păcălit moartea, fără să vrea dar fără prea mari șanse, ea a avut o șansă. Ceva s-a pus între ea și moarte. Menirea ei nu se terminase.

Ura asta.

Ura faptul că se apropiase prea mult de esoterism de când Lala a fost împușcată. Știa că avea să o caute chiar și după moarte. Nu i-a spus niciodată că o iubește, dar ea știa. Dacă n-ar fi știut, nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Femeile care iubesc rămân pentru totdeauna. Nu în casa ta, dar aproape de tine. Ea, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat toate astea, nu ar mai fi vrut să-l vadă.

Se întrebase adesea unde a greșit. Dar nu știa. Nimeni nu știa. Și, oricum, cei care iubesc nu ajung

vreodată la vreun răspuns și, chiar de-ar face-o, tot nu i-ar mulțumi. Sufletul rămâne tot îndurerat.

Când a auzit soneria a tresărit nervos.

A pornit spre ușă fără să-i pese de mizeria din jur. Nu se uita niciodată pe vizor, pentru că, într-un fel, spera ca cineva să apară la ușa lui și să-i zboare creierii. Prea multe lucruri pe care le văzuse și-i terorizau nopțile. Voia să scape de coșmaruri, iar lumea cealaltă, oricare ar fi fost ea, trebuia să rezolve problema. A deschis furios, dar toată mânia a dispărut când l-a văzut pe Blid în lumina difuză de pe casa scării.

— Îți era dor de mine?

Bărbatul l-a întrebat dacă poate să intre. L-a invitat. A văzut imediat că privirea tânărului său coleg a remarcat scrumul împrăștiat, dar a preferat să nu spună nimic. L-a condus în bucătărie, cel puțin acolo era mai curat.

— Dacă ai venit să mă convingi s-o văd, nu pot încă.

Nu i-a oferit nimic, nu pentru că nu ar fi avut ce, dar nu voia s-o facă. De ce s-o facă? Voia ca el să plece. Să plece pur și simplu.

— Nu am venit de asta, a spus el sec. Vreau să înțeleg ce s-a întâmplat în noaptea aia. Am martori care susțin că a plecat de la tine.

Nu era o poveste lungă, dar Paul a preferat să râdă, așa cum râsese Iolanda de el. Nu avea de gând să-i dea vreun răspuns.

— Gelozia nu e bună.

Victor a roșit.

— Nu despre asta e vorba, încerc să refac traseul, să o fac să-și amintească.

— Amintirile vin când vor ele și pleacă când au chef. E prea încăpățânată, o să-și amintească.

— Paul, nu vreau să te chem la secție.

Se așteptase și la asta, dar ar fi preferat s-o fi spus acolo, unde-i vedeau toți, nu aici.

— Atunci fă-o!

VI

— **B**udismul Theravada abordează etica prin distincția între ceea ce produce suferință și ceea ce pune capăt suferinței, mi-a șoptit bărbosul.

Abia am reușit să mijesc ochii. Îmi simțeam, pentru prima oară, tot trupul îndurerat. Doctorii îmi spuseseră că abia atunci voi fi pe calea cea bună. Când simți durerea înseamnă că exiști sau măcar că începi să exiști. Creierul meu începea să recunoască trupul, ceea ce era bine. Dar mintea, mintea încă era o necunoscută. Nu voia deloc să mă lase să văd mai departe de negura aceea pe care chiar ea o crease. Nu știu de unde îmi aminteam lucrurile astea.

Am închis ochii la loc. Știam că el e psihiatrul, dar nu îi rețineam numele. Poate că mi l-a spus, dar nu-mi păsa prea mult. Dar, din străfundul creierului meu făcut praf, îmi aminteam că citisem despre asta sau, cel puțin, auzisem. Așa că i-am răspuns, chiar cum ar fi făcut-o Dalai Lama dacă ar fi fost lângă mine și m-ar fi ținut de mână.

— „Nu putem produce suferință pentru noi înșine fără a-i face să sufere și pe ceilalți, și nici nu-i putem face să sufere pe alții fără a suferi noi înșine”, cred că Sharon Salzberg a spus-o pe asta într-un dialog cu Dalai Lama.

S-a lăsat o liniște apăsătoare care aproape că-mi ucidea urechile. Nici pisica, pe care o simțeam undeva la nivelul cotului meu, nu mai respira. Probabil că am spus o tâmpenie sau poate că n-am spus-o, dar am căpătat ce am vrut, doar că nu și la nivelul dorit.

Dintr-un motiv care-mi scăpa îmi uram psihiatrul. Din alt motiv, care nu-mi scăpa neapărat, îi uram pe toți cei care încercau să mă aducă pe drumul cel bun. Mă întreb dacă există cu adevărat un drum bun în viață. Poate că este, poate că nu este. Dar nimeni nu s-a întrebat dacă îmi doresc să mă întorc. Poate că vreau să rămân așa. Știu că orice om, la un moment dat în viață, vrea doar compasiunea celorlalți. Prin boală, nebunie, temere și neputință poți manipula. S-ar putea să-mi convină ideea de-a sta într-un pat și a primi tot ceea ce am nevoie.

— Cred că ești pe drumul cel bun, a spus bărbosul. Mintea îți funcționează mai bine decât mie.

Afirmația aceasta, dintr-un motiv inexplicabil, nu m-a surprins. Cu toate că nu-mi aminteam prea multe despre mine – nu, de fapt nu-mi amintesc nimic – știam că sunt cu mult mai deșteaptă decât el. Dar, în același timp, știu și că orice prost se crede mai deștept decât un om care încearcă să-l ajute. Am vrut să spun ceva când am auzit ușa deschizându-se. Am deschis un ochi și am așteptat ca umbra aceea să vină până lângă mine.

Doar Victor.

Ne-am tras-o!

Gândul ăsta mă înspăimânta și mă amuza în același timp. Presupun că i-a făcut semn doctorului să iasă, pentru că nu am auzit nici un cuvânt, dar l-am văzut luându-și geanta și plecând. Victor s-a așezat în locul lui. Acum puteam deschide ambii ochi. Doar m-am culcat cu el, trebuia să-l privesc și să mă întreb ce-o fi fost în capul meu.

Mă privea amuzat dar, în același timp, mi s-a părut obosit.

— Sper că nu vrei să vorbim despre emoții vindecătoare, pentru că sunt plictisită.

Și-a pus mâna pe a mea, dar a retras-o repede.

— Nu, voiam să vorbim despre muzică.

— Nu cred că-mi place.

Mă întrebam destul de plictisită dacă muzica jucase vreodată vreun rol în viața mea.

— Azi a murit un cântăreț.

— Presupun că se mai întâmplă.

Încerca să rămână calm, dar asta îmi spunea că acel sarcasm îngrozitor l-am avut dintotdeauna.

— Presupun că a fost ucis.

— Pe ce durată? m-am trezit întrebând.

A căscat gura de câteva ori.

— Durată?

În mintea mea se întâmpla ceva îngrozitor, știam niște lucruri, le știam pur și simplu pentru că nu mi le aminteam. Sună al dracului de confuz, dar exact așa e în capul meu.

— Sunetele sunt mai lungi sau mai scurte, asta înseamnă durată.

— De unde știi asta?

Era o întrebare bună, dar fără răspuns, așa că am continuat.

— Ar fi putut muri pe „Longa” adică pe un șaisprezece R sau pe un „Breve” adică un opt R…

— Stai, stai, m-a oprit gesticulând enervat. Nu cred că a mai apucat nimic din ce spui tu, bănuim că a fost electrocutat.

— Probabil că așa se întâmplă când cânți nasol.

A zâmbit. Era un zâmbet sincer și plăcut.

— Lala se întoarce, a spus el. Aș vrea să vorbesc cu tine despre cazul ăsta.

— Mi se pare firesc, doar știu ce e aia o durată. Hai, fie, dă-i drumul, dar nu mă plictisi prea rău.

S-a ridicat și a tras draperia. Adevărul e că era prea mult soare și ochii mei se tot plimbau dintr-o parte în alta încercând să evite lumina.

— Astăzi când s-a dus la repetiție a luat chitara electrică, a zdrăngănit-o, probabil, și pac. Chitara a fost băgată în priză, în mod normal trebuie băgat cablul în stație. La două sute douăzeci de volți poți face pac.

De ce aveam dubii?

— Poate dacă ești ud, am spus.

— Nici electricianul nostru nu a fost prea convins că asta l-a ucis.

Mi se părea ciudat că electricianul era mai deștept decât criminalistul, dar nimeni nu-i perfect.

— Crezi că-mi place muzica? l-am întrebat într-o doară.

A rămas puțin pe gânduri.

— Habar nu am.

— Ai fi putut să mă întrebi, doar am făcut sex.

S-a bosumflat ca un copil mic.

— Nu, am avut o relație, a fost mai mult de atât.

Presupun că nu o să înțeleg niciodată. Victor a început să-mi povestească despre cântărețul mort de parcă aș fi fost capabilă să dezleg misterul. Îmi povestea cu înverșunare despre noul medic legist – se pare că cel dinainte fugise după ce m-am culcat cu el – și despre cât de nepriceput e. Încep să realizez că mă culc cu toți cei pricepuți, după care indivizii se autoelimină. Sunt o tipă amuzantă sau, mai degrabă, distrugătoare.

După aproape o oră în care mi s-a adus la cunoștință și cel mai mic detaliu al presupusei crime, Victor a decis să plece, dar nu înainte de-a-mi spune pe un ton monoton:

— Am vorbit cu Paul azi.

L-am privit fix în ochi. Nu știam dacă ar trebui să spun ceva sau să simt ceva. Dacă ar fi trebuit să spun ceva tot nu știam despre cine vorbește, iar despre simțit nici nu se punea problema.

— Felicitări!

A zâmbit, m-a sărutat pe frunte și m-a lăsat în grija lui Carmen, care tocmai venea cu mâncarea.

Când ți se întâmplă anumite lucruri în viață așa trebuie să fie și, uneori, poate așa ar trebui să și rămână. Asta dacă nu cumva ceilalți nu vor să te lase în pace. Cred că va trebui să învăț să trăiesc cu asta și să accept că nu mă vor lăsa până când nu-mi voi aminti.

VII

Privea cadavrul. Părea că murise împăcat, încă mai avea degetele încleștate, așa cum fuseseră de când îi luaseră chitara din mână. Cea mai grea chitară pe care Victor o ridicase vreodată.

Și totuși, murise așa cum și-a dorit. Bine, nu chiar cântând, dar fusese destul de aproape. Prietenii spuneau că era o adevărată tragedie în lumea muzicală. Chiar dacă el cânta numai prin baruri și restaurante, întotdeauna fusese unul dintre cei mai buni. Asta putea să o constate și Victor, văzând numărul impresionant de persoane care făceau coadă la ușa secției pentru a se asigura că nu e vreo glumă proastă.

Barmanul stătea lângă el. Tremura ușor, dar nu din pricina cadavrului ci a frigului. Victor l-a îndemnat să-l urmeze în birou.

— Îl cunoșteai de mult?

Era un bărbat înalt, brunet și foarte slab. Privirea îi era înlăcrimată și tulbure. Băuse ceva. Victor putea să-și dea seama imediat de asta. Văzuse atâția bețivi la viața lui încât îi putea recunoaște după ochi.

— De vreo patru luni, dar așa… îl știu de vreo șase ani.

— Avea cineva vreun motiv să-l omoare?

Uscatul și-a fixat privirea într-a lui Victor.

— Toți.

Toți era un răspuns cam dur, ținând cont că oamenii păreau să-l regrete sincer.

— De ce crezi asta?

— Pentru că era nebun.

— Nu suntem toți?

Barmanul și-a îndreptat spatele.

— Toți suntem, dar el era de tot.

Lui Victor îi venea să mustăcească. Se gândea la zilele în care el și Iolanda interogau astfel de oameni. Dacă ea ar fi fost acolo, până acum barmanul ar fi mușcat din birou.

— Poți fi mai explicit?

A stat să-și adune gândurile câteva clipe.

— Avea momente în care se îmbăta atât de rău că o lua pe arătură.

— Pe arătură?

— Da, una vorbeai cu el, alta înțelegea și se mai și enerva.

— Nu mi se pare, totuși, un motiv solid.

Băiatul și-a dat privirea peste cap de parcă nimeni nu îl înțelegea.

— Îl iubeam, totuși.

O declarație interesantă, gândi Victor.

— Un motiv real pentru care cineva ar fi vrut să-l vadă mort ai?

— Am, a spus el convins. Majoritatea ălora de-l jelesc aveau să-i dea bani. Poate că unul s-a gândit să nu-i mai dea. Ce dracu' să facă mortul cu banii?

— Tu aveai să-i dai bani?

— Nu, a spus prompt.

— Iubită, soție, amantă?

— Eu sau mortul?

Victor a zâmbit, Caragiale a fost copil.

— El.

— A avut, dar a plecat.

Lui Blid i se părea tot mai complicat să scoată de la barman fraze lungi și coerente, dar încerca să nu-și piardă răbdarea.

— Detaliază.

— Era nebun.

Nebunia este, într-adevăr, captivantă. Dar polițistul încerca să-și dea seama care era, de fapt, mai dus cu pluta; el, că se chinuia cu barmanul, sau barmanul că bătea câmpii. Cu toate că, pe de altă parte, gura nebunului adevăr grăiește. Trebuia să-l ia altfel.

— Povestește-mi despre relația lui. Numele fetei, ce s-a întâmplat, cum au decurs lucrurile.

S-a întristat dintr-o dată, de parcă acea relație l-ar fi afectat direct.

— Era prietena mea cea mai bună.

A tăcut contemplativ, timp în care ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Era genul de femeie pe care să o ai lângă tine numai pentru că există. Nimeni sănătos la cap n-ar fi vrut mai mult de la ea.

— Era?

— S-a sinucis în urmă cu trei săptămâni.

Victor s-a așezat încercând să digere informația și să-i dea timp să o plângă, măcar câteva secunde. Ea s-a sinucis, el a fost ucis. Ciudat.

— Mi se pare, a spus Victor pe un ton blând, că el a trecut cam repede peste șoc. Adică… să ții concerte după trei săptămâni de la moartea iubitei…

— Băutură și muzică, l-a completat barmanul. Era modul lui de-a încerca să uite. Dar nu putea. Îl măcina și se învinovățea, chiar dacă n-o spunea.

— De ce se învinovățea?

El a ridicat din umeri.

— Poate pentru că a dus-o în pragul nebuniei.

Victor începea să înțeleagă. Decedatul nu era un om tocmai ușor de suportat. Poate că o femeie nu avea capacitatea de-a înțelege trăirile lui. Poate el nu avea capacitatea de-a înțelege anumite trăiri. Putuse să fie doar o simplă fază depresivă și hop, dar nu credea asta. Din câte își dădea seama, fusese mai mult de atât, iar barmanul ar fi trebuit să știe cel mai bine, doar era cea mai bună prietenă a lui.

— Crezi că din cauza lui s-a sinucis?

Întrebarea l-a luat prin surprindere.

— Nu, el nu a făcut decât să accentueze anumite puncte ale stărilor ei. Adevărul e că se gândea demult s-o facă, dar, probabil, nu a găsit persoana care s-o motiveze suficient.

Vorbind despre o sinucidere suna destul de ciudat, dar, în același timp, și foarte logic. Unii oameni așteaptă ca cineva să-i împingă de la spate. Așteaptă să se producă acel rău suprem pentru a avea curajul să-și pună planurile în aplicare. Era clar că fusese o relație nesănătoasă. Poate că ea asta și căutase, tocmai pentru a ajunge la punctul maxim al suferinței. Știa ce înseamnă. O văzuse pe Lala de atâtea ori făcând lucrul ăsta. Ori de câte ori era fericită într-o relație fugea, pentru că nu găsea acea nebunie care s-o împingă spre gesturi extreme.

„Motivarea sinuciderii”, gândi Victor.

— Îl iubea?

— Întotdeauna a iubit bărbații din viața ei, doar că nici unul nu i-a oferit ceea ce avea nevoie.

— Facem o pauză?

Tânărul a confirmat din priviri.

— Îți trimit o pizza și apă, e bine?

A mulțumit tacit și și-a lăsat capul pe birou.

Blid a închis ușa în urma lui și cu mâna stângă își căuta, în buzunarul gecii, pachetul cu țigări. A tras o țigară și a aprins-o, rezemându-se de perete.

— Probleme? s-a interesat Dorin Istrate, colegul lui mai în vârstă.

Victor nu voia să vorbească. Se gândea, uneori, la femeile care trecuseră prin viața lui sau prin viața altor bărbați. Dramele lor neștiute și neînțelese de nimeni, poate nici de ele. Și, cu toate astea, de cele mai multe ori erau mai tari decât zece bărbați puși la un loc. Însă…

— Mă gândeam.

VIII

Era la a doua țigară în decurs de trei minute. Paul privea dincolo de șeful lui și de cei doi puști proaspăt veniți în secție. Nu mai plouase demult, dar dimineața a început cu doi trei stropi ca pe urmă să toarne cu găleata.

Poate că ar fi trebuit să se ducă s-o vadă. Îl era dor de ea, dar, cu toate astea, nu ar fi știut cum să-i explice tot ceea ce s-a întâmplat. Cum a ajuns acolo, cum i-a luat urma ca un câine de vânătoare, cum, de fapt, îi întinsese o cursă.

A aruncat țigara pe podea și a ieșit afară. Gândul acela îl copleșea. Încă nu era sigur dacă era sau nu vina lui, dar, atâta timp cât informatorul a fost înghițit de pământ, nici nu avea cum să-și dea seama. În ultimele șase luni încercase prin toate metodele să afle ce s-a întâmplat cu bărbatul care o chemase în parcare. Vorbise cu fiecare serviciu din fiecare țară, i-a găsit familia, i-a găsit amanta și cei doi băieți despre care nici informatorul nu știa că-i are, dar el era scrum. Și, din nou, îi suna melodia aia în cap.

Și-a tras o palmă ca să-și revină.

Erau doar două soluții. Ori informatorul a împușcat-o, ori altcineva a preluat apelul și le-a întins tuturor o cursă, ucigând singurul om care ar fi putut spune ceva. Sigur, Iolanda încă era în pericol. Oricând i-ar fi putut reveni memoria, iar cel sau cei care au vrut-o moartă, cu siguranță vor același lucru în continuare.

O noapte de pasiune nebună. O haină pusă pe umerii ei. Un sărut venit de niciunde și o nebunie acută din partea lui. Se ura pentru asta. Știa, știuse. A plecat de la el să se drogheze. Făcea asta în ultimul timp. O făcea de prea multe ori, deja devenise o obișnuință. Alcool și marijuana. Probabil că știa și Mihai, dar atât el cât și șeful ei au acoperit-o. Era un investigator mult prea bun pentru a fi dată afară. Ambii au greșit, pentru că viciile i-au devenit fatale.

Și totuși o parte din vină o avea.

Se simțise abandonat, gelos, trădat. Îl folosise doar pentru sex, fără să se întrebe dacă are și el un suflet. A plecat pentru că ea nu putea rămâne niciodată. Sufletul ei

era împărțit în prea multe lumi. În ea nu era doar Iolanda, erau mai multe femei, mai multe forme umane. Nu-și găsea locul. Nu știa care-i e calea. De multe ori o bănuise că încearcă să scape de anumite amintiri care-i marcau existența. Dar nu putea. Nu putea să lase în urmă nimic.

Crezuse, într-un timp, că înțelege de ce aleargă de la un bărbat la altul dar, când a ajuns cu ea în pat, orice ar fi crezut înainte, s-a năruit.

A intrat din nou în birou și și-a pus haina pe umeri. Voia să meargă prin ploaie, poate așa gândurile aveau să-i fugă. Cineva i s-a adresat, dar abia dacă a auzit o șoaptă. Și-a văzut de drum ca un drogat. Ploaia l-a izbit în față rece și grea. Simțea o mie de biciuri lovindu-i fruntea și obrajii, dar nu-i păsa. Și Iisus fusese nevoit să simtă durerea pentru ispășire, de ce-ar fi fost el mai prejos.

Droguri. Se gândea tot timpul la droguri. Poate că ar fi trebuit să încerce senzația. Dacă asta îi aducea alinarea de ce nu?

Mergea aiurea, privind când și când spre stradă. Puține mașini pentru o seară de luni. Puține faruri care să-i orbească privirea și să-i năucească gândurile. În scurt timp hainele de pe el au devenit grele și reci din cauza apei care insistase să se îmbibe în fiecare fibră.

A mers mult sau așa i s-a părut și, când s-a oprit, și-a dat seama că a ajuns la ea.

Și-a ridicat temător privirea spre ultimul etaj. Stropi grei îi atingeau pupilele, dar nu-i păsa. Lumina era aprinsă. Bănuia că în permanență era cineva acolo, cu ea. Dacă ar fi avut măcar un dram de curaj ar fi alergat pe scări până la ultimul etaj și ar fi mărturisit totul.

Și-a strâns părul, care i se dezlegase din coadă, în mâini. Trebuia să plece cât mai departe de ea până avea să afle adevărul. El îi era dator cu acel adevăr.

IX

— Iubita lui s-a sinucis, a insistat Victor privindu-mă fix în ochi.

— Da, am spus, încercând să nu mă gândesc prea serios la sinucideri, crime și alte oribilități. Dacă stăteam bine să mă gândesc oricum nu înțelegeam de ce mi se spun toate lucrurile astea. De ce poliția nu e puțin mai reținută.

Sigur, eu pentru ei nu eram tocmai o amenințare, doar nu puteam ieși fugind pe ușă pentru a împrăștia vești în stânga și în dreapta. M-am trezit întrebându-mă dacă am vreo vecină de treabă care să-mi fie prietenă. Dar am alungat ideea. Din câte mi s-a spus, nu eram cea mai sociabilă persoană din lume.

— Ceva s-a întâmplat acolo, am trimis chitara la expertiză. Încă nu-mi dau seama cum a fost omorât.

L-am urmărit cu privirea. Părea îngrijorat și, mai mult de atât, nu avea cu cine să vorbească. Îmi imaginam că, de obicei, făceam asta împreună. Dezbăteam cazurile și ajungeam la o concluzie. Cu toate că el, bietul, nu părea prea inteligent.

— Cianură, am spus. Să verifice laboratorul corzile de cianură.

— În secolul douăzeci și unu?

Era mirat sincer, dar și eu. Nu înțelegeam. Trăiam într-un secol în care dispăruse cianura?

— Adică, s-a scuzat el repede, vreau să spun că există otrăvuri nedetectabile. De ce ar fi folosit cianura?

— Data trecută mi-ai spus că nu ești convins că a murit electrocutat, dar în mod evident ești sigur că a fost o crimă. Poate e doar o întâmplare. Legistul ce a spus?

— Încă nu e gata autopsia. Și da, sunt sigur că a fost o crimă.

— Interesant. Siguranța ta îmi dovedește că ai acel *feeling* al polițistului.

S-a oprit din gesticulat și m-a privit profund.

— Dar *feeling*-ul tău ce spune?

Amintirile mele despre cealaltă viață ar fi trebuit să se revolte, dar nu s-a întâmplat nimic. Doar l-am privit și am clipit des.

— Nimic.

A rămas dezamăgit de această perspectivă. Și totuși, aveam o idee. Dacă viața mea fusese cea povestită de ei, atunci ar fi trebuit să am măcar o tresărire.

— Adu-mi un calculator și înregistrează toate detaliile, poate așa îmi vine ceva în minte. Doar spui că sunt genială, ar trebui să fiu și dacă nu-mi amintesc.

Chipul negricios i s-a luminat dintr-o dată.

— Ai dreptate, ca de fiecare dată, ai dreptate.

A pus mâna pe telefon și a început să dea ordine. Îmi dădeam seama că nu-mi era chiar antipatic. Cumva, a reușit să mă acapareze. Crima, personalitatea lui, faptul că cineva încercase să mă omoare și probabil încă mai încerca. Poate că toate astea aveau darul de-a mă face să lupt, să-mi doresc să ies din carapacea omului neputincios, care nici nu reușea să fie hrănit singur. Simt că nu mi-a plăcut niciodată neputința. Întotdeauna am făcut tot ceea ce am vrut.

— Ascultă, am spus, după ce a închis telefonul, am mai fost vreodată în starea de-a nu putea face ceea ce vreau?

S-a așezat și a început să se joace cu mobilul.

— Da, pe vremea când te-am cunoscut sufereai de agorafobie. Eu am fost desemnat omul tău pe teren, ochii și urechile tale. Dar asta a fost pentru o scurtă perioadă. Din câte știu, doi ani ai suferit de această afecțiune.

Mai auzisem povestea. Mi-o relatase și psihiatrul, încercând să mă facă să-mi dau seama cum e să te simți captiv în propria casă. Spunea că acum lucrurile stau ușor diferit, dar nu iremediabil. Acum sunt captivă în propriul trup, dar, dacă mi-aș dori cu adevărat și mi-aș pune mintea la muncă, trupul meu s-ar debloca. Era o teorie interesantă. Îmi amintesc despre această parte a psihologiei care susține că creierul ne blochează toate celelalte funcții ale organismului dacă nu suntem conștienți că asta face. Dar e un proces complicat și aveam impresia că nu eram persoana potrivită pentru un asemenea demers.

Am închis ochii încercând să-mi amintesc ceva despre vechea „eu". Eu, cea cu probleme, un infinit de probleme. Eu cea care beam, mă drogam, fumam… Da, asta era. Gustul acela din gura mea. Voiam o țigară.

— Cred că vreau să fumez.

Victor a deschis și a închis gura înainte să se poarte de parcă ar fi fost tata.

— Nu cred că-ți face bine.

Nu înțelegeam de ce, adică putea să-mi facă mai rău de atât?

— De ce? Crezi că m-ar ucide subit?

S-a strâmbat, dar cu gesturi nesigure a scos un pachet de țigări din buzunar.

— O să mă omoare Carmen.

— Măcar aș avea autorul și motivul, am râs.

Mi-a plăcut. Am râs. Și am făcut o glumă cu crime și motive. Poate că totuși exista ceva din vechiul polițist în mine. Cu toate că nu eram convinsă de ce aș fi ales viața de polițist. Nu îmi plăceau prea tare polițiștii. De fapt, nu îmi plăceau deloc. Cred că, odinioară, i-am considerat cea mai de jos speță a clasei sociale. Atunci, de ce aș fi vrut să mă aflu acolo? Serios, ce ascundeam eu de mine?

Mirosul de tutun m-a făcut să nu-mi mai pun întrebări. Am căutat țigara cu ochii și am văzut-o apropiindu-se de buzele mele. Le-am deschis cu poftă. Era o poftă nebună care mă făcea să-mi dau seama că vechile obiceiuri, mai ales dacă sunt proaste, nu se uită niciodată. Am tras un fum și am simțit că alunec în altă lume. Nu era întunecată, așa cum m-aș fi așteptat, din contră, era chiar o lume plăcută. Acolo am stat mult timp. Poate că începeam să înțeleg de ce făceam ce făceam în vechea mea viață. Voiam să uit. Oare omorâsem vreodată pe cineva?

Întrebarea a rămas suspendată în mintea mea. Nu aveam curaj să aud un răspuns. Uram să știu adevărul. Nu știu dacă m-aș fi simțit bine dacă aș fi omorât pe cineva. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Am fumat țigara până la jumate, după care Victor a deschis fereastra și a aruncat-o lăsând aerul rece să inunde încăperea.

— Cred că băiatul ăsta nu era chiar sănătos la cap, l-am auzit spunând.

— Presupun că nu, doar era artist. Prietena lui s-a sinucis…

— Aici e problema, mi-a luat vorba din gură.

— Da?

— Da, vezi tu, cunoscuții lui spun că nu a fost afectat de asta.

— Poate că…, dar nu, presupun că nu poți face glume în asemenea cazuri.

Am rămas tăcuți câteva clipe. Victor, presupun, se gândea la cazul lui, în timp ce eu mă gândeam la ceva mult mai măreț: femeia.

Se spune că femeia e greu de înțeles. Greu de perceput ca ființă rațională. Probabil complicată și cu multiple personalități. O fi. Ar trebui să știu mai bine ținând cont că sunt o femeie captivă într-un trup fără putere. Te gândești cu disperare de ce s-ar sinucide cineva. Dar înspăimântător este că și eu am vrut s-o fac. Nu mi s-a spus chiar în față, dar îmi puteam da seama că toate bețiile mele duceau cumva acolo. Mă îmbătăm ca să nu mă sinucid. Nu știu dacă are vreo logică. Îmi dau seama că nimic din ceea ce i se întâmplă unui om în viață nu e logic.

— Poate că a fost, dar nu a arătat, am spus în cele din urmă. Unii se îneacă în băutură, alții se interiorizează, fiecare în felul lui.

Puteam să-i simt privirea neîncrezătoare.

— Nu cred. Vreau să spun că toți spuneau că era, totuși, un tip sensibil.

— Sensibilitatea este o problemă de nuanță.

— Serios?! De unde le scoți?

Spusesem ceva atât de grav?

— Pari a fi mai înțeleaptă.

— E doar o părere, am spus.

X

Ploua sau plouase. Simțeam că undeva în mine e potop. Aș fi vrut, de multe ori, să pot plânge. Nu înțelegeam de ce nu pot să plâng așa cum fac oamenii normali când se simt neputincioși. Neputința îți dă acel sentiment de gol, de singurătate, de înstrăinare. Aș fi vrut cu adevărat să plâng, dar în ultimul timp cerul o făcea în locul meu. Simțeam că trebuie să mă ridic, să plec, să fug, dar acum eram doar un monstru împachetat în cearșafuri de mătase.

Unde să fug?

Sinuciderea.

Mi se pare interesant. Să fii capabil, până la urmă, să o poți face. Să-ți iei viața. Să o simți acolo, în mâinile tale, să te doară, să te implore și tu, totuși, să nu o asculți. Să nu-ți pese. O auzi tânguindu-se. O auzi urlând, dar sentimentul de gol, trădare, neputință, să fie mai puternic. Și atunci, între o ultimă zbatere dintre tine și ea, viața, să o faci, să-ți pui capăt zilelor de parcă mâine ai lua-o de la capăt într-un alt înveliș. Nebunia momentului.

Băutura.

Nu simt nevoia să beau, dar amintirea țigării, totuși, îmi face bine. Probabil că am fost mereu prea beată pentru a mai ține minte sentimentul. Poate că, uneori, doar m-am prefăcut. Nu știu. Alcoolul nu mă atrage în aceste momente, dar, pe de altă parte, simt că e singura soluție pentru uitare. Te abandonezi dincolo de zidurile lumii reale și nu-ți mai dorești să te sinucizi, sau îți dorești și mai mult. Depinde.

Poate că și prietena cântărețului a avut asemenea dileme. Și eu le aveam, pe vremea când eram în putere, când puteam să merg și să mănânc singură și chiar să ridic un pistol. Dacă un om sănătos fizic vrea să-și curme zilele, unul în situația mea de ce n-ar dori?

Dar culmea e că nu asta vreau. Sau nu acum.

Răzbunarea.

Cum se poate răzbuna un invalid pe toată lumea? Cum poate un invalid să afle cine l-a adus în starea asta? Poliția s-a chinuit timp de șase luni, dar eu, totuși, am sentimentul că cel care mă vrea moartă va veni la mine.

Și atunci, ce-o să fac? O să mă ridic din pat cu o semiautomată și-o să-i împrăștii creierii? Ar fi o soluție, dacă trupul meu ar răspunde comenzilor. Probabil că voi muri.

Plouă. Acum știu sigur. Aud picăturile lovindu-se de fereastră. Se sinucid și ele. Sunt obligate să o facă. Norul se scutură nervos și ele știu că le-a venit clipa. Se izbesc cât mai repede de ce apucă. Vor să-și încheie misiunea. Unele dintre ele încă mai strigă că nu e drept, altele își acceptă soarta, dar cele mai multe se duc în misiunea lor sinucigașă cu pieptul în față. Unele sfârșesc pe fereastra mea.

Încerc să adorm gândindu-mă la toată neputința din mine. La cine am fost. Doar dacă mi-aş aminti. Dacă aş putea să o fac. Dacă n-aș simți gustul răzbunării pe limbă inundându-mi papilele gustative. Gust de sânge metalic care se prelinge din trupul celui ce m-a adus în starea asta.

Moartea.

Nu pot să mor până când răzbunarea nu va fi completă. Nu vreau să mor până atunci. Și totuși, de unde atâta ură?

XI

Carmen mă anunță că domnul Deaconu a venit să mă vadă. Surprinsă de auzirea numelui, Carmen a ținut să-mi explice că e vorba despre psihiatrul care mă trata. Nu-mi aminteam să-i fi auzit vreodată numele, dar asta nu era chiar inexplicabil. Sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc, uneori nici de la o zi la alta.

Nu-mi place de el sau, cel puțin, nu-l plac mereu. Nu mi se pare a fi un personaj prea inteligent. Ieșit din cărți, da, dar fără nici un pic de atitudine umană. Sentimentele lui par să fie îngropate undeva departe, acolo unde nici el nu ar putea să ajungă.

Fulg de Nea sare din pat când aude ușa deschizându-se din nou. Eu strâng din ochi pentru câteva secunde. Simt nevoia să mă ascund de el, dar pare o condiție necesară a revenirii mele între vii. Presupun că nu am cale de scăpare. Probabil că vechea eu s-ar fi ridicat și ar fi plecat, dar această Iolanda nu se poate ridica, nu poate pleca, ci poate doar să dezaprobe, nu că i-ar păsa cuiva.

Îi observ mâinile și, de data asta, îi simt mirosul. E un miros pe care am impresia că-l știu dintotdeauna. Mă dor nările. E înțepător, dar nu din cauza igienei, e altceva. Poate că e tutun.

— Fumezi trabuc?

Și-a tras scaunul lângă pat și mi-a verificat semnele vitale. Nu prea înțelegeam de când un psihiatru se ocupă cu semnele vitale ale pacientului, dar nu e ca și cum aș înțelege prea multe.

— Fumez, răspunse el într-un târziu.

Era mai mult de atât. Mirosul ăla încerca să-mi spună ceva, doar că mintea mea refuza să-și amintească.

— Îți trezește vreo amintire?

— Nu, am spus sec. Doar că am impresia că am fumat și eu cândva.

— Da, ești fumătoare, dar nu de trabuc.

Am decis. Nu-l plac. E ceva la el care-mi trezește un fior pe șira spinării.

— Sunt obosită, nu vreau să vorbesc astăzi.

— Trebuie să o faci, altfel nu vei putea să redevii ceea ce ai fost.

— Poate că nici nu-mi doresc.

M-a studiat. Ochii aceia mă iscodeau. Cercetau dincolo de mine. Voiam să înceteze, dar nu am spus nimic.

— Dacă astăzi taci o să vrei să o faci și mâine și tot așa. Până la urmă tot trebuie să-ți dai seama cine ești și de ce ai ajuns aici.

— Îmi e bine așa.

— Refuzi să redevii omul care erai. De ce?

Are îndoieli. Le simt. De ce are îndoieli și de ce îi pasă? Nu e ca și cum aș fi un caz care trebuie musai rezolvat. Sau asta sunt? Un experiment.

— Ai mai avut un astfel de caz?

Mâna i-a rămas suspendată în aer pentru o clipă.

— Amnezie?

Am închis și-am deschis ochii în semn de aprobare.

— Nu chiar.

— Bine, atunci ai mai auzit vreun psihiatru care să fi tratat așa ceva?

— Sigur.

— Cu succes?

M-a privit pătrunzător, de parcă ar fi căutat răspunsul în mine.

— Cinci la sută din cazuri au avut succes.

Era suficient pentru mine. Mă numesc Iolanda Știreanu sau, cel puțin, așa susțin ei. Fost polițist, poate și actual. Mă considerau un geniu în ciuda bețiilor mele. Am frânt inima multor bărbați, inclusiv a colegului meu. Și totuși, totuși…

— Adică, serios, m-ar putea scoate din schemă.

O spusesem pe un ton rece, oarecum anormal.

— Cine?

— Poliția. Bănuiesc că nu le mai sunt folositoare, vreau doar să mă odihnesc.

— Adu-mi aminte să-ți cumpăr o rochie mai lungă.

Zâmbea, mereu îmi zâmbea. Ne vedeam rar, dar atunci când o făceam ne comportam de parcă toată viața am fi fost îndrăgostiți unul de celălalt. E o poveste. Blestemul iubirii noastre. El prințul, eu broasca. El un mafiot sicilian, eu doar un polițist dintr-o țară fără importanță.

— Îmi plac cele scurte.

Mi-a făcut semn să mă așez. Era obișnuit să se poarte cu femeile din preajma lui la fel cum se purta cu câinii pe care-i folosea la vânătoare. Poate că de asta nu m-am culcat niciodată cu el. Urăsc vânătoarea. Aș înțelege o vânătoare umană, dar ce vină au animalele? Nu era momentul să-i fac morală. M-am așezat și am zâmbit cald.

— Ceva de băut? m-a întrebat.

— Un Jack.

— Cincizeci sau o sută?

— Două sute.

M-a privit într-un fel neplăcut.

— Mi s-a spus că, de la un timp, ai probleme cu alcoolul.

— Și cu drogurile, am completat.

S-a întins spre mine cu o mimică îngrijorată.

— De ce?

Mi-am retras degetele de pe fața albă de masă. Mi le-am ascuns în poală, departe de ochii lui iscoditori.

— Ne-am întâlnit pentru că am nevoie de informații. Sora ta a fost răpită. Mi-ai spus că nu vrei să implic poliția, dar ție îți pasă mai mult de adicțiile mele.

— Vreau să fiu sigur că mă pot baza pe tine.

— Până acum ai fost sigur.

— Nu trebuie să fii amețită…

— Ai nevoie de mine sau mă retrag? Sunt obosită. Vreau să dorm.

Dintr-o dată, privirea lui a devenit blajină, îngrijorată.

— Am nevoie de tine, te rog.

A comandat două sute de whisky și a rămas un timp privind spre oraș.

— E acolo undeva. Știu că e.

— Cine crezi că a răpit-o?

A început să tremure ușor, de parcă i s-ar fi făcut frig dintr-o dată.

— Nu știu, dar sper să nu fie mama. Dacă ea a răpit-o, atunci e în zadar, e moartă.

M-am cutremurat atât de tare că am lăsat paharul pe masă.

— De ce ar vrea mama ta să-ți ucidă sora?

— E o poveste lungă.

— Trebuie s-o știu dacă vrei să ajung la un rezultat.

S-a întors spre mine ca un câine turbat.

— Trebuie să fii discretă…

Am tușit. Plămânii parcă-mi erau prizonieri țintuți în lanțuri. Trupul ar fi vrut să se miște sub impulsul acelui șoc, dar nu putea. Doctorul Deaconu era agitat. Îmi vorbea, dar nu auzeam ce spune, de parcă peste urechile mele s-ar fi așezat un văl gros. M-am înecat și am început să tușesc violent. Simțeam mucusul ieșindu-mi din gât. Trupul mi-a zvâcnit. Groază. Am simțit o groază inumană și apoi durerea. Fiecare os mă durea atât de tare încât avem impresia că or să-mi pocnească din moment în moment. Urechile mi s-au desfundat și m-am auzit țipând.

Atât psihiatrul cât și Carmen s-au repezit spre mine. Trupul meu era în convulsii. Îl simțeam. Simțeam fiecare os, fiecare mușchi, fiecare venă. Durerea m-a răpus. Am leșinat.

XII

Cafeaua. Țigara. Cafeaua din nou. Mai avea doar două țigări și două lingurițe de cafea. Nici un detaliu. Mâzgălise toată noaptea pe diverse dosare. Ar fi trebuit să-și verifice informatorii, cu toate că nu credea că el ar fi de vină.

Paul descoperise că Lala lucra pentru Luigi Prestoni, încă nu știa ce anume făcea pentru el, adică ce făcuse, dar trebuia să descopere. Încercase să-i întindă o capcană în seara aia. Să o facă să mărturisească. Inițial, a vrut să se ducă la Mihai Iordache, dar știa că nu va rezolva nimic. Dacă Lala nu voia să vorbească nu avea să o facă. Se gândise că dacă pune mâna pe ea și o amenință ar fi reușit să o convingă să vorbească. Nu era convins nici de metoda asta, dar alta nu avea. Auzise zvonuri despre o Lala torturată la Moscova. O Lala care a ucis-o pe femeia care o torturase și scăpase de sub supravegherea rușilor, dar era doar o poveste, nu se confirmase niciodată.

Și totuși, ce căuta Lala în compania lui Prestoni? Tipul era mafiot de clasă mare. Încercau de ani de zile să-l prindă cu ceva. Avea diverse afaceri în România, dar toate legale, cel puțin la suprafață. Nu știau prea multe despre el. Ai lui l-au dat în urmărire generală dar, ori de câte ori îl prindeau, scăpa cu o chichiță legală. În ce rahat se băgase Lala? Dacă oamenii lui Prestoni o vruseseră moartă? Cu cine a vorbit în noaptea aia? Erau întrebări la care dosarele pe care le avea în față nu răspundeau. Dosare vechi cu urmele diverselor cești de cafea. Dosare care, de fapt, nu-i folosiseră niciodată.

Avea nevoie de o informație proaspătă. Trebuia să apuce ceva… dar ce?

Telefonul suna agitat. Ura când suna telefonul, niciodată nu știa cine ar putea fi și cum l-ar putea scoate din starea aia din care nu voia să iasă.

Privi ecranul *smartphone*-ului. Victor. Nu voia să vorbească cu el și totuși a răspuns.

— Te rog, cheamă-mă la secție.

— Ești cumva Houdini?

S-a ridicat de pe fotoliu. Picioarele îi amorțiseră. A realizat că stătuse în aceeași poziție mai bine de cinci ore.

Oasele îl dureau.

— Dacă ai mandat…

— Nu e vorba despre Iolanda, am un caz, ăăă… un caz cu cianură.

— Cu cianură? Cine mai folosește cianura?

— Asta vrem să afli tu, laboratoarele noastre nu sunt la fel de performante ca ale voastre. Am nevoie de răspunsuri.

A tras jaluzelele și și-a aruncat privirea asupra orașului întunecat. Câteva lumini se zăreau în depărtare. România, țara beznei.

— Bine, îmi spui despre ce e vorba?

— Un chitarist mort. Ucis.

— Presupun că și astea sunt cazuri importante.

— Cei de la Moravuri întotdeauna au avut o aroganță aparte.

— Dar și aparatura necesară.

Victor a făcut o pauză.

— Uite, nu simt nevoia să mă cert cu tine. Mă poți ajuta sau nu?

— Da, dar vreau să-mi răspunzi la o întrebare, cât poți tu de sincer.

— Sigur.

Paul privea dincolo de turnul care se ridica în fața ferestrei lui.

— L-ai cunoscut vreodată pe Luigi Prestoni?

Pauză. Surprindere sau căuta informații prin memorie.

— Mafiotul?

— Despre el e vorba.

— Nu, nu cred că a avut plăcerea de-a mi se prezenta. Dar știu că mama lui locuiește în București. Se numește Amalia Iancu.

Paula înghiți în sec.

— Serios? Cum de știi asta?

— Lala. Acum ceva timp a lucrat la un caz legat de Amalia Iancu.

— E romåncă?

— Da.

— Crezi că-mi poți face rost de o adresă?

O altă pauză, de data asta Paul era convins că e vorba de surprindere.

— Serios? Credeam că voi puteți face asta în câteva secunde.

— Putem, dar nu aș vrea să afle cineva.
— Am înțeles, te aștept cât mai repede.
— La prima oră.

Nu și-a luat la revedere, încă era surprins. Lala știa despre existența unei mame. Luigi Prestoni avea o mamă. Tot ce știau despre familia lui era că tatăl lui, capul mafiei, murise în urmă cu cinci ani de un cancer sever, dar nu aflaseră niciodată dacă mai există și alți membri ai familiei. Probabil că femeia fusese scoasă din schemă după ce i-a adus pe lume lui Prestoni Senior un fiu care să-i urmeze.

Dar chiar și așa, tot nu înțelegea ce legătură avea Lala cu toată nebunia asta. De ce lucra în particular pentru el? Oare o avea la mână cu ceva? Îi era greu să-și imagineze așa ceva. Nu, cel mai plauzibil era faptul că o făcuse de bună voie. Dar de ce? Ce îi lega?

Lala era imprevizibilă sau, mai bine spus, fusese imprevizibilă, acum era doar o legumă într-un așternut de mătase. O cercetase, însă, destul de mult timp ca să știe că uneori ocolește legea și se asociază cu tot felul de tipi dubioși. Dar de ce? Aceeași întrebare care nu-i dădea pace.

XIII

Victor s-a întins după dosar. Era deja întuneric. Vara trecuse surprinzător de repede. Nu simțise nici o zi din acea vară. I se întâmplaseră multe. S-a îndrăgostit de o ziaristă, care mai apoi l-a părăsit pentru cineva care-i era inferior sau, cel puțin, așa credea el. Alcool, droguri, prostituție, le văzuse pe toate de-a lungul verii. Șase cazuri rezolvate. Crime, unele dintre cele mai atroce. Nu crezuse să facă față fără Iolanda, dar adevărul era că ziarista îl ajutase mult. Șase cazuri în arhiva lui personală. Îi plăcea asta. Avea cu ce se mândri. Dar acum era singur. Nu, nu singur. Îl avea și pe Dorin, dar nu i se părea că i-ar fi de un real folos.

Între el și Dorin nu exista acea legătură ca între Victor și Iolanda. Ei se completau. Ei s-au completat. Îi lipsea asta. Îi lipsea acea Iolanda care găsea dovezi și nu le împărtășea. Acea Iolanda pe care trebuia s-o urmărești pentru a te simți implicat în caz. Voia ca ea să-și revină și să-i spună unde greșește.

Interogase martori întreaga zi. Nimic relevant.

A aflat că Ana Micu, iubita chitaristului lăsase un bilet de adio. Îl lăsase fratelui ei. Nu dădea vina pe celălalt mort pentru ceea ce a făcut ea. Pur și simplu se împăcase cu ea însăși, cu lumea, cu tot ceea ce o înconjura și decisese că e momentul să plece. Spera că se va reîncarna. Spera că avea să-l regăsească. Copilării, a decis Victor. Soarta omului e soarta omului, nu o poți schimba cu o moarte, așa cum nu o poți schimba nici cu o reînviere. Și Iisus s-o fi reîncarnat, dar rolul lui s-a pierdut în negura timpului.

Dorin dădu buzna în birou. Era transpirat și gâfâia de parcă ar fi alergat câțiva kilometri buni.

— Ferocianură de sodiu.

— Poftim? făcu Victor luat prin surprindere.

Bărbatul s-a așezat și și-a turnat un pahar cu apă pe care aproape l-a înghițit.

— Sarea, anumite săruri din comerț conțin ferocianură de sodiu, fiartă la o sută de grade se descompune în cianură și hidrogen. Vreo patru kile de

sare sunt suficiente pentru a obține ceva cianură pură. I-au găsit și pentothal de sodiu în organism.

— Serul adevărului?

Dorin și-a mai turnat un pahar cu apă și și-a șters transpirația de pe frunte cu dosul mânecii.

— Mda, serul adevărului.

— De ce i-ar administra cineva serul adevărului?

— Presupun că asta noi trebuie să aflăm, noi suntem polițiștii.

Victor a deschis din nou dosarul completând câteva date.

— Când vine raportul medicului legist?

— În câteva ore.

— Bine, până atunci ar trebui să ne dăm seama ce adevăr trebuia scos de la victimă și dacă a și reușit să-l scoată.

— De ce n-ar fi reușit?

Victor deja privea dincolo de Dorin.

— Avea o cantitate mare de alcool în organism, pentothalul de sodiu nu își face întotdeauna efectul în combinație cu alcoolul.

— Hmm.

Au rămas tăcuți o vreme.

— De unde începem? se tângui Victor.

— Ar trebui să ne interesăm dacă avea ceva relații mai dubioase. Presupun că în meseria asta apare mereu câte ceva. Începem cu lăutarii.

— E o idee bună. Lăutarii, conturile bancare, bunuri de valoare…

— Nu cred că vom găsi mare lucru la capitolul ăsta, dar merită încercat.

Dorin s-a ridicat agale încercând să-și găsească un punct de sprijin. De vreo două zile nu se simțea prea bine. Nevastă-sa îi reproșase că e din cauza nesomnului. Ar fi trebuit să mai stea și pe acasă. Se apropia de pensie și nu făcea decât să umble hai-hui după cadavre. Îi explicase de o mie de ori că asta era viața lui, cadavrele alea contau cu adevărat și nu-l cicăleau. Nu înțelegea de ce nu poate fi mulțumită cu ceea ce avea. Îi oferise totul, mai puțin prezența lui. Iar ea ar fi trebuit să fie fericită. Nu bătea cârciumile, nu se îmbăta și nu umbla după femei, nu poate fi geloasă pe niște trupuri neînsuflețite. Morții erau morți.

— Ana Micu, se auzi Victor rostind. E ceva aici ce mă intrigă.

Dorin a ridicat, apatic, din umeri.

— Sinuciderile sunt mereu intrigante.

— Nu e vorba despre asta.

Victor s-a ridicat și-a întins mâna spre întrerupător. Un val de lumină a inundat încăperea micuță.

— Dacă totuși nu a fost o sinucidere? Dacă omul nostru a fost omorât tocmai din cauza asta?

— Crezi că el a omorât-o?

Victor s-a prăbușit la loc în scaun, simțindu-și trupul neputincios și îmbătrânit.

— Mă îndoiesc că ar fi omorât-o el, din câte mi-am dat seama nu era genul. Sigur, violent da, dar criminal nu.

— Știi prea bine că orice om violent are o latură criminală în el.

— Greșit, mai repede ucid cei care nu se exteriorizează. Mă gândesc că poate ea nu era doar cu el. Ar trebui să vorbim cu fratele ei. Am un sentiment…

Era ceva ce plutea în aer și Victor și-ar fi dorit cu adevărat ca Iolanda să fi fost acolo. Ea prindea repede ideile astea. Ea putea să vadă dincolo de aparențe. Ar fi vrut să o poată întreba. Desigur, putea, dar nu îl ajuta prea mult.

Dorin a dat să iasă din birou, dar în ultima clipă s-a răzgândit.

— În cazul Lalei s-a mai aflat ceva?

Victor a rămas mut, cu ochii bulbucați și respirația întretăiată. Nu avea motive să intre în panică, dar totuși o făcea.

— Nu știu încă, cred că ar trebui să vorbesc cu ea.

XIV

— Vorbim despre o amnezie retrogradă, cel puțin așa cred.

Știu ce înseamnă asta. Nu înțeleg de ce știu, dar știu. Aiurea. Ciudat. Dar dacă-i spun că știu, atunci nu mai e o amnezie retrogradă, cu toate că, cel puțin teoretic, este.

— Am o amnezie complicată, am zâmbit eu.

Doctorul Deaconu m-a privit cu ușurare, probabil că el nu-și găsise cuvintele cu atâta ușurință.

— E complicată, da, pentru că deții informații despre multe lucruri. Cultura ta generală pare să nu fi fost afectată, dar, cu toate astea, nu îți poți aminti nimic din viața ta anterioară.

— Imaginează-ți ce bine mă simt eu, am șuierat. Să fiu străină eu față de mine.

Era un adevăr pe care nu-l mai spusesem cu voce tare. Nu îmi place senzația asta de „cine sunt eu?”. Sunt conștientă că, pentru mulți, întrebarea asta apare ca urmare a unei evoluții, dar la mine vine din neștiință. Nu o recunosc pe Iolanda, Lala cum îi spun ei. Nu recunosc nimic din vechea mea viață. Nici măcar nu-mi pasă prea mult.

Sigur, sunt leșinurile și amintirile parțiale, dar, de fapt, sunt mai mult niște vise pe care nu mă pot baza. Imagini și gânduri care nu-mi spun nimic cu adevărat. Am omis, de fiecare dată, să-i mărturisesc aceste lucruri psihiatrului. Nu știu de ce, dar nu simt nevoia să mă destăinui lui. Nu întotdeauna.

— Te mai dor oasele?

Întrebarea aproape că m-a luat prin surprindere. A fost doar un episod trecător. Un episod în care întregul meu trup s-a răzvrătit, dar nu a durat decât câteva minute, apoi am redevenit inertă.

— Nu mai simt nimic.

Nu știu dacă pe chipul lui s-a instalat ușurarea sau o formă abia perceptibilă de agonie.

— E primul semn că trupul tău luptă, vor mai fi și altele. O să-ți revii. Sunt oameni care au reînvățat să meargă după accidente mult mai grave.

Asta era cu adevărat o afirmație care mă făcea să zâmbesc.

— Serios? Și câți dintre ei au fost împușcați în cap?

— Nu prea mulți, recunoscu el ușor rușinat.

Carmen a salvat situația. Ușa s-a deschis cu un scârțâit fin și ea a apărut cu o tavă plină de bunătăți. Doctorul s-a ridicat, și-a luat pardesiul și pălăria și mi-a zâmbit.

— Ne revedem mâine.

Am mârâit ceva. Nici eu nu știam exact ce am vrut să spun, dar îmi era clar că aș fi vrut o pauză. Carmen s-a așezat lângă mine. Părea obosită și îngrijorată sau poate asta era doar percepția mea.

— Nu am încredere în el, a spus, în timp ce aranja farfuriile în așa fel încât să-mi poată da de mâncare.

— Eu n-am încredere în nimeni. Nu vă cunosc pe nici unul.

— Nu vorbi prostii, fato! Sunt în casă de ani de zile. Am trecut prin foc, crime, violuri, nervi și ironii doar pentru a sta alături de tine. Nu îndrăzni să spui că nu mă cunoști.

Dar era adevărat. Sigur, vedeam pe chipul ei deznădejdea, dar nu puteam spune altceva. O plăceam, într-adevăr, dar nu îmi oferea nici un sentiment. Aș fi vrut să intre cineva pe ușa aia și să-mi dea acea senzație de liniște, protecție și încredere de care aveam atâta nevoie. Poate că omorâsem câțiva infractori de-a lungul carierei mele, dar acum eram ferm convinsă că, dacă aș omorî pe cineva, n-aș mai putea să trăiesc eu cu mine vreodată.

— Îmi pare rău, am spus, dar nu o să te mint.

— Poate ar trebui să vorbești cu mama ta, sper ca Victor să o poată aduce aici. Nu știu dacă îți va fi de ajutor, dar sunt convinsă că cine a încercat să te omoare nu se va lăsa așa ușor.

Eram de acord cu asta. Trebuia să îmi amintesc pentru a-mi salva viața. Dar, de cele mai multe ori, nu îmi doream asta. La ce bun să salvezi o viață invalidă? Sigur, doctorul Deaconu spune că trupul meu e blocat din cauza creierului. De fapt, creierul a blocat toate funcțiile pentru că a suferit un șoc și nu vrea ca eu să mă mai mișc. Poate că el are dreptate, adică creierul ar trebui, până la urmă, să știe mai bine decât mine. Poate că el reprimă acele amintiri pentru a nu mă duce la disperare. M-am obișnuit să trăiesc așa. Îmi e comod.

Soneria m-a trezit din contemplare. Carmen a înjurat printre dinți și s-a repezit spre ușă, spre bucuria lui Fulg de Nea care a profitat imediat pentru a fura din mâncare.

— Victor, a strigat Carmen.

Au venit împreună.

— Las-o mai întâi să mănânce, l-a apostrofat femeia.

— Mai târziu, i-am spus. Nu mi-e foame chiar acum.

— Trebuie să te hrănești, altfel vei ajunge o legumă.

Era un fel macabru de-a vedea lucrurile.

— O, Doamne, spuse ea repede, rușinată.

— Nu-i nimic, am spus, cred că ai dreptate, dar tot mai târziu voi mânca.

Victor îmi zâmbea îngăduitor. S-a așezat lângă mine.

— Mâine dimineață vei avea la dispoziție cele mai noi echipamente. Mă vei ajuta cu cazul ăsta.

— Muzicianul mort, am spus.

S-a asigurat că ușa e încuiată, a deschis fereastra și a aprins o țigară.

— Dacă mă prinde Carmen va trebui să mai rezolvi o crimă.

— Nu va fi nimic de rezolvat, sunt martor ocular.

A râs și mi-a înfipt țigara între buze. Am tras cu nesaț.

— E bine, am spus în timp ce lăsam fumul să iasă din plămâni.

— E ceva ce mă macină, a spus, în timp ce se asigura că îmi oferă cantitatea necesară de nicotină. Fata care s-a sinucis.

Încerc să-mi amintesc ce mi-a povestit în legătură cu acest caz. Sinuciderea iubitei, uciderea chitaristului. În fine, de-a lungul istoriei muzicale mulți cântăreți au fost uciși, s-au sinucis sau au murit de supradoze. Viețile lor sunt dezordonate și dezorganizate. Nu cred să existe vreunul altfel sau, dacă există, acela e un muzician slab.

— Știi, am spus, e ciudat tot ceea ce faci tu. Adică pot înțelege de ce îți dai silința. Într-un fel mă atrage, dar nu știu nimic despre toate astea și mă bulversează.

— Știu, pot să-mi închipui.

Am tras un ultim fum și a aruncat țigara pe fereastră. A venit spre mine cu cel mai dezarmant zâmbet posibil.

— Înțeleg că te simți ciudat, pusă într-o situație pe care nu o recunoști, dar tu întotdeauna ai avut un al șaselea simț. Acea capacitate pe care doar unii detectivi o au. Am nevoie de intuiția aia a ta.

Probabil că nu era nimic rău și, oricum, nu aveam nimic mai bun de făcut.

— Fie, spune-mi despre ce e vorba, dar nu te aștepta la minuni.

— Ai avut dreptate, a fost cianură. Cianură descompusă din sare.

— Inventiv, am încercat să schițez un zâmbet.

Mi-a răspuns.

— Da, dar mai e ceva. S-a găsit serul adevărului în sângele lui.

— Asta înseamnă că ascundea ceva. Oricum, puteam să jur că doar serviciile folosesc serul ăsta.

— Așa e, mi-a confirmat el.

Simțeam că nu e împăcat cu ceea ce urma să-mi spună.

— Memoria ta este încă acolo, adică îți amintești lucruri pe care în mod normal nu ar trebui să le știi. Experiența ta a rămas, chiar dacă nu știi cum s-o folosești.

— Pfa, ești mai tare decât psihiatrul.

Am râs amândoi, dar el a redevenit imediat serios.

— Asta e problema, doar serviciile mai folosesc metodele astea de-a scoate adevărul. M-am tot gândit. Iubita lui s-a sinucis, a doua lui iubită…

— Stai, am spus, și-a făcut atât de repede o altă iubită?

— Ăăă, nu, era cu ambele.

Unii sunt mai virili decât alții.

— Cum vine asta? Prima oară nu mi-ai spus.

— Adevărul e că n-am spus nimănui, încă nu știu care e cealaltă, știu doar că l-a părăsit. Oricum, acum nu e chiar atât de importantă.

— Ești copil? E cea mai importantă. Știi câte crime pasionale s-au comis pe lumea asta?

M-a privit mirat.

— Și crezi că-i injecta serul adevărului pentru a…?

— Dacă nu știi cine e, nu poți ști nici ce motive ar avea. Poate lucrează în servicii.

— Serios? Crezi că o tipă din servicii s-ar combina cu unul care zdrăngăne o chitară?

Era ceva acolo care mă surprindea.

— De ce nu, nu e om?

— Nu cred că e o ipoteză…

Însă a căzut pe gânduri. Adevărul e că nici eu nu credeam să fie o ipoteză, dar, totuși, ceva trebuia să fie acolo.

— Ce s-a întâmplat? l-am interogat.

— Nu e chiar atât de imposibil, a spus-o pe un ton rece. Și eu am fost părăsit pentru un muzician.

Simțeam că nu-mi doresc să intru în polemica lui sufletească.

— Bun, trebuie s-o găsești pe cea de-a doua femeie și să-mi spui care e dilema ta legată de prima.

Chipul i s-a mai descrețit.

— E ciudat, ea se sinucide și el este ucis. Adică, înțeleg dacă vreun alt bărbat gelos sau poate indignat de felul în care o tratează îi face felul, dar nu are logică serul din sângele lui.

— Bănuiesc că nu, am confirmat. Doar nu voia să afle ceea ce știa deja. Poate că ai dreptate, poate e ceva mai presus decât noi la mijloc.

— Vezi tu, s-a proptit el în marginea patului, asta nu e Lala pe care o știu eu. Nimic nu e mai presus decât noi.

Am zâmbit, iar el mi-a atins mâna. Abia îi simt atingerea, dar i-o simt. Încă nu sunt pregătită să-i mărturisesc asta.

— Mâine, a continuat Victor, noul tău pat, calculatorul, senzorii de mișcare toate echipamentele vor fi instalate și vom putea ține legătura non-stop. Vei putea acționa vocal calculatorul.

— Așa ceva…, am spus plictisită.

S-a întristat din nou. Trecea cam repede de la o stare la alta, lucru care nu-mi făcea plăcere.

— Lala, trebuie să te întreb ceva.

— Ascult.

— Îți spune ceva numele de Amalia Iancu sau Luigi Prestoni?

Vid.

— Ar trebui?

— Nu știu, dar Paul are o pistă. Crede că lucrai în particular pentru Prestoni când ai fost împușcată.

Știam că nu are sens să-mi forțez creierul, dacă el ar fi vrut să-mi dea vreo informație ar fi făcut-o până acum.

— Îmi pare rău, Victor, dar nu îmi spune nimic nici unul dintre aceste nume. Poate doar ar trebui să vorbești cu ei.

— Da, a spus sec.

Erau multe lucruri care nu-mi plăceau, lucruri legate de trecutul meu. Doctorul Deaconu fusese, poate, cel mai sincer în a-mi spune adevărul. Nu, nu sincer, doar direct. Lui nu îi era teamă că-mi va răni sentimentele sau orgoliul. Lui nu-i păsa. Dar Victor încerca să mă ia pe după degete. Nu știam dacă face bine sau rău. Și nu puteam spune asta pentru că încă nu-mi păsa cu adevărat. Eu, cea de acum, sunt liniștită și aș vrea să rămân așa. Poate că am fost zbuciumată prea mult timp.

XV

Paul și-a aprins o nouă țigară înainte de-a o stinge pe cealaltă. Îi înghețaseră mâinile și nu putea să se miște din mașină. Nu putea porni nici motorul. Ar fi putut da alarma. Stătea acolo de mai bine de șase ore. Nici o mișcare suspectă. Câteva femei care au intrat și au ieșit. Presupunea că sunt fete în casă. Un bărbat care se chinuia să repare o mașină veche sau doar își făcea de lucru și, destul de bizar, câțiva oameni de pază.

Desigur, era o vilă destul de mare, cu patru intrări principale și două secundare, cu două porți, o alee ce putea duce până la mama dracu' și un parc auto destul de impresionant. Da, poate că femeia avea nevoie de pază, dar nu era mai eficient și mai sigur un sistem de alarmă? Nu-i înțelegea pe cei bogați dar, dacă stătea bine să se gândească, Amalia Iancu cu siguranță avea câteva sechele din copilărie. Aflase câte ceva despre ea, dar niciunde nu reieșea să fi fost căsătorită cu Prestoni sau să fi făcut copii.

Sigur că asta nu era relevant. Un cap mafiot poate face în așa fel încât să nu se afle despre copiii și amantele lui. Măcar atâta demnitate aveau și ei, își protejau familia. Și, cu toate astea, Luigi Prestoni luase legătura cu Amalia de mai multe ori. Din convorbirile telefonice înregistrate reieșea clar că aceasta este mama lui, lucru pe care nu l-a negat nici bătrânul Prestoni. În nici una dintre convorbiri nu au apărut amenințări, dar asta iar nu însemna nimic. Paul nu înțelegea exact ce se întâmplă acolo.

Se întunecase bine când mașina gri-închis a intrat pe poarta principală. A zărit-o dându-se jos, fiind ajutată de doi dintre bodyguarzi să care pungile de firmă. Fusese la cumpărături.

Două pachete de țigări în câteva ore. Se simțea îmbătrânit dintr-o dată. Plămânii lui strigau după ajutor. Poate o vodcă l-ar fi ajutat, dar nu avea timp de așa ceva. Nu avea timp să o lase pe Lala singură, nu putea face asta. O trădase o dată, nu o putea face din nou.

Cum putea s-o abordeze pe Amalia? Nu știa, dar trebuia să găsească soluția potrivită. Poate că nu era bine

să-i spună cine este, dar cum altfel? El nu era pregătit să lucreze sub acoperire.

S-a mai foit o vreme și a decis să iasă la o plimbare.

Ultima țigară. Data viitoare trebuia să se aprovizioneze mai bine. Nu era nici omul care să stea la pândă. Lui îi plăcea munca de teren. Îi plăcea să se confrunte cu faptele, dovezile și oamenii care încercau să-l mintă, să se ascundă, să facă orice fac oamenii. Dar nu îi plăcea să-i urmărească. Nu fusese niciodată bun la asta, cum nu fusese bun nici ca agent sub acoperire.

Ultima țigară. A aprins-o și a tras cu nesaț. Îi era foame. Îl rodea stomacul. Dar mai rău îl rodea conștiința. El o făcuse sau Prestoni? Nu conta prea mult, avea și el partea lui de vină. Cum putea să-i spună?

„Bună, Lala, am fost gelos, nesăbuit, nervos și din cauza mea era să mori. Ei, bine, oricum ești aproape moartă.”

Poate că ar fi fost politicos s-o sune pe Amalia Iancu. Un telefon și o întâlnire. Simplu, eficient, de bun gust. Avea s-o interogheze. Trebuia să știe ceva despre ceea ce pusese fiul ei la cale. Mamele știu mereu, nu? Dar dacă într-adevăr ea nu știa nimic? Poate că rolul ei nu era important. Poate că nu fusese niciodată. Mafia. Ei își protejau femeile, își protejau copiii.

A trecut de două ori prin fața porții fără să îndrăznească să întrebe de doamna casei. Fără să arunce măcar o privire. Ea s-ar fi dus. Ar fi sărit gardul, ar fi omorât paznicii dacă ar fi fost nevoie. Ar fi făcut orice era necesar pentru a afla ce s-a întâmplat cu adevărat.

A tresărit când poarta s-a deschis. Instinctual s-a dat la o parte din lumina felinarelor. A clipit de câteva ori înainte de-a observa cu adevărat mașina. Era Blid. Sau, cel puțin, era autovehiculul lui.

S-a îndreptat spre mașină și a așteptat. Fără țigări era complicat să stea locului. Încerca să-și dea seama ce se întâmplă. Dacă Iolanda și-a amintit ceva? Nu, Dumnezeule, se pierduse. Vorbise prea multe cu Victor. Îl întrebase despre Prestoni, îi ceruse adresa mamei lui. Cu siguranță Victor nu era genul polițistului de două parale. Gândea, iar el n-a vrut să vadă asta niciodată. Avea să i-o ia înainte cu ancheta doar pentru că lui îi fusese teamă să nu afle ceva ce l-ar fi rănit. Ceva ce l-ar fi făcut să se simtă și mai vinovat.

O oră. O oră fără tutun, fără cafea și fără nimic de mâncare. Victor pleacă iar el rămâne pe loc gândindu-se dacă ar trebui să-l abordeze sau nu. Dar nu o putea face, era prea mult.

XVI

— O dimineață frumoasă, nu?

Dorin părea bine dispus. Își cumpărase un capuccino și o ciocolată. Victor îl privea circumspect.

— Ai avut o noapte bună?

— Nu chiar, dar dimineața asta este însorită.

— Vii la birou?

Dorin a lăsat paharul pe marginea trotuarului și și-a căutat țigările.

— Am aflat că aseară ai vizitat-o pe Amalia Iancu.

Victor s-a sprijinit de peretele clădirii. Pe celălalt trotuar lumea părea grăbită și nervoasă. Până la urmă, nu era o dimineață chiar atât de frumoasă. Poate că soarele încerca timid să spulbere un nor, dar atmosfera era tot rece. Nu spera să mai fie toamnă. Fusese o vară destul de capricioasă, care semănase destul de mult cu toamna, iar acum se aștepta direct la o iarnă rece.

— Este interzis?

Dorin și-a aprins țigara și și-a recuperat băutura.

— Presupun că nu, atâta timp cât vorbim despre o anchetă oficială.

— Presupune că e mai mult decât atât.

— Nu înțeleg, ce cauți?

Victor încă privea una dintre femeile de vis-à-vis. Stătea pe bancă în stația de autobuz și citea cu mare interes o pagină dintr-un ziar național. Oarecum avea o curiozitate despre ceea ce se afla scris acolo. Trecuse ceva timp de când nu mai văzuse pe cineva citind un ziar altfel decât online sau poate că femeia îi amintea de cineva.

— Cred că am prins un fir în legătură cu ceea ce a pățit Lala.

— Credeam că acum cei de la Interne se ocupă de asta, noi avem treaba noastră.

— Da, un chitarist omorât cu cianură, dar cel care a făcut-o a vrut să credem că s-a curentat.

Dorin și-a aruncat și el privirea peste stradă, aceeași femeie i-a atras atenția.

— Am dat de familia Anei Micu, mă gândeam să mergem să vorbim cu ei.

— Altcineva în afară de frate?

— Mama adoptivă și două surori.

— Surori bune?

— Da.

Ambii se uitau acum cu interes la femeia care citea cu interes ziarul. Dorin și-a dat seama că a mai văzut-o undeva.

— Cred că și ieri era tot acolo, a spus bărbatul.

— Poate…, replică Victor mutându-și privirea. Ar fi mai bine să urcăm. Șefu' vrea să participăm la ședința de dimineață.

— Amalia Iancu l-a sunat aseară, încă nu plecasem de la birou. Cred că o să vrea să stea de vorbă cu tine.

— Bine.

Au pornit amândoi spre intrare, dar Victor a mai aruncat o ultimă privire spre femeia de pe bancă. Putea să jure că și ea s-a uitat la el o fracțiune de secundă. Poate că devenea paranoic. A urcat treptele în urma lui Dorin simțindu-se urmărit.

A ajuns primul în vechiul birou al Iolandei pe care astăzi îl folosea el. Mihai Iordache îl aștepta deja. Părea și mai bătrân decât cu o zi în urmă. Victor avea impresia că în fiecare zi șeful său îmbătrânea câțiva ani.

— Știu, Amalia Iancu, a preluat Victor discuția.

— Ai găsit ceva, nu-i așa?

Mihai s-a dus încet către ușă și a închis-o după el. Victor aproape că putea observa o fărâmă de speranță în privirea lui.

— Nu știu, am prins ceva. Paul mi-a cerut adresa ei și m-am gândit că merită să încerc.

Chipul lui Mihai s-a pleoștit din nou.

— S-ar putea să fii pe o pistă greșită. Paul are treburile lui.

— Nu ți se pare ciudat că până acum nu s-a apropiat de Lala? Se poartă de parcă ar ascunde ceva.

Mihai s-a lăsat greoi în scaunul pe care-l folosea de obicei Victor.

— Crezi că Iolanda se încurcase cu mafia?

Victor a dat din umeri, dar în privirea lui se citea o oarecare certitudine.

— Spune-mi ce crezi, i-a cerut Mihai.

— Nu cred că ai dori asta.

— Ba da, doresc.

Victor a scos o țigară din buzunar. Nu avea de gând să o aprindă, nu mai simțea nevoia în ultimul timp să facă așa ceva. Fumatul i se părea mai degrabă stresant decât relaxant.

— Cred că e foarte posibil. N-ar fi prima oară când Iolanda se aliază cu cei răi pentru a beneficia de anumite informații.

— Bine, dar Prestoni?

— Să fim serioși, s-a enervat Victor, Lala nu a fost niciodată unul dintre anchetatorii corecți.

— Ba da, a fost mereu corectă, poate că metodele ei nu sunt ortodoxe, dar…

— Bine, a spus Victor destul de enervat de această discuție, să spunem că e neortodoxă. Asta aș spune și eu, pentru că, trebuie să recunosc, cum face cum nu face, dar reușește mereu. Însă nu vreau să-ți amintesc de câte ori s-a încurcat cu diverși membri ai mafiei pentru a-i ieși așii din mânecă. Da, cred că are legătură cu Prestoni ceea ce i s-a întâmplat și cred că încă nu e în afara pericolului. Dacă își amintește chiar și cel mai mic detaliu e moartă.

Mihai s-a ridicat, căutând parcă o fereastră, dar Iolandei îi plăcuse întotdeauna întunericul. I-a povestit lui Victor cum și-a ales biroul, acesta fiind, de fapt, o veche cameră unde femeile de serviciu își țineau ustensilele. Mereu și-a dorit să fie singură, departe de ochii celorlalți.

— Da, i-a șoptit Mihai, trăgându-l spre el, ai dreptate, dar chiar și așa nu vei mai spune asta niciodată. Dacă tu crezi că e pista corectă, fă orice s-o urmezi, dar fii discret și ocupă-te și de celelalte cazuri. Nu lăsa pe nimeni să miroasă că ai face altceva.

Bătrânul și-a dres glasul și a strigat.

— Și acum dacă am lămurit treaba asta, te aștept la ședință.

A ieșit ca un vârtej lăsându-l pe Dorin cu o mână în aer.

— E totul în regulă? l-a interogat pe Victor.

— Mergem la ședință.

XVII

— Sinucigașii sunt bolnavi, se auzi Paul spunând.

Femeia îl privea de la o distanță sigură. Îi spusese încă din prima ei zi acolo că nu-l place. Îl considera puțin ieșit din comun, ba nu, îl credea nebun de-a binelea, dar era noua lui colegă și nu prea avea de ales. În SRI nu poți alege, dacă alegi, atunci dispari definitiv.

— Ai aflat ceva ce ne-ar putea fi de folos? i se adresă femeii.

Ea și-a desfăcut ușor picioarele. Nu fuma. Nu fumase niciodată. A fost un moment într-una dintre misiunile ei sub acoperire când unul dintre mafioți îi ceruse să fumeze marijuana, dar ea nu acceptase. Era întotdeauna fermă în ceea ce privește sănătatea și nu se lăsa înduplecată, dar avea întotdeauna o țigară în buzunar. De câte ori era nervoasă își desfăcea picioarele și băga mâna în buzunar.

— Da, câteva lucruri folositoare.

— Și ai de când să mi le împărtășești?

Femeia era înaltă, frumoasă, ușor corpolentă dar nu dizgrațioasă. Să-i spunem, mai degrabă… apetisantă. Nu știa exact care e culoarea naturală a părului ei, acum era de un roșcat-bronz. Avea o privire pătrunzătoare și era un foarte bun agent sub acoperire. I se spunea Elena Mușat, dar Paul știa că nu e numele adevărat și asta pentru că ea era o *legendă,* așa cum erau denumiți indivizii aceștia în mod obișnuit. Un personaj real care trebuia să interpreteze zeci de personaje fictive. Studia personajul care i se atribuia până la cele mai minuscule detalii. Pentru fiecare misiune era altcineva. Uneori, era nevoită să-și păstreze din *legende,* pentru că anumiți informatori încă îi puteau fi utili. Desigur, chiar și pentru Moravuri folosea o *legendă,* pentru că era detașată acolo să afle ceva. Ceva la care ei, mici șoareci spurcați, nu aveau acces.

— Să împărtășesc cu tine?

Sunase a întrebare dar Paul știa că de fapt nu este așa. Legendele împărtășeau rar și asta pentru că aveau și ele niște șefi care le impuneau. Dar, desigur, orice regulă e făcută să fie încălcată. Femeia își trecu mâna prin păr

gânditoare. Întotdeauna vorbea calm, egal și încet. De cele mai multe ori trebuia să faci eforturi s-o înțelegi.

— Mia Prestoni, a șoptit.

Paul a mărit ochii. S-a îndreptat spre cafetieră și și-a turnat ultima rămășiță de cafea.

— Ale dracului secretare, bombăni el.

Femeia îl urmărea ca un vultur ce își adulmecă prada.

— Nu mă întrebi cine e ea?

Paul avusese de gând să o facă, dar acum simțea că i se întinde o capcană. Probabil ar fi putut afla și singur.

— Nu, a spus sec.

— Pierderea ta. Dar să știi că fătuca asta ar fi putut ucide un polițist fără să stea pe gânduri.

Era interesat, cum să nu fie. Cine era Mia Prestoni? O fătucă după cum o caracterizase Elena. O fătucă din clanul mafiot. Cineva despre care Lala știa. Știuse chiar dinaintea *legendei* și putea pune pariu că nu făcuse nici un efort să afle asta. Lalei i se ofereau toate pe tavă. Informații? Asta dorește domnișoara Știreanu?, informații să fie. Atâta timp cât știe unde să-și desfacă picioarele… Curvă nenorocită! Simțea că fierbe sângele în el. Simțea că dacă ar fi acum lângă patul ei i-ar pune perna pe față și ar termina cu toată nebunia asta.

Elena râse.

— Ești ca un rac, te-a enervat ceva din ce am spus?

A tras aer în piept încercând să-și revină. Amintirea Iolandei îi dădea tot felul de sentimente ciudate. O ura. O iubea. Voia să o omoare.

— Nimic, nimic, doar prea multă oboseală.

— Dacă totuși ești interesat de Mia, mă poți interoga.

I-a întors spatele și a ieșit. Mergea domol spre locul de fumat, nu voia să-i dea impresia că fuge sau, mai degrabă, că-i pasă.

Poate că Victor ajunsese undeva cu treaba asta. Victor părea să fie tot timpul cu un pas înaintea lui – alt lucru care-l enerva. Informatorul lui dispăruse și nimeni nu știa unde.

Simți o bătaie ușoară pe umăr. Elena din nou. Nu-i plăcea fata asta decât ca animal sexual, în rest era prea… prea Lala.

— Cred că Moise Varn e în Ploiești.

O lovitură în moalele capului. Paul simți că i se taie pământul de sub picioare. Nu, lui Paul chiar i se tăiase pământul de sub picioare. A fost nevoit să se sprijine de caloriferul metalic pentru a nu cădea.

— De ce n-ai spus așa de la început?

— Pentru că nu e o certitudine. Am oameni în tot Ploieștiul. Am căutat în toate maghernițele, dar abia azi mi-a trecut prin cap că s-ar putea ascunde la vedere. În plus, dacă-l găsesc, nu cred că vrei să se afle sus. Va trebui să te descurci cu el și eu să uit că omul există.

Avea dreptate. Cumva, Moise era implicat în tentativa de ucidere a Lalei. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar el era implicat în tentativa de ucidere a Lalei. A vrut doar s-o sperie. Ce dracu' a mers prost și ce legătură are Mia Prestoni? Ba nu, cine e Mia Prestoni?

Privi lung după Elena cum se îndreaptă spre biroul unuia dintre superiori, dar gândul îi era în altă parte. O vedea, dar nu o observa. Dacă l-ar fi sunat pe Victor ar fi părut din nou un papă-lapte dar, dacă nu o făcea și criminalistul avea detalii, atunci rămânea cu un pas în urmă, poate chiar doi. În plus, mai era și problema informatorului. Dacă-l găsea, știa că trebuie să scoată tot de la el și apoi să-l ucidă. Clar că omul nu era un începător. Nu luase legătura cu nimeni și nu făcuse nici o greșeală, dar, în cele din urmă, avea să-i cadă în mână și lucrurile nu vor sta chiar bine.

Stinse țigara la jumătate. Începuse să urască obiceiul ăsta. I-a plăcut atunci când a făcut dragoste cu Lala. I-a plăcut cum trăgea din țigară și ea îi arunca fumul în gură. Era un joc de un erotism aproape angelic. Ca și cum îngerii s-ar fi coborât în patul lui aducându-i desfătare. Numai că ura chiar și acel moment.

XVIII

Își jurase că e ultima țigară. Ținea pachetul în buzunar pentru a-i oferi Lalei, din când în când, câte o mică plăcere, dar lui nu-i plăcea neapărat să se îmbuibe cu tutun. Citise că tutunul și alcoolul pot crea diverse modificări în organism. Nu că i-ar fi păsat neapărat. Mânca nesănătos, dormea când apuca, corpul lui oricum devenise un fel de mașină la mâna a doua. Încă puțin și avea să devină o rablă.

S-a sprijinit de zid și și-a aprins țigara. Probabil că nu avea să se țină de promisiune – nu până când nu avea să afle cine o voia moartă pe Lala.

L-a zărit pe bărbatul cu părul lung care se apropia. Dincolo, pe trotuar, aceeași femeie citea un ziar. Aceeași nenorocită femeie de ieri. Cine dracului era și de ce îl urmărea? Ar fi putut să se ducă și s-o întrebe direct, dar asta ar fi însemnat să piardă doi iepuri dintr-o lovitură. În plus trebuia să se ocupe și de crima chitaristului. Cianură, auzi. Să cânți cu limba pe chitară. Numai din ăștia făcuți la normă pe vremea comunismului cu aere de vedete în mințile lor mici și obscure. Sigur că și el făcea parte din aceeași generație degenerată, dar parcă învățase să trăiască altfel. Poate era mai bine să nu se mai gândească la asta, până la urmă chiar partenera lui era una dintre acele minți obscure.

A aruncat țigara când bărbatul s-a apropiat de el. Nu s-a obosit să o mai stingă cu talpa pantofului. A întins mâna și i-a prins-o pe a celuilalt.

— Victor Blid.

— Cristi Antonescu.

— Mergem la secție sau preferi o cafea peste drum?

Bărbatul privi o clipă, i se păru lui Blid, chiar spre femeia care stătea impasibilă și citea ziarul.

— La o cafea.

Blid nu avea chef să vorbească cu bărbatul. Nu avea chef să știe ce s-a întâmplat cu chitaristul, cu toate că serul adevărului găsit în trupul lui îl intriga oarecum. În acel moment îl obseda duduia pe lângă care trecea. Femeia nu și-a ridicat privirea din ziar, dar o simțea tensionată. Nu era sigur că pe el îl „vânează” așa că nu

voia să facă o gafă și-atunci, de ce simțea că ar trebui să intre în vorbă cu ea?

Intrară în cafenea. Bărbatul înainte, Blid după el. Abia în clipa aceea și-a dat seama că este destul de înalt și avea părul până aproape de șolduri. „Nebuni". I se părea că intrase într-o lume cu adevărat nebună, o lume pe care omenirea ar fi trebuit să o închidă într-un colț, cu garduri electrice, de unde nebunii ăștia să nu poată scăpa. Și-au comandat câte o cafea. Blid a dus mâna la buzunar în căutarea țigărilor, dar a renunțat. Poate chiar fusese ultima.

— Nu înțeleg de ce ai sunat dacă nu ai fost în țară în ultimele două luni.

Polițistul era nervos, agitat și dorea să termine cât mai repede conversația.

— Am crezut că orice indiciu poate fi folositor.

Oamenii îl iubeau pe Piți, oamenii îl urau pe Piți, dar lui Blid nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Și ce indiciu crezi că-mi poți oferi? începea să se simtă din ce în ce mai mult ca Iolanda. A tras aer în piept.

— Poate nu vă pot oferi un indiciu, dar poate vă dau persoana pe care o doriți.

Victor duse cana la gură, dar imediat a lăsat-o pe masă.

— De unde dracului știi tu pe cine ne dorim noi?

— Nu o căutați pe cealaltă iubită? Cea gravidă? Cea despre care nimeni nu știe nimic?

Tipul devenise insolent și, în plus, avea un rânjet de superioritate pe care Blid i l-ar fi șters bucuros de pe chip.

— Fir-ar!

S-au privit câteva clipe ca niște tauri gata-gata de luptă. Doar roșu în fața ochilor să nu vezi.

— Atunci spune.

— Asta e problema, dacă spun am probleme, dacă nu spun e posibil ca asasinul să rămână nedescoperit.

— Și ce fel de probleme crezi că ai putea să ai?

Bărbatul își trecu arătătorul prin fața gâtului.

„Dă-o în mă-sa de treabă, gândi Victor, nimeni nu se mai sacrifică pentru prieteni?"

— Ok, îți era prieten, nu?

— Unul dintre cei mai dragi și sunt furios pentru ceea ce i s-a întâmplat. Dar, într-un fel, a căutat-o cu lumânarea.

— Crezi că fata asta i-a făcut felul?

Cristi păru contrariat.

— Nu, în nici un caz. Dar totul are legătură cu ea.

— O să-mi spui cine e sau doar ai vrut să bei o cafea pe banii poliției?

— Sigur că o să-ți spun cine e dacă-mi oferi protecție. Am o soție, un frate, o cumnată, părinți, nu pot trăncăni despre femeia asta și să mă arunc în gura leului cu brațele deschise.

Lui Victor începea să-i placă. Poate că în sfârșit avea ceva palpabil.

— Bine, îți ofer protecție ție și familiei până la finalizarea cazului.

Bărbatul s-a lăsat ușor pe spătar și a tras aer în piept.

— Mia Prestoni.

O spusese cu o așa naturalețe încât Victor nu și-a dat seama imediat.

— Ce?

Cristi ridică din umeri.

— Mia Prestoni. Îți spune ceva?

— Futu-i mama ei de treabă. Ascultă, cumva prietenul ăsta al tău cunoștea pe cineva pe nume Iolanda Știreanu?

— Da, tipa care o ascundea pe Mia.

— Sigur că da, dădu Victor cu pumnul în masă. De ce nu? De ce ar muri cineva fără să aibă vreo legătură cu Lala?

Bărbatul tresări.

— Nu înțeleg.

— Cine mai știa de Mia și de Lala?

Cristi stătu câteva clipe pe gânduri.

— Probabil că Manu, Ionuț Manu. Dar nu sunt foarte convins și, cu siguranță, Ana Micu.

— Iubita sinucisă?

Îl aprobă din priviri. Dar asta îi ridica o altă întrebare, dacă fata nu se sinucisese?

— Până la urmă care era relația lui Pițigoi cu Mia?

Cristi a râs.

— A, nu, nu, ai înțeles totul greșit. Nu avea nici o relație cu Mia. Mia era cu cineva, dar în afară de Iolanda nu știa nimeni cine e și fugea de altcineva. Iolanda a crezut că va fi în siguranță la Piți, dar s-a înșelat. Însă, zvonul cu cealaltă iubită gravidă a plecat de la Mia. Asta credeau unii.

Victor ridică din sprâncene. Avea s-o omoare chiar el pe Lala. O să-i pună perna pe față și… femeia asta.

— Avea o relație cu Iolanda?

Bărbatul făcu o grimasă.

— Nu chiar, hai să nu fim atât de drastici, doar se descărcau din când în când, dacă înțelegi ce vreau să spun. Iolanda nu-l plăcea. Nu-l înțelegea și nici măcar nu-și dădea silința. Ea apărea și dispărea. Și dacă avea chef își petrecea câteva ore cu el, dacă nu, nu.

— Oare de ce nu mă mir, se bosumflă Blid.

— Oricum, ce s-a întâmplat cu Iolanda, de șase luni nu mai știe nimeni nimic de ea?

— E moartă, spuse Blid ridicându-se de la masă și aruncând banii. Te aștept într-o jumătate de oră la birou pentru protecția ta. Acum vreau să vorbesc cu Mia.

Ieși în aerul rece. Toată furia aia îl paraliza. Trebuia să discute cu Iolanda. Omul ăla cu siguranță a fost omorât din cauza Miei și ea l-a pus în pericol pentru că așa făcea Lala. Trecu pe lângă banca din stație și se înfipse în cotul femeii care citea ziarul.

— Cred că trebuie să avem o discuție, domnișoară Prestoni.

XIX

Îmi simțeam inima spărgându-mi timpanele. Glasul bărbatului, plânsetul fetei și focurile de armă care se auzeau din depărtare. M-am trezit transpirată, fără să pot face nici o mișcare. Degetul meu nu voia să apese butonul. Îmi instalaseră calculatorul și îl programaseră pe comandă vocală, dar gâtul îmi era rece și nu puteam scoate nici un sunet.

Știam că nu fusese un vis. Undeva s-a întâmplat ceva înainte de-a deveni leguma care eram acum. Bărbatul țipase la mine. Îmi aminteam ce îmi spusese și asta mă făcea să mă rușinez. Trebuia să-i spun lui Mihai, trebuia să am încredere în el așa cum îmi spusese. Instinctul îmi spunea că nu greșeam dacă îi acordam încrederea. Și, oricum, trebuia să vorbesc cu cineva.

Am tras aer în piept și am apăsat butonul. Carmen a apărut imediat. Uneori aveam impresia că pândește dincolo de ușă. Fulg de Nea și-a făcut și el apariția, aruncându-se fericit drept pe pieptul meu.

— Pisică tâmpită! urlă Carmen.

I-am făcut semn să-l lase. Îl plăceam. Începusem să-l plac încet-încet. Mai întâi m-am îndrăgostit de mutrișoara lui ciudată și abia pe urmă de senzația aceea de dragoste pe care mi-o oferea. M-a lins ușor pe vârful nasului făcându-mă să zâmbesc.

— Trebuie să te schimb, a spus Carmen. Tonul i se mai înmuiase. Cred că-i plăcea să mă vadă fericită, chiar și pentru câteva clipe.

— Mai lasă-l o clipă, am rugat-o.

A plecat să aducă apă caldă și fețe noi. Pansamente sterile și rivanol pentru rănile care încă mai supurau uneori. Medicii nu știuseră să dea o explicație a ceea ce se întâmpla. Rana de la mână se mai deschidea câteodată, de parcă organismul n-ar fi acceptat să se vindece. În schimb, spuneau ei, coastele erau deja vindecate și dacă m-aș fi ridicat din pat n-ar fi trebuit să simt decât o durere ușoară ca o înțepătură.

E totul în mintea mea, doar așa mi-a spus psihiatrul.

Pisoiul dispăru discret de pe pieptul meu și Carmen a început să mă dezbrace. Simțeam ceva fiori reci pe șira

spinării, de parcă corpul meu începea să reacționeze, însă n-am făcut nici un efort în acest sens. Încă nu mă simțeam pregătită să-mi traumatizez corpul cu durerile începutului.

Am lăsat-o pe Carmen să mă spele și să mă schimbe după care am băut o cană cu ceai și mi-am pornit noua jucărie.

Îmi aminteam de calculatoare. Probabil ăsta e unul dintre acele lucruri pe care nu le uiți niciodată, așa cum nu uiți nici faptul că elefantul este singurul animal care are genunchii ca ai omului. Știam să caut într-un browser, dar nu știam și ce să caut. Am început prin a cerceta despre împușcarea mea. Doar un articol mic care anunța că un criminalist a fost împușcat mortal și nu are șanse de supraviețuire. În rest gol. Un mare gol care lipsea din presă, de parcă toată lumea ar fi uitat brusc de existența mea.

Apoi mi-am amintit de Luigi Prestoni. Câteva articole scurte care-l prezentau ca pe un prolific om de afaceri italian. Fusese cercetat de câteva ori pentru evaziune fiscală, dar fără nici un rezultat. Omul părea a fi Dumnezeu pe pământ. Am căutat o poză cu el și am rămas uimită. Era un bărbat cu adevărat frumos. Un bărbat pe care-l doream chiar și în starea mea vegetativă. M-am trezit întrebându-mă dacă avusesem sau aveam o relație cu el. Probabil că am avut, ținând cont că se presupunea că fac ceva ilegal pentru el.

Am rugat-o pe Carmen să-l sune pe Mihai Iordache, trebuia să-i vorbesc înainte să ajungă psihiatrul. În plus, de câteva zile era o idee care mă măcina. Aveam impresia că în camera mea există microfoane. Mă simțeam ascultată, urmărită și, desigur, paranoică.

— Mâine o să vină și mama ta să te vadă, m-a anunțat Carmen în timp ce-mi aerisea camera.

Cred că o clipă m-am oprit din gândit. Iar în următoarea clipă o altă stare de paranoia, mult mai acută, s-a instalat în creierul meu. N-am spus nimic, pentru că nu știam ce să spun. Presupuneam că altădată aș fi știut ce înseamnă asta, acum știam doar că mama mea e schizofrenică și stă într-un azil de nebuni. Înțelegeam că aveam să mă confrunt cu o femeie duplicitară, nu din pricina ei, ci din a bolii, dar asta nu-mi făcea lucrurile mai ușoare. Presupuneam, de asemenea, că este o idee proastă. Psihiatrul ăla încerca să mă înnebunească de tot.

Uneori îl bănuiam că nu voia cu adevărat să-mi amintesc ce s-a întâmplat.

M-am mai jucat câteva minute bune pe calculator înainte ca Victor să de buzna peste mine. Avea o falcă în cer și una în pământ. Încerca să rămână calm, dar știam că o să explodeze în câteva secunde.

— Mia Prestoni?

Acum puteam să deduc că era ceva rudă cu Luigi, dar nu-mi spunea mai mult decât până atunci.

— Ce i-am făcut? Și cine e?

— Ai ascuns-o pe Mia Prestoni în casa chitaristului?

Înțelegeam. Pentru el era șoc și groază, probabil ceva total atipic mie. Dar, pentru mine, tot nimic nu însemna.

— Așa am făcut?

— Și te-ai culcat cu el.

Nici acum nu puteam să am o reacție. Din câte îmi dădeam seama, mă culcam cu oricine mi se oferea.

— Hmm, am făcut.

— Hmm?! Doar atât?

— Ce ai vrea să spun. Cine e Mia Prestoni?

— Sora lui Luigi. E sub protecția mea.

— Aha, ea l-a ucis pe chitarist?

— M-aș îndoi profund, urlă el.

Nu înțelegeam nimic din atitudinea asta, dar un lucru îmi era clar: el nu avea nici un drept să țipe la mine.

— Ieși! am spus-o sec, fără să par nervoasă sau afectată.

M-a privit șocat, aproape speriat.

— Ieși și nu te mai întoarce. Nu știu cine dracului ești și nici nu-mi pasă. Dispari din fața mea.

Chipul i s-a înmuiat. Și-a dat seama că a greșit. Vorbise cu mine de parcă aș fi fost eu, cea de odinioară. Eu, cea pe care el o cunoștea. Eu, cea pe care eu nu o cunoșteam. Mi-a părut imediat rău, și am avut noroc că Mihai tocmai a ajuns și-a salvat situația.

— Domnule Blid, te rog așteaptă-mă dincolo.

Ar fi vrut să-și ceară scuze, dar s-a împleticit în propriile vorbe. Nu mai putea să spună și să facă nimic, se simțea nesemnificativ. Încă o dată mi-a părut rău pentru el.

Mihai s-a așezat pe marginea patului și mi-a prins mâna într-a lui. Părea și mai bătrân decât ultima oară

când îl văzusem. Știam, totuși, că mai avea până la pensie și mai știam că-l plac.

— Îmi cer scuze pentru Blid…

— Nu, am spus. El e obișnuit cu altcineva.

— Nici eu nu mă pot obișnui cu tine așa, a surâs. Îmi lipsește obrăznicia ta.

Aș fi vrut și eu să zâmbesc dar, dintr-un motiv oarecare, mie nu-mi lipsea.

— Cred că mi-am amintit ceva. De fapt mi-am amintit mai multe lucruri, doar că nimic nu pare a avea legătură cu mine.

XX

„Chitarist ucis pe dracu'", gândi Paul furios. A aruncat telefonul pe canapea și s-a îndreptat spre fereastră. Putea să vadă cea mai frumoasă și mai murdară zonă a orașului din sufrageria lui. Uneori îi plăcea să se uite la tinerii care alergau spre cluburi sau spre zone mai populate. Aproape în fiecare seară se isca câte un scandal pe strada sa. Tineri beți, tineri nebuni, tineri. Fusese și el tânăr și își amintea acea senzație plăcută, oarecum nevinovată, dar, cel mai adesea, avea inima în stomac. Teama de-a fi prins, de-a fi certat, teama. Dar și plăcerea. Cu toate astea fuseseră alte vremuri, dar asta vor spune și tinerii din ziua de azi, mâine-poimâine. Alte vremuri, alte distracții.

Dădu cu pumnul în fereastră. Îl ura pe Blid. Nenorocitul avea un noroc chior. A pus mâna pe Mia Prestoni și încerca să mute întreg cazul la „Criminalistică". Pozele de la atentatul Lalei erau la el, la fel și cele de la uciderea chitaristului. Probele din ambele cazuri erau tot la el, iar Victor nu făcea decât să le ascundă cât de bine putea. Dacă nenorocitul bănuia ceva, el era un om mort.

Ar fi trebuit să plece la Ploiești să-l caute pe Moise Varan, duplicitarul ăla nespălat de informator, dar tot ceea ce se întâmpla îl ținea legat de București. Și-ar fi dorit să dea de Moise și să-i pună câteva întrebări, dar nu tocmai în stilul clasic. Încă nu era momentul să-l caute. Elena ar fi înțeles imediat ce face, asta dacă nu cumva îi întinsese o cursă. Nu avea încredere în femeia aia, prea le știa pe toate și, dacă nu le nimerea, scăpa doar cu un surâs nevinovat.

Pe canapea, ecranul telefonului se aprindea și, astfel, o lumină minusculă se agăța de măsuța de cafea. Îi luase sunetul pentru că nu mai dorea să audă pe nimeni și nimic. Voia să stea singur și să se gândească la ale lui. Avea nevoie de o tărie.

Continuă să ignore lumina slabă și bolnăvicioasă a telefonului, dar interfonul nu-l putea ignora. De ce toată lumea are chef de vorbă în toiul nopții? Și-o aminti pe Iolanda. Ultima oară fusese blondă. Avea părul puțin mai

lung de umeri și ochii aceia verzi, care o făceau să pară o pisică în noapte. Îi plăcea întunericul, ba nu, îi plăcea bezna. Stătea lipită de el cu toate luminile stinse. Trăgea draperiile și-și aprindea o țigară, apoi ofta, își trecea mâna prin păr și rămânea mută până când ajungea la filtru. O văzuse doar o singură dată în ipostaza aceea. Goală, cu părul lăsat pe umeri, cu țigara între buze, așezată pe canapeaua lui. Și atât de tăcută.

Nu a întrebat cine e, doar a deschis. Nu existau greșeli la ora asta și, de obicei, doar el era vizitat după ora douăzeci și unu. S-a așezat în fața ușii așteptând să audă pașii, dar nu a auzit decât ciocănitura fină. A deschis fără nici un chef.

— Nu, nu tu.

Blid ținea la piept o sticlă de vodkă, i-o întinse și fără a aștepta să fie invitat și-a făcut loc pe lângă el.

— Avem o noapte lungă.

Paul se gândea că tăria era binevenită, dar Victor putea să plece.

— Abia am vorbit la telefon, spuse Paul cu amărăciune.

— Sigur, după care mi-ai închis în nas și n-ai mai răspuns.

Blid deja cotrobăia după pahare și gheață. Lui Paul nu-i păsa, voia să bea, dar ar fi vrut să fie singur. Sigur, niciodată nimic nu-i perfect. Iar el știa mai bine ca oricine că nu poți obține tot ce-ți dorești, mereu, la mijloc, e vorba despre un compromis. Putea, totuși, să-l accepte pe Blid, oricum era o variantă mai plăcută decât altele.

Criminalistul a pus paharele pe masă, gheața și a început să toarne din licoarea magică.

— Sărbătorim ceva?

— Sunt doar…, Victor nu-și găsea cu adevărat cuvintele. Cred că o plac mai mult acum. Pare mai umană, mai înțelegătoare.

Paul dădu din mână a greață. Poate că așa părea, dar în ziua în care amintirile aveau să-i revină…

— Ești furios.

Nu fusese o întrebare, doar și-a dat seama. Victor nu părea niciodată nervos sau furios, era doar Victor în acea fază eternă în care nu-și putea exprima sentimentele.

— Cred că da. În plus, aș vrea să discut cu tine despre cazul chitaristului și legătura dintre el și Iolanda.

— Nu asta l-a ucis, a spus Paul sigur pe sine. Cauți unde nu trebuie.

Blid înghiți tot conținutul paharului dintr-o sorbitură și se lăsă greu pe canapea.

— Nu vezi esențialul?

— Tocmai asta e problema, a spus Paul așezându-se în fața lui și sorbind din băutură, tu nu vrei să vezi esențialul. Mia Prestoni e o pistă falsă. Luigi e o pistă falsă, toată povestea asta este un rahat. Iolanda nu a plecat în toiul nopții pentru că ar fi avut vreo informație despre Mia Prestoni. E logic ca bună ziua. Iolanda știa unde este și o ținea doar pentru ea, departe de maică-sa și de frate-su. Ești tulburat, cazul Lalei trebuie regândit.

Victor mai înghiți cincizeci de vodka.

— Tocmai de asta am venit la tine. Ai susținut prostia asta și când am vorbit la telefon.

Paul bău încet și turnă un nou rând. Încerca să rămână calm și limpede.

— Victor, nu e o prostie. Iolanda a ținut-o pe Mia ascunsă, da, dar povestea de față nu are nici o legătură cu ce i s-a întâmplat. E posibil ca Luigi să-l fi ucis pe chitarist. Chiar crezi că nu a aflat că soră-sa e la el? Da, nu exclud posibilitatea, cu toate că Prestonii ăștia nu prea fac greșeli din astea tâmpite, dar, de asemenea, e posibil să cauți unde nu trebuie. La asta te-ai gândit?

— O mică parte din ce spui tu are o oarecare logică. Iolanda o ținea ascunsă pe Mia când ar fi putut să i-o ofere lui Luigi.

— Sau Amaliei, punctă Paul.

— Văd că ești la curent cu toate noutățile.

— Da, e meseria mea.

— Eu totuși cred că Luigi sau Amalia sunt implicați în atentatul împotriva Lalei. Poate chiar amândoi.

Paul nu-l mai asculta. Victor nu era un criminalist adevărat. Nu era nici măcar o jumătate de criminalist, ci doar o păpușă ale cărei sfori nu le mai trăgea nimeni. O bucată de lemn care încearcă să meargă de unul singur. Nu voia să vadă, nu voia să accepte. Poate că Iolanda avea o înțelegere cu Luigi, poate că a încălcat-o, dar asta nu-l făcea pe interlop vinovat de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Poți dormi pe canapea, spuse Paul într-o doară, mâine trebuie să merg la Ploiești. Așa că mă voi retrage.

— Vorbești serios?! se bosumflă Victor. Tu chiar crezi că toată afacerea asta e doar praf în ochi?

— Nici măcar, susținu Paul în timp ce se îndrepta spre dormitor. Doar ne-am grăbit cu toții să tragem concluzii.

— De ce dracului ești atât de sigur?

Paul nu avea să-i spună niciodată.

XXI

Fotografiile de orientare nu-l ajutau prea tare. Și-a schițat pe o foaie încăperea. Fusese măsurată. Din fericire, era doar un bar gen vagon, așa că nu avea prea multă bătaie de cap cu asta. A pus fotografiile de orientare lângă cele care reprezentau obiectele găsite la locul crimei. Fotografiile detaliilor îl dăduseră întotdeauna peste cap. Prefera să schițeze el cu mâna lui apoi să așeze totul în ordine.

Pentru Victor fusese o noapte grea și abia dacă a reușit să ațipească două ore spre dimineață. Îi era greu acum să gândească limpede. Dar, din câte își dădea seama, nu o făcuse niciodată la capacitate maximă. Se simțea rău și ar fi vrut să mai stea măcar o oră în pat, dar crimele nu se rezolvau de la sine.

Și-a făcut lista scurtă: vizită la fratele Anei Micu, vizită la Mia Prestoni, pe care o lăsase la hotelul poliției. Pe urmă mai avea câteva treburi, dar mai întâi trebuia să-și scoată din cap ideea că nu a mers pe toate pistele ce i-au fost arătate. În cazul chitaristului, erau prea mulți suspecți, unii l-ar fi putut ucide din prea multă dragoste, iar ceilalți din prea multă ură. Iar o altă jumătate i-ar fi tăiat beregata doar din invidie ascunsă.

Se ridică agale de pe scaun când l-a zărit pe doctorul Deaconu îndreptându-se spre biroul lui Mihai. Probabil venise cu raportul săptămânal despre evoluția Iolandei. Nici el nu-l plăcea pe psihiatru, așa cum nu-l plăcea nici ea. Era ceva în felul lui de-a fi, ceva ce în loc să te calmeze mai mult te enerva. Sau, poate, era doar faptul că nu-i plăceau nici lui acești doctori speciali. Fusese nevoit să participe la câteva ședințe cu psihiatrul poliției după ce un nebun îi închisese într-un labirint și se jucase cu mintea lui. El știa sigur că povestea nu l-a afectat, dar doctorul de nebuni nu a fost de acord și i-a dat un pumn de somnifere și alte felurite pastile, de care nu s-a atins niciodată.

Ar fi vrut să-și vadă de treabă dar, pur și simplu nu putea. Așa că, fără să fie invitat, fluturând o coală de hârtie, dădu buzna în biroul șefului.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit sonor ceea ce l-a făcut să tresară, dar n-a fost singurul surprins.

— Ce dracu'?! țipă Victor.

Doctorul Deaconu stătea în fața biroului lui Mihai și părea că-i cotrobăie prin hârtii. S-a așezat brusc când Victor a urlat spre el, însă chipul lui nu trăda nici un sentiment de vinovăție.

— Ce faceți aici? Vă băgați nasul în lucrurile șefului!

Bărbatul a făcut un semn spre masa lungă și Blid s-a apropiat. A zărit imediat foile pe care era scris „Raport Iolanda Știreanu", dar instinctul îi spunea că ăsta fusese doar motivul, în realitate doctorul era acolo pentru altceva.

Blid îi făcu semn să-l urmeze. Fără să stea pe gânduri, l-a condus în biroul lui.

— Vă rog să așteptați aici până îl anunț pe șefu'.

Știa, știa că ar fi trebuit să spună ceva, să facă ceva. Iolanda l-ar fi împușcat numai pentru că a îndrăznit să intre pe furiș, pentru că lui Victor îi era clar că asta făcuse. La el ușa a scârțâit, dar când a intrat doctorul nu s-a auzit nici un afurisit de sunet. A închis telefonul și s-a întors spre Deaconu.

— Vine în cinci minute, apoi strigă spre Ioana care și-a și făcut apariția în cadrul ușii. Ai grijă de domnu' până vine șefu'.

În doar câteva secunde era în stradă. Frigul iernii ce începea să se îmbine cu primăvara îl însoți rece și trist. Strada era pustie, destul de ciudat pentru ora zece dimineața. Stația de vis-à-vis era aproape goală, doar câțiva puștănei care tremurau de frig sub hainele ce de acum ar fi trebuit să stea pe rafturi. O nouă primăvară ar fi trebuit să-și facă apariția, dar era tot mai frig.

— Hei, auzi Victor, chiar înainte de-a simți bătaia pe spate.

— Dorin, credeam că nu vii azi.

— O răceală tâmpită nu mă pune pe mine la pat.

Mulți au zis asta înainte să moară de vreo pneumonie ce n-a mai putut fi tratată.

— Bem o cafea?

Victor se lăsă îmbiat de colegul său și traversară strada la cafeneaua alăturată. De cum au intrat criminalistul l-a recunoscut pe Cristi Antonescu. I-a făcut un semn discret să-i urmeze, iar acesta s-a supus.

Polițiștii și-au comandat o cafea, în timp ce pletosul și-o adusese pe a lui de la masă.

— Ce cauți aici? l-a întrebat direct Victor. Îți faci griji pentru Mia?

— Presupun că nu v-a spus.

Presupunea bine, ținând cont că Victor nici nu și-a făcut timp să o interogheze cum trebuie. Avea de gând să-i ofere un mic dejun într-un bărulet din partea opusă a orașului unde își ducea suspecții mai puțin periculoși și-i dezmierda cu mâncare bună.

— Presupui bine.

— Înainte s-o salți de pe bancă vorbise cu fratele ei să-i trimită niște bani, să plece în Italia. În curând o să se vadă sarcina și nu vrea să se expună. Trebuia ca Luigi să trimită banii aici, dar probabil s-a speriat când te-ai repezit și ai ridicat-o.

— Prestoni, acel Prestoni de care știu eu, ar fi venit cu mult tupeu în sediul poliției și ar fi scos-o de acolo, se auzi Victor spunând.

Timpul parcă s-a oprit în loc după ce a rostit fraza asta. Nenorocitul de Paul avea dreptate. Luigi și-ar fi cărat sora din bârlogul chitaristului fără a fi nevoit să ucidă pe nimeni dar lui, investigatorului îi scăpaseră câteva lucruri. Chiar înainte de a-i veni ideea, auzi telefonul sunând. Înjură printre dinți, dar când văzu cine îl apela s-a înmuiat.

— Lala?!

— Presupun, se auzi de la celălalt capăt.

— S-a… s-a întâmplat ceva?

— Da, da, adică sunt ca de obicei, numai că m-am gândit la ceva tot cotrobăind pe internet și citind câteva cărți polițiste. Ai spus că Mia e însărcinată, oare nu cauți criminalul greșit?

Pentru Victor acesta era unul dintre acele momente de telepatie.

— Da, la asta mă gândeam chiar acum.

— Crezi că eu știu cine e tatăl?

Întrebarea l-a surprins și l-a înduioșat în același timp. Parcă toate greșelile ei erau menite să se șteargă de unele singure.

— Nu știu, e o probabilitate, dar nu o să ne batem capul cu ea.

— Ba ar fi bine s-o facem, șopti ea. Dacă eu i-am dus moartea în casă băiatului ăsta, trebuie măcar să-mi

dau silința să-mi amintesc.

— Tu încearcă să te recuperezi fizic acum, de caz mă ocup eu.

Vechea Lala i-ar fi râs în față, ar fi făcut-o cu gura până la urechi, s-ar fi așezat în fotoliu cu țigara între dinți și l-ar fi privit pe neputinciosul Victor. Dar Lala de acum a spus doar un bine și a închis.

Victor trânti banii pe masă pentru cafeaua lui și a colegului și i se adresă pletosului:

— În cazul în care apare Prestoni, spune-i că-l aștept la o discuție amicală.

— Crezi că ar veni? se interesă Dorin ceva mai buimac decât Cristi.

— Sunt sigur, hai, avem treabă.

Ieșiră din nou în aerul rece care părea să-i alunge pe toți de pe străzi. Victor l-a prins pe Dorin de mână.

— Stai cu ochii pe băiatul ăsta, n-am încredere în el și fă-mi o listă cu cei care au venit să dea declarații imediat după moartea „rock starului". A, da, pregătește-te pentru o noapte lungă. N-am de gând să plec acasă până nu obțin o minimă informație.

Dorin doar aprobă din priviri, în timp ce Victor se urca la volanul vechii Honda a Lalei. Iubea mașina asta, așa cum o iubea și pe Lala.

XXII

Mihai Iordache ridică ziarul de pe masă. Nu mai citea știrile de mai bine de zece ani, dar îi plăcea să-l simtă acolo, să-l vadă, să-i simtă mirosul – era un romantic în sinea lui. Să știe că încă mai există ceva tipărit pe lume. Soția lui, Elena, acum bolnavă de cancer, îl privea de dincolo de ușă. Nu se mai ridicase din pat de mai bine de șase luni, iar el nu spusese nimănui cu ce se confruntă. Nu-și permitea să angajeze pe cineva să aibă grijă de ea, așa că trebuia să facă el totul. Dacă Lala ar fi fost în toate mințile i-ar fi oferit banii de care avea nevoie, dar acum era prea târziu și el știa asta. Elena mai avea câteva luni. Luni pe care el voia să i le facă frumoase, să-i ofere ceea ce nu reușise să facă întreaga viață. Munca a fost întotdeauna pe primul loc, dar abia când a simțit că o pierde a înțeles că nu înseamnă totul să te dedici unor cazuri care, până la urmă, nu fac decât să-ți învenineze sufletul.

Pregătise micul dejun și i-l dusese la pat, sora ei avea să ajungă în zece minute. Și-a propus să nu-i refuze nimic. Nu mai avea nevoie de o dietă adecvată. Elena murea – și înțelegea asta – ba chiar accepta mai bine decât reușise el. Nu avea rost să-i ia și ultimele plăceri ale vieții. Și-a propus s-o scoată din oraș în weekend. Zeci de weekenduri uitate într-un birou nu aveau cum să țină pasul cu alte câteva care-i mai rămăseseră, dar niciodată nu a dus-o niciunde și își reproșa lucrul acesta. Ea nu o făcuse niciodată. Nu i-a reproșat niciodată nimic. L-a așteptat în fiecare zi cu mâncare făcută de mână ei, i-a spălat hainele, l-a însoțit la „Balul polițiștilor”, ba chiar l-a sfătuit de atâtea ori să nu renunțe, să caute adevărul până în pânzele albe. Asta făcea și acum, numai că lui nu-i mai păsa de adevăr. Cu o seară în urmă îl luase de mână și, cu glas tremurând, i-a spus să nu o lase pe Lala în urmă.

— E singura fiică pe care am avut-o! i-a amintit ea. Eu o să mor, dar ea are nevoie de tine.

— Acum nu e o prioritate, a asigurat-o Mihai.

— Trebuie să fie, fata asta s-a pierdut. Lumea asta nenorocită a lăsat suflete bune să se piardă în întuneric,

dacă o părăsești se va duce de tot. Asta vrei?

O lacrimă fierbinte a curs pe obrazul ei alb și Mihai știa de ce plânge. În tinerețe au avut o fată care a murit la două zile de la naștere, iar de atunci Elena a refuzat gândul de-a mai avea un copil. Durerea fusese mult prea mare pentru umerii ei firavi. S-a ascuns în spatele unei povești cum că nu vrea copii. Nu era chiar o minciună, dar Mihai știa că în sufletul ei tânjea după un suflet mic care să-i ofere zâmbete sincere.

Când Mihai a adus-o prima oară pe Lala acasă, aceasta avea nouă ani. Elena s-a apropiat imediat de copilă dar, în același timp, și-a impus o distanță regulamentară. Nu voia să sufere din nou şi nu era copilul ei. În schimb, îl împinsese pe el s-o iubească şi s-o trateze ca pe o fiică. Era un copil bun cu doi părinți nebuni. Fata nu merita asta.

I-a dus pâinea prăjită și ceaiul lângă pat. Deunăzi îi cumpărase o măsuță pentru a-i pune mâncarea în pat, dar Elena a refuzat-o, prefera să mănânce în șezut ca orice om normal. Refuza să se creadă atât de neputincioasă. Așa că a lăsat mâncarea și ceaiul pe noptieră, apoi a ajutat-o să se ridice. Dimineața stăteau tăcuți, fiecare cu gândurile sale. Când a sunat la ușă, Mihai nu s-a grăbit să deschidă. Maria avea cheia, dar nu-i plăcea să dea buzna, mai ales când știa că e el acasă. Nu i se părea prea grozav să facă pe stăpâna casei. Sună încă o dată pentru a-l convinge pe Mihai să se ridice și să deschidă.

Maria era o femeie încă tânără – cu douăzeci de ani mai mică decât sora ei. Blondă, înaltă, cu șuvițe cârlionțate care-i cădeau pe obraji. O altă femeie care nu avusese noroc în dragoste. Avea un băiat din prima căsătorie despre care nu mai știa nimic de vreo cinci ani. A plecat într-o zi cu tatăl lui și nu s-a mai întors. Mihai a întors țara și Europa cu susul în jos în căutarea lor, dar nu a reușit să dea de nici un fir de praf care să-l pună pe vreo pistă. În ei, de atunci, se ascunsese o durere mută, nici unul n-a mai vorbit vreodată despre asta, dar Mihai, pe ascuns, încă mai căuta piste care să-l ducă pe urmele răpitorului.

— Cum se simte? s-a interesat Maria.

Nu știa ce să-i răspundă. Mereu spunea „mai bine”, dar mințea de fiecare dată. Acum doar oftă și ridică neputincios din umeri. Ea îl bătu ușor pe spate și-i zâmbi.

— Iolanda?

Maria nu a cunoscut-o niciodată pe Lala, dar îi plăcea să asculte povești despre ea. În plus, știa că Elena o iubește, chiar dacă nu spunea asta cu glas tare, aproape în fiecare dimineață cumnata lui se interesa de soarta polițistei.

— Presupun, trase el de cuvinte, că nici ea nu e chiar grozav.

— O să fie bine, îl încurajă Maria.

— Mama ei o s-o viziteze azi.

— Nebuna?

Maria și-a lăsat paltonul și pălăria în cuier, apoi s-a așezat în bucătărie pentru a începe să gătească prânzul și cina. Mihai știa că urmează s-o ajute pe soția lui să facă baie și aveau să se certe pe faptul că Elene nu voia să-și ia medicamentele. „Mă înnebunește, a strigat Maria într-o zi. Nu vrea decât bicarbonat de sodiu, cine i-o fi băgat în cap că vindecă cancerul?". Da, Elena, de două săptămâni nu înghițea decât bicarbonat de sodiu, se pare, o rețetă minune. Mihai spera cu adevărat să fie așa, dar nici el nu era pe deplin convins. Însă a rugat-o pe Maria să-i facă pe plac. „De ce-ar mai conta? Las-o să trăiască cum își dorește".

De atunci discuțiile despre pastilele Elenei se încheiaseră. Mihai știa că nu le ia, iar Maria se prefăcea că i le dăduse. Așa, toată lumea era mulțumită.

— Nebuna, zâmbi polițistul în timp ce se pregătea să plece.

— Poate ar trebui să fii acolo.

— Poți fi sigură de asta. Nu poți ști niciodată cum reacționează femeia aia. Uneori am impresia că doar joacă într-o piesă de teatru și interpretează al dracului de bine.

Își sărută cumnata pe obraz și ieși.

Era rece, la fel cum era și în sufletul lui. Simțea dezamăgirea unei vieți ratate, de acum, în fiecare zi, dar asta fusese soarta și trebuia să și-o ducă cu mândrie până la capăt. Telefonul sună apăsat. Blid.

— Ce?

— Vin în cinci minute, asigură-te că nu o șterge.

Nici o zi nu semăna cu precedenta.

XXIII

— Veronica Știreanu, s-a prezentat ea.

Aș fi vrut să-mi pot mișca capul ca să o pot studia mai bine, dar nu reușeam. Ea ținea cu tot dinadinsul să stea în așa fel încât să nu o pot vedea decât din profil. Aș fi vrut să zic ceva, dar mi-am amintit că este schizofrenică și poate mai rău aș face. După ce a studiat camera cu atenție, într-un final, s-a așezat. Nu era o femeie mare, mătăhăloasă, nici micuță, fragilă. Era undeva la mijloc, o femeie bine făcută, dar nu grasă, doar puțin masivă. Avea ochii de un negru tulbure și pomeții țuguiați. Era machiată strident și vopsită cu un roșu ce putea să ia foc oricând. Părea nerăbdătoare. Nu entuziastă ca o mamă care-și vede fiica vie, ci doar nerăbdătoare să plece din camera aia.

Mi-am dat seama că ușa camerei era întredeschisă și că cineva urmărea cu foarte mare atenție ce se întâmplă. Deaconu insistase s-o văd pe Vera. Mi-a spus, la una dintre ședințe, că prea rar o numeam mamă, de obicei îi spuneam Vera. Undeva, lăuntric, mi-aș fi dorit ca Vera să trezească vreun sentiment în mine, chiar și unul de furie sau de dezgust, dar, din păcate nu o făcea. Ea a început să vorbească, de parcă cineva o forța să facă lucrul ăsta.

— Și n-ai murit, nu? Se pare că nu au nici o șansă să te ucidă.

Nu era chiar amărăciune în glasul ei, ci mai degrabă un fel de melancolie. Avea privirea pierdută undeva dincolo de peretele din spatele meu. Apoi m-a privit brusc, pupilele mărindu-i-se.

— Încă ești frumoasă, nu? Nu pot lua nimic de la tine, doar memoria.

A râs în colțul gurii. Aveam senzația că mă urăște, dar de fapt, mai mult era invidioasă. Nu era o ură adevărată. Femeia din fața mea se simțea de parcă i-aș fi furat ceva, poate tinerețea.

— Nu o să vorbești cu mine pentru că nu mă cunoști. Nu ești convinsă că sunt cu adevărat mama ta.

Și-a prins mâinile una în cealaltă și a început să și le frece cu o nerăbdare vădită.

— Nici eu nu am vrut să fiu mama ta. Așa l-am ținut pe incapabilul de taică-tu cu mine.

Un copac și un leagăn improvizat care mă chema. El mă ținea de mână, în timp ce eu trăgeam cu toată forța mea. Voiam să ajung la leagăn, dar el nu-mi dădea drumul.

— Numai după ce ne asigurăm că mama e acasă.

Mereu spunea așa, de parcă ar fi fost vina mamei că cineva m-a împins din leagăn și aproape mi-am fracturat piciorul. Acum el era cu mine și mă putea supraveghea. Dar am încetat să mă mai zbat, știam că nu o să am câștig de cauză în felul ăsta. Ne-am așezat pe bancă și el a început să răsfoiască o carte. Femeia s-a apropiat de noi, iar el a tresărit.

Amintirea a fugit la fel cum a venit, dar puteam să înțeleg că ceea ce văzusem cu ochii minții fusese adevărat.

— M-ai împins din leagăn, am spus.

— Da, a recunoscut impasibilă. Deloc surprinsă să mă audă vorbind. Am încercat de multe ori să scap de tine, dar te-ai salvat mereu. Ești o luptătoare, nu?

Știam că nu trebuie să-i răspund, nici să mă enervez. Femeia suferea de schizofrenie, probabil că nici nu gândea cu adevărat ceea ce spunea. În fine, ba credea. Schizofrenicii sunt cei mai sinceri oameni de pe pământ. Cel puțin un lucru îl știam cu siguranță, mama mea mă ura. Probabil că din acest motiv viața mea s-a dus pe apa sâmbetei. O viață dezordonată, cu multe derapaje, care m-ar fi putut ucide chiar și fără un glonț aruncat spre țeasta mea.

Am zâmbit.

— Cel puțin ești sinceră.

Acesta a fost un moment care a surprins-o. Și-a deznodat mâinile și le-a înfipt în geanta maro pe care o ținea în poală. Nu m-a privit, dar și-a ciulit urechile ca lupul din poveste.

— Deci știi.

Nu știam nimic, dar aveam de gând să intru în joc.

— Mă gândeam eu, doar te prefaci pentru a-l prinde pe ticălosul care a vrut să te omoare.

S-a aruncat în genunchi lângă patul meu și mi-a luat mâna stângă într-ale sale.

— Nu-l lăsa să te omoare, prinde-l și târăște-l în iad.

Puteam să spun cu sinceritate că o asemenea schimbare de comportament nu mai trăisem să văd până atunci sau, oricum, nu-mi aminteam să fi trăit ceva atât de ciudat. Mi-a sărutat mâna. Părea destul de sinceră și de data asta, așa că îmi era destul de greu să înțeleg care dintre cele două personalități ar putea fi cea adevărată.

— Vera, am spus cu un glas ferm, cum ești, în general, cum ești?

Am surprins-o ștergându-și o lacrimă. S-a ridicat și s-a așezat la loc pe scaun.

— Prinsă în trecut, mi-a răspuns, de data asta pe un ton cât se poate de adevărat și de trist. Nu pot schimba nimic din ce-am făcut. Sunt bolnavă Lală, nu mai pot îndrepta nimic, dar tu poți.

Cuvintele astea mi-au făcut inima să se strângă. Cumva știam că încercase să mă înnebunească, poate chiar să mă și ucidă, în copilărie, dar, de asemenea, era sinceră și când încerca să-mi spună că regretă. În femeia asta erau mai multe suflete care nu se înțelegeau în același corp.

În cele din urmă Mihai a intrat și a luat-o de acolo. Nu și-a luat la revedere, doar mi-a aruncat un surâs cu subînțeles, de parcă ea ar fi știut ceva ce eu nu o să știu niciodată.

Restul zilei mi l-am petrecut încercând să-mi imaginez cum a fost copilăria mea, dar fără niciun rezultat. Puteam să simt în inima mea un gol. Nu fusesem iubită sau nu am simțit asta. Probabil că tatăl meu nu-și putea exprima dragostea față de mine pentru ca ea să nu mă rănească. Îmi era clar că era genul de femeie care tânjea după toată atenția din lume, la fel cum îmi era clar că nu avusesem o copilărie tocmai normală sau fericită.

Spre seară am reușit să alung orice gând și să deschid calculatorul. Doctorul Deaconu decretase că în cursul acestei săptămâni îmi va da „liber”. Considerase că întâlnirea cu Vera m-a obosit psihic, ceea ce nu era deloc adevărat, dar destul de convenabil pentru mine. Mă săturasem să vorbim despre aceleași lucruri, dar, și mai mult, mi se luase să văd dezamăgirea de pe fața lui când nu răspundeam la ceea ce el ar fi numit „amintire”.

Uneori, omul ăsta îmi dădea senzația că voia cu tot dinadinsul să-mi amintesc, de parcă chiar viața lui ar fi depins de asta, dar alteori simțeam exact contrariul. Lucru

care mi-a dat o idee și i-am rostit numele în microfonul care trimitea datele calculatorului.

Imediat a apărut în motorul de căutare „Doctorul Deaconu Institutul Național de Psihologie și Psihiatrie". I-am comandat calculatorului să deschidă primul *link* și acesta s-a supus. Am citit aproape pe nerăsuflate.

Silviu Deaconu era un psihiatru de renume în țara noastră, avea lucrări publicate prin Londra și New York, ca orice doctor care se respectă. În 2004 a fost suspectat de malpraxis în cazul unei paciente care dezvolta sindromul Down, dar și de viol asupra aceleiași paciente. Până la urmă acuzațiile s-au dovedit false și stimabilul doctor a primit chiar și catedră la Facultatea de Psihologie. Pentru mine un scurt incident de malpraxis urmat de un viol era suficient pentru a mă face bănuitoare. Mă întrebam de ce asta nu i-a dat nimic de bănuit lui Mihai sau lui Victor. Nu că aș fi fost sigură că Victor știa ceva, nu părea genul prea informat. Dar Mihai cu siguranță l-a cercetat înainte de-al arunca în camera mea cu foaia și pixul în mână. Categoric o exonerare publică era o exonerare publică, dar eu nu cred în foc fără pic de fum. Ceva a fost acolo – nu că mi-aș fi făcut griji că și-ar dori să mă violeze – dar senzația aceea ciudată care plana în prezența lui îmi dădea fiori.

Mai era și faptul că Mihai m-a atenționat că, dacă-mi amintesc ceva, să-i spun doar lui. Poate chiar am fost un anchetator foarte bun ținând cont că mintea mea făcea asemenea legături, sau poate eram doar paranoică, ceea ce n-ar fi fost deloc ciudat. Majoritatea oamenilor suferă de paranoia, iar eu aveam cu atât mai multe motive.

Când lui Fulg de Nea i s-a permis să vină lângă mine am reușit să mă relaxez cu totul și să adorm.

XXIV

Valiza era destul de jupuită, părea veche de când lumea, dar nu era. Fusese adusă anume în starea aia pentru a nu-i veni cuiva ideea de-a o fura. Bărbatul era și el îmbrăcat în haine jerpelite, avea o gaură destul de mare în cracul stâng al pantalonului de o culoare îndoielnică. Părul îi era răvășit și barba îi crescuse anapoda, totuși, greșeală de începători, mirosea a curat și a apă de colonie.

Mi-am aprins țigara și l-am privit cu silă. Alcoolul mi se urcase la cap, dar eram suficient de conștientă pentru a-mi da seama că e doar un începător. Am întins mâna, dar el nu a făcut decât să strângă și mai tare valiza la piept.

— Dacă află cineva…

— Dacă-ți dai cu apă de colonie când ești sub acoperire o să afle.

Cel puțin eu eram beată cu adevărat, chiar dacă puștiul avea impresia că joc un rol al dracului de bun. Mi-a înmânat, în cele din urmă, valiza și prețioasa comoară.

— O să mă asigur că rămâne în siguranță până la data procesului.

— Te rog, te rog…

Vocea lui tânguitoare m-a trezit. O valiză. Probabil documente. Nu fusese un vis, ci o amintire în toată regula. Un proces, despre ce proces era vorba? De ce nimeni nu mi-a spus nimic despre asta? Oare nu lucram cu departamentul meu? Trebuia să vorbesc cu acel Paul Avramescu. El lucra la SRI, era foarte probabil să fi lucrat cu el în perioada aia, dar Mihai spunea că-i uram pe cei de la SRI, cu toate astea mă culcam cu ei. Aveam un mod destul de ciudat de a-i pedepsi.

Am zâmbit. Cred că fusesem un fel de Mata Hari care juca la toate capetele care i se ofereau. Și totuși Mihai nu credea în trădarea mea. Era destul de sigur că dacă am făcut ceva de capul meu am făcut-o pentru că cei de la Criminalistică nu m-ar fi susținut și, cu siguranță, ieșea din domeniul meu de competență. Cu toate astea se

pare că o făcusem, nu? Oare l-am atras pe Paul în patul meu – sau al lui – doar pentru a afla o informație? Ce și unde am ascuns și, mai ales, de ce?

Am hotărât ca în clipa în care Carmen își face simțită prezența să o rog să-l cheme pe Mihai. Era posibil să știe despre ce e vorba. Adică un proces nu poate fi ținut secret poliției. Sau poate? Asta dacă avusese loc vreun proces sau dacă se preconiza să se desfășoare în viitor.

Carmen a apărut, aproximativ, după treizeci de minute. L-a invitat pe Fulg de Nea la o porție, matinală, de lapte și mie mi-a îndesat micul dejun pe gât înainte de-a apuca să fac vreo cerere. Abia apoi mi-a dat posibilitatea să-i spun că aș vrea să vorbesc cu Mihai.

— Te anunț că e sâmbătă și omul și-a dus soția la munte.

Cred că am reușit să mă încrunt pentru prima oară de când îmi recăpătasem, cât de cât, simțurile. Carmen nu mi-a mai dat și alte explicații, în schimb mi-a scos bandajele de pe cap și a început să mă spele cu grijă. Iarăși aveam parte de o premieră, simțeam apa călduță cum îmi înmoaie scalpul noduros. Carmen m-a șters mai apoi, a aplicat o soluție sau o alifie și a bandajat la loc. Urma partea cea mai grea. Trebuia să mă spele cu totul și asta presupunea o muncă titanică pentru biata femeie. Mi-aș fi dorit să o pot ajuta, dar mușchii mei nu reacționau în nici un fel.

Carmen a terminat cu igiena mea în jurul prânzului, când m-a obligat să înghit un fel de ciorbă de broccoli. Doamne, cât uram leguma asta! Am acceptat două linguri și apoi m-am revoltat.

— Nu că nu aș fi recunoscătoare, dar e scârboasă.

Femeia a râs.

— Și eu care credeam că te-am pierdut definitiv. Noroc că am făcut și supă de pui în cazul în care mi-ai fi dat cu asta în cap.

I-am mulțumit din priviri. Mă bucuram oarecum că măcar gusturile mi le păstrasem. Serios, nu o să pricep niciodată de ce oamenii mănâncă așa ceva de parcă ar fi o delicatesă. Am adormit câteva ore înainte ca Victor să vină în vizită. Părea posac și nu avea chef de pălăvrăgeală dar, cu toate astea, se simțea dator să mă țină în viață.

— Am vorbit cu Bogdan Micu ieri.

Bănuiam că e fratele fetei care s-a sinucis, așa că nu am cerut detalii suplimentare.

— Ghici ce?

A lăsat o pauză de câteva secunde între noi, dar nu aveam de gând să joc chestia asta cu el. Așa că a oftat și s-a conformat.

— Fata era gravidă. Și ea. Bogdan nu crede să fi fost deprimată. Am cerut deshumarea.

Am dat ușor din cap.

— Știi, am spus în cele din urmă, nu cred că Ionel a murit din cauza mea.

M-a privit oarecum surprins.

— De ce nu crezi asta?

— Nu știu, am spus. Adică e ilogic. Mafia, dacă l-ar fi vrut mort, cel mai probabil l-ar fi executat. Plus că ar fi putut să o ia pe Mia de acolo oricând, fără prea mult tărăboi.

— Da, spuse el apatic. Chiar așa. Zilele trecute m-am gândit și eu la asta. Nici eu nu cred că vreun mafiot a pus cianură pe corzile chitarei. A fost doar o altă coincidență marca Iolanda Știreanu.

De data asta m-am îmbufnat.

— Fii serios, nu există coincidențe, doar că nu a avut de-a face cu Mia. Cred că tot în grupul ăla de ciudați ar trebui să cauți criminalul.

— Ultima oară când m-ai sunat ai aruncat o suspiciune asupra tatălui copilului Miei.

— M-am răzgândit, am spus sec. Am impresia asta stranie că nici ea nu știa cine e tatăl.

— Da, nu e stranie, exact asta a spus și Mia. Azi mă întâlnesc cu ea. Am lăsat-o să se liniștească. I-a cerut bani fratelui ei, dar se pare că nu s-a grăbit s-o ajute.

— Hmm, am făcut, deloc interesată de subiect. Poate omul vrea să fie lăsat dracului în pace.

— Nu cred că vrea. Cred că omul vrea să ajungă la tine.

Nu-mi păsa, dar tot nu înțelegeam ce legătură aș putea să am eu cu un mafiot italian.

— Să vină, atunci. Ascultă, știi ceva de vreun proces mare?

A rămas o clipă pe gânduri.

— Ca alea de corupție?

Nu eram sigură, dar presupuneam că da.

— Poate.

— În zilele astea sunt cu zecile. Arestări peste arestări. DNA-ul la curtea fiecărui politician. Nebunie

curată.

— Nu știu, poate unul de care eram interesată?

M-a privit insistent.

— Ți-ai amintit ceva?

Am negat grăbită.

— Nu, e doar o senzație.

Știa că-l mint, dar nu s-a grăbit să mă contrazică.

— Nu, nu prea erai interesată de așa ceva.

— Probabil că nu e nimic.

M-a mai studiat în tăcere un timp, apoi a plecat s-o vadă pe Mia, lăsându-mi frânturi din cazul chitaristului pe care, cu siguranță, se aștepta să le rezolv. Dar eu eram tot mai decisă să vorbesc cu Mihai. Procesul ăla exista și era nevoie de actele alea pentru a dovedi ceva.

XXV

În ultimul timp avusese o viziune puțin prea realistă asupra lumii, așa considera el. Se întreba absent, în timp ce conducea spre Ploiești, de ce Moise Varan nu a fugit din țară și a ales să se ascundă într-un orășel unde avea un copil de care habar nu avea? Avusese destul timp la dispoziție să fugă. Nu-l căuta nimeni, singurul care știa de existența lui era Paul însuși. Și atunci, de ce a ales să fie descoperit?

A virat ușor la stânga spre Peco, dar s-a răzgândit. În mintea lui nu-și dorea prea tare să-l găsească, dacă făcea asta trebuia să dea explicații. Nu că ar fi fost cel mai rău lucru, dar și minunata Elena Mușat își punea întrebări despre cazul ăsta. Ea știa că Paul îl caută pe Moise, poate că nu știa și de ce, dar cu siguranță că bănuia ceva.

Putea să fie scos pe tușă numai pentru simplu fapt că a ascuns informații importante, el așa ar fi făcut dacă ar fi fost în locul superiorilor lui. Fusese doar noroc chior că nimeni nu a pus prea multe întrebări.

Și-a aprins o țigară chiar în timp ce telefonul a început să-i pâlpâie. Aruncă o privire spre ecran. Victor. Poate că ar fi trebuit să-i spună. Până la urmă făcea parte, cu sau fără voia lui, din această conspirație împotriva Iolandei. Se simțea vinovat, dar nu în totalitate, până la urmă el a vrut s-o știe în siguranță, numai că, din câte se părea, angajase omul greșit.

Și-a lăsat țigara în colțul gurii și a răspuns calm.

— S-a întâmplat ceva?

— Te sun de două ore, i-a reproșat Victor.

Paul nu auzise telefonul și nu era doar o minciună, numai că dăduse muzica atât de tare că nu ar fi avut cum să audă nici sfârșitul lumii.

— Insist. S-a întâmplat ceva?

— Mai mult sau mai puțin, scuipă interlocutorul cuvintele. De ce am impresia că pe undeva ești și tu implicat?

— Despre ce vorbești?

— Știi bine despre ce vorbesc. Nu cred că ar trebui s-o mai facem pe sfinții căzuți din cer.

Încă zece kilometrii și avea să intre în Ploiești. De aici nu prea știa ce să mai facă. Dacă Elena nu a reușit să-l găsească, nu era sigur că el va reuși, dar trebuia să încerce.

— Nu e cel mai bun moment acum, sunt într-o misiune.

— Una privată, bănuiesc. Din moment ce nimeni de la Moravuri nu știe nimic de tine.

— Futu-i! Nu trebuie să stau să dau explicații, am ceva important de făcut.

— Bine, atunci te rog să reții că ea a cerut să vorbească cu tine.

Paul mări ochii ca un pește abia scos din apă și rămas fără aer.

— Serios?

— Mda.

— Și-a amintit?

Victor rămase o clipă tăcut. Glasul lui deveni, dintr-o dată, trist și îndepărtat.

— Nu știu, nu vrea să spună, dar așa bănuiesc.

— Cum adică nu vrea să spună?

— Pur și simplu, nu știu ce joc face, dar pare a fi periculos.

— Fir-ar ea de treabă. Sper să mă întorc în cel mult două zile. O să vin să o văd.

Convorbirea s-a întrerupt fără alte cuvinte care l-ar fi dat peste cap pe Paul. Era, și așa, destul de zdruncinat. Dacă Iolanda își amintea câtuși de puțin, atunci era un om mort. Trebuia să facă tot posibilul pentru a-l găsi pe Varan, el era singurul care-l putea disculpa. Altfel, arăta mai vinovat decât cel mai înfierbântat criminal în serie. Poate ar fi trebuit să aibă încredere în Elena. Până la urmă, în structurile acestea, toți au făcut greșeli care au fost mușamalizate. E destul de complicat să lucrezi într-o astfel de lume fără să calci pe bec, dar el se simțea mai mult decât vinovat pentru o simplă greșeală. Până la urmă, ar fi putut la fel de bine să fie vinovat pentru crimă.

Măcar dacă Iolanda i-ar fi spus ce se întâmplă. Măcar atât.

XXVI

Se fâțâia de colo, colo, fără să spună nimic. Mi-a vorbit puțin despre un anume Cristi Antonescu care i-a dat informația cu privire la Mia și la mine. L-am găsit pe *facebook,* dar nu-mi spunea nimic. Era clar că-l cunoșteam, cel puțin din ceea ce susținea Victor, dar pentru mine rămâneau toți niște necunoscuți.

În cele din urmă s-a așezat. Nu avea de gând să-mi ofere o țigară, dar, oricum, nu aveam de gând s-o primesc. Chiar dacă senzația aceea mă mai atrăgea uneori, puteam să scap de ea într-un fel sau altul. O rugasem și pe Carmen să mă lase să fumez, dar ea nu avea de gând să-mi cultive vreun viciu.

— Când o să poți s-o faci singură, n-ai decât, mi-a replicat ea.

Probabil că era corect. Lucrurile astea ți se întipăreau în ADN și nu mai aveai nici o șansă să scapi de ele.

— M-am împotmolit, a spus Victor sec. Aș fi vrut să fii cea dinainte.

Dintr-un motiv pe care nu mi-l explicam, eu n-aș fi vrut. Dar n-am spus asta.

— Te vei descurca cum ai făcut-o și până acum.

— Paul e plecat pe undeva, a schimbat el subiectul. A promis că atunci când revine o să treacă să te vadă.

Inima mi-a bubuit în cap, o reacție pe care nu o mai avusesem până acum. Dar cel mai dureros și terifiant a fost când degetele, de la mâna dreaptă, toate cinci, mi-au zvâcnit. Nu a fost un simplu reflex muscular, a fost o reacție adevărată. De parcă trupul meu ar fi încercat… Da… probabil să se apere împotriva acestei afirmații. Victor nu a observat zvâcnirea, însă eu, ușor, ușor, am început să mișc arătătorul. Poate că aș fi reușit să fac mai mult, dar durerea era destul de sfâșietoare și, în plus, nu voiam să o fac de față cu el.

— Bine, am răspuns.

Mi-a aruncat o privire curioasă.

— Ești în regulă?

— Serios întrebi asta?

Dădu din mână a scuză.

— Am uitat că nu poți simți nici o durere doar că, pentru o clipă… în fine.

— Nu-i nimic, am spus. Încerci să speri.

— Probabil, a mormăit el. Oricum, a schimbat din nou subiectul, dându-mi seama că în mintea lui se întâmplau niște lucruri inexplicabile, nu-mi dau seama de ce acest Antonescu a făcut toată treaba asta.

— Nu te-ai întâlnit cu Mia, nu?

A lăsat capul în pământ simțindu-se vinovat.

— Ăăă, au fost alte lucruri…

— Ai putea s-o faci acum, am spus. Chiar acum. Nu am nevoie de pază, așa că nici tu nu ai ceva foarte important de făcut aici. Mereu găsești scuze, de parcă ți-e teamă să vorbești cu ea.

Și poc, un punct sensibil. L-am sesizat imediat în reacția mușchilor faciali. Doamne, chiar eram bună. Așadar, chiar avea o teamă de-a vorbi cu ea. Era, Doamne, era vorba despre mine. Omul nu putea să accepte că am avut o aventură cu acel om mort. Iar eu puteam să deduc toate astea doar privindu-i chipul îndurerat.

Mintea mi-a fugit o clipă la Victor ca bărbat. Fusesem cu el – poate nu era tocmai termenul potrivit. Cel puțin m-am culcat cu el dar, acum, poate din cauza condiției fizice, nu aș fi putut nici măcar să-l sărut pe obraz. Mi se părea că e cel mai neatrăgător om din lume.

— Ascultă, am spus. Bănuiesc că relația noastră de parteneriat a fost una bună.

Confirmă dintr-o simplă mișcare a capului.

— Cea de amor, nu cred să fi fost prea bună.

— Nu prea.

— Îmi imaginez că nu vrei să lași trecutul în urmă.

Fraza asta l-a șocat.

— Ce vrei să spui?

— Dacă am avut o aventură cu mortul, presupun că e problema mea, tu ar trebui să te porți ca un om al legii.

— Chiar crezi asta? Dacă încep să mă port ca atare asta înseamnă să te anchetez și pe tine.

— Fă-o, dar nu uita că am un alibi al dracului de valoros.

M-am enervat și asta m-a făcut să-mi amintesc ceva. Nu era tocmai o amintire concretă a unui fapt, ci un sentiment enervant. Ceva ce părea că stătea în capul

pieptului meu, în stare latentă, gata să izbucnească. Și acesta era un sentiment cunoscut.

— Lala, a spus el, zâmbind. Începi să devii Lala.

Am tras aer în piept și l-am îndemnat să plece înainte să fac sau să spun ceva ce aș fi regretat mai târziu. Era important să vorbească cu Mia, probabil că ea ar fi reușit să deslușească nișe ițe în ambele cazuri, al chitaristului și al meu. Nu că al meu ar fi fost mai presus, dar încă presupuneam că nu am nimic de-a face cu moartea omului.

Imediat ce a plecat, Carmen s-a înființat să mă verifice ca de fiecare dată. Mereu voia să se asigure că sunt așa cum m-a lăsat ea. Am așteptat tăcută să plece și apoi am început experimentul. Mi-am forțat degetele de la mâna dreaptă să se miște. Durerea a trecut prin tot corpul, dar au reacționat. S-au mișcat toate în același timp. Am strâns din dinți încercând să uit că doare și am încercat cu fiecare deget în parte. Mergea. Am trecut, mental, la mâna stângă. Nici un progres, dar, în timpul ăsta am observat că aș putea, totuși, să-mi mișc laba piciorului. Dreptul, stângul. Ambele picioare reacționau oarecum. Fără durere sau ace care să-mi macine tot corpul. Dacă învățasem ceva, era faptul că durerea conta, nu puteam să mă vindec fără să mă doară. Am mai lucrat un timp cu degetele de la mâna dreaptă și rezultatul a fost destul de satisfăcător.

Încă nu voiam să vorbesc cu nimeni despre asta. Nu era treaba lor. Mintea mea deja se gândea la anumite lucruri care ar fi fost bine să rămână nespuse.

După nici o jumătate de oră Carmen m-a anunțat că doctorul Deaconu a venit să mă vadă. Am oftat și mi-am luat fața de copil prost. Încă nu-mi plăcea de el, dintr-un motiv pe care nu-l puteam explica.

A intrat tiptil ca o pisică. Era zgribulit, ceea ce-mi confirma că afară nu era tocmai raiul pe pământ.

— *Hello,* spuse el, încercând să pară vesel.

Nu am răspuns, doar l-am urmărit cu privirea. Și-a lăsat diplomatul într-un colț și s-a așezat strângându-și pardesiul în jurul trupului.

— Vă e frig? l-am iscodit.

— Îmi este. E al dracului de frig. Primăvara asta e cu dinți.

O expresie care iar îmi amintea de ceva, probabil de cineva care-mi spusese odinioară „e soare cu dinți”. Nu

știam la cine mă gândesc, dar părea a fi o figură feminină destul de cunoscută.

— Cum a decurs întâlnirea cu Vera?

Mă așteptasem să fie vorba despre asta. În afară de Victor, toți păreau curioși.

— Habar nu am, am răspuns cât se poate de sincer. Probabil că bine.

— Să înțeleg că nu ți-ai amintit nimic.

— Exact, am spus sec.

— Refuzi să o faci și mă întreb de ce.

Și iată, începea monologul de care aveam parte aproape zilnic.

— Dacă ar fi fost vorba despre altcineva aș fi spus că îi e teamă să-și amintească, dar fiind vorba despre tine…

— Eu nu am temeri?

Era o perspectivă care mă îngrozea de-a dreptul. Chiar nu aveam temeri? Nu avusesem așa ceva în cealaltă viață a mea? Chiar era atât de naiv să creadă asta?

— Ba da, dar nu de genul acesta.

Cel puțin nu avea să fie un monolog, pentru că, de data asta, mă simțeam enervată.

— Domnule doctor, să fim puțin serioși, poate că mintea mea e în alte sfere, dar asta nu înseamnă că nu pot gândi. Nu cred că poți lucra zilnic cu sute de infractori fără să ai nicio teamă. Poate că le-am ascuns bine, dar nu cred că n-am avut.

— Domnișoară, se zburli el, cred că dumneata nu ai idee că suferi de o boală mintală.

Asta da noutate pentru mintea mea proaspăt întoarsă din Tartar.

— Serios?

— Este vorba despre o afecțiune foarte rară, boala Urbach-Wiethe.

— Și când mi s-a pus acest diagnostic?

S-a scărpinat în vârful capului de parcă ar fi fost o informație ce nu ar fi trebuit să-i scape.

— În urmă cu doi ani, dar nu ți s-a spus.

— Convenabil, am murmurat. De ce nu mi s-ar fi spus?

Era încurcat.

— Nu cunosc exact motivele, dar bănuiesc că din pricina necazurilor pe care le ai cu mama dumitale.

Mă întrebam consternată dacă îmi mai vorbise cu „dumitale" până acum. Nu credeam să o fi făcut, dar încă mai aveam pierderi temporare de memorie, așa că nu-mi băteam prea tare capul.

— Interesant. Presupun că e o boală care nu se poate trata.

— Nu prea. Boala aceasta atacă niște regiuni din creier, aflate în cei doi lobi temporali, în formă de migdală. Părțile astea ale creierului nostru sunt responsabile cu emoțiile, printre care și sentimentul de frică. Ne spun că ar trebui să ne ferim de un pericol și trimit ordinul de a se declanșa adrenalina. Presupun că ți s-a pus acest diagnostic pentru că te tot duci acolo unde e pericolul mai mare.

— Bun, dar, poate, după accident mi-a revenit frica.

Nu era convins că așa ceva s-ar fi putut întâmpla, iar eu nu eram convinsă că suferisem vreodată de așa ceva. Mai degrabă, m-am gândit, cineva a vrut să mușamalizeze ceva, ținând cont că o tot luam cumva în afara legii, și mi-a oferit această ieșire. Trebuia să-mi amintesc să-l întreb pe Mihai imediat ce avea să vină din excursie.

— Chiar dacă ți-a revenit, ceea ce nu pare posibil, creierul tău se află tot la momentul în care ai fost împușcată.

Aș fi vrut să-i spun că am depășit momentul, dar nu voiam să-i iau din bucuria de-a se simți psihiatru.

— Serios?

A ridicat din sprâncene.

— Serios, domnișoară.

— În cazul acesta, am concluzionat supărată, creierul meu, pur și simplu, are nevoie de o pauză.

Era pentru prima oară când pricepea aluzia. Cu toate că nu și-a dat jos paltonul a ținut să-l încheie bine. Și-a luat diplomatul, m-a salutat, și mi-a promis că ne vedem luni. Duminica era ziua mea liberă, probabil că și a lui.

Am răsuflat ușurată când a plecat, dar, în același timp, eram supărată. Nu puteam să cred că mi-au găsit o boală care îmi anihilase frica. Nu voiam să cred că nu mi-e frică. Adică o simțeam tot timpul, atunci când mă trezeam și până să adorm. Uneori o și visam. Cu siguranță nu-l plăceam pe marele doctor, ascundea ceva și asta mă enerva.

NOAPTEA DE POKER

Cu șapte luni în urmă

M-am întins după țigară cu gesturi feline, leneșe. Eram obosită după ultimele două ture de noapte. Nu-mi mai simțeam nici picioarele, nici mâinile, dar nici capul. Pluteam undeva departe, dar nu puteam renunța la seara de poker.

Era prima oară când Mihai îi convoca pe procurorul DNA, Sorin Șerban, și pe șeful de la Crimă Organizată, Vlad Panait, pentru care, teoretic lucram sub acoperire. Ambii erau în vârstă, în jur de șaizeci de ani dacă nu mai bine. Ambii fumau și erau căsătoriți, mărturii erau verighetele aproape identice și ambii erau bețivi de clasă.

Sorin Șerban mi-a întins sticla de whisky, am refuzat cu un gest al mâinii. Încercam să nu mai beau în afara programului. Sună ca dracu', dar în timpul serviciului trebuia să-mi intru în rolul târfei bete și drogate. Numai că, în ultimul timp, făceam mai mult decât atât, pentru că băieții stăteau cu ochii pe mine.

— Nu-mi prea convine ce se întâmplă, a spus Panait, după ce și-a turnat whisky umplând paharul.

Jucam poker în garajul lui Mihai, la subsolul blocului în care locuia. Era răcoare și începeam să-mi revin. Lumina era slabă, doar o lampă care acoperea masa cu o lumină ușor roșiatică și obositoare. Masa pătrată, pentru adevărații jucători. Jucam după regulile Texasului. Mie jocul ăsta îmi plăcea cel mai mult și, de obicei, aveam noroc, asta când nu trișam.

— Nu poți face reguli sub acoperire, a intervenit Șerban. Fata e obosită, se vede, dar, cel puțin, are capacitatea de-a nu se droga atât de mult încât să nu mai știe ce face.

Mi-am dat seama că fata eram eu. În fine, până la urmă eram fată. Dar Șerban se înșela. Aveam capacitatea de a-mi pierde cunoștința și de-a mă trezi cu tot felul de tipi în pat. Cu unii nu ajungeam până la sex, de obicei vomitam pe ei înainte să-mi dea jos sutienul.

Mihai aranja jetoanele, în timp ce eu mă jucam absentă prin cărți.

— Dacă Lungu nu se apropie de tine, mi s-a adresat Șerban, îmi e teamă că tot chinul tău a fost în zadar.

— N-a fost în zadar, am spus.

— Crezi? s-a oprit el din a-și duce paharul la gură.

Am amestecat cărțile și le-am pus pe mijlocul mesei.

— Nu oricine are dreptul de-a bea și de-a se droga în timpul serviciului.

Mi-a zâmbit. Nu vorbisem de prea multe ori cu Sorin Șerban, dar atunci când am avut ocazia mi-am dat seama că mă simpatizează. Aveam misiune din două părți, misiune de care nu ştiau decât cei trei prezenți la jocul de poker. Dacă aş fi fost prinsă nici unul nu ar fi recunoscut că m-a plasat acolo. Treaba a părut simplă la început. Trebuia să mă apropii de afaceristul Dan Lungu-Mihăescu. Un coate goale de treizeci și șase de ani care construise, în doar doi ani, un imperiu în imobiliare, ținând cont că imobiliarele erau la pământ de mai bine de cinci ani. Panait l-a luat în vizor de când a intrat în politică în urmă cu un an. Copil sărac, venit din provincie, și care a crescut sub ochii bucureștenilor ca Făt-Frumos.

Cei trei au tăiat cărțile pe rând. Era regula lui Mihai pentru a nu mă lăsa să trișez, dar învățasem și așa cum să păcălesc „sistemul". Le-am împărțit câte două și am întors trei la mijlocul mesei. Fiecare și-a aruncat ochii în cărți. Aveam as și popă, puși așa cum trebuiau. Doar că jos erau numai cartoane.

— Merg! anunță Mihai.

Eram nehotărâtă dacă să merg sau nu. De câte ori am avut cărți mari în mână nu mi-au ieșit și pe masă. Nici la culoare nu aveam șansă. Încă rumegam problema când m-a abordat Panait.

— Domnișoară, nu cred că se va da în fapt.

Am decis să merg. Mă enervează oamenii care nu au încredere în mine.

— Azi nu, dar mâine m-a invitat la cină.

S-au oprit toți și m-au privit fix.

— De ce nu ai spus nimic? s-a enervat Mihai. Știi ce înseamnă asta?

— Da, merg, am decis. Știu, înseamnă că mă va droga și va profita de mine.

Bătrâneii nu păreau să fie învățați cu lucrurile astea. Rămăseseră tăcuți și, oarecum, rușinați.

— O, la dracu', am spus și am aruncat cărțile pe masă. Nu o să se ajungă până acolo, dar nu-mi permit să port un microfon și să fiu ucisă. Nu am un partener care să-mi acopere spatele în cazul ăsta și voi sunteți legați de mâini și de picioare. Omul mă consideră o târfă stilată, oricum mă va plăti pentru asta în bani sau în droguri. Chiar, cei de la Antidrog de ce nu sunt la masa asta?

— Nu știu poker, a spus Șerban.

Am zâmbit toți. Mi-am luat cărțile înapoi și i-am lăsat și pe ceilalți să decidă. În final mergeam toți.

— Dacă se oferă să te plătească îl putem prinde chiar mâine.

— Da, noi și ce echipă? Din câte știu nu s-a aprobat misiunea. Nu s-a aprobat, nu e buget, nu e buget nimeni nu o va face pe ochi frumoși.

Au mormăit tustrei câte ceva.

— Ori aveți încredere în mine că-l pot înfunda, ori oprim totul.

— Plusez, a anunțat Șerban, dându-mi de înțeles nu numai că are o mână bună, dar și că merge pe mâna mea cu cazul.

Dacă nu plusam și eu cu ei însemna că nu am încredere în capacitățile mele de mare investigator. Aflasem multe de când mă plimbam cu târfele și băiețașii lui Lungu. Lucruri pe care încă nu le scrisesem în rapoartele mele atât de secrete că practic nici nu existau.

— Cine a dat ordinul, totuși?, m-am trezit întrebând după ce am decis să plusez și am întors următoarea carte.

Bărbații n-au răspuns, așa că m-am ridicat și mi-am turnat o ceașcă cu cafea. Era prima oară după o lună întreagă când nu băgam alcool în mine și trupul meu resimțea din greu.

— Nu contează, a spus Șerban. Important e că trebuie să-l înfundăm.

Știam ce însemna asta. După ce eu făceam toată treaba și aveam dovezile, acestea începeau să transpire pe la ziariștii plătiți de DNA sau de „Crimă Organizată". Cei de la Antidrog aveau să se trezească cu un nou afront din partea presei, iar eu aveam să zac vreo lună în birou prefăcându-mă că lucrez la vreun caz. Și ziariștii, din nou, obțineau toate meritele muncii mele. Dar beneficiul adevărat era ori la guvern, ori la președinție, pentru că ori

unul, ori celălalt era interesat să-l scoată pe Lungu din joc. Un as, era bine. Aveam ceva, ceva și aveam de gând să merg până la capăt.

La unu și un sfert am strâns cărțile, dar nimeni nu voia să plece. Am câștigat majoritatea mâinilor, ceea ce-mi oferea dreptul la două zile de odihnă, plătite, la un moment dat în viață.

M-am trezit mergând singură pe stradă și întrebându-mă de ce fac asta? Adevărul era cel pe care-l rostise, oarecum, Șerban. Nu aveam nici un beneficiu, poate doar, la un moment dat, un favor din partea celor două instituții, dar nimic mai mult. Și ce dracu' aveam să fac cu favorurile lor nu știam.

Telefonul a început să-mi clipocească în mână. Luigi Prestoni. Nu din nou. Eram prea obosită, dar nu-i puteam rezista totuși. Avea acel mod galant de-a mă invita la cină în cele mai ciudate locuri.

— Mâncăm? m-a interogat fără nici un preludiu.

Eram obosită și-mi simțeam ochii plini de nisip.

— Nu știu…

Prea târziu, limuzina a oprit lângă mine, geamul s-a lăsat în jos și el mi-a zâmbit suav de la volan.

— Hai!

Am urcat în dreapta. Presupuneam că șoferul stătea pe bancheta din spate uitându-se la un film. Lui Luigi îi plăcea să se joace de-a propriul lui șofer. Mi-am aprins țigara fără a cere permisiunea.

M-a studiat rapid și a pornit în trombă.

— Blugi, tricou, pantofi comozi. Ce-ai făcut cu Lala?

— I-am dat liber.

— Bine, pentru că vom mânca pe acoperișul hotelului Inter.

— E cam răcoare, sper că ai o geacă în plus.

Am mers în liniște până la hotel, Luigi tot schimba muzica din magazia lui de cd-uri. Îi plăcea să facă lucrul ăsta, poate de aia și prefera să conducă el. Șoferii lui nu înțelegeau niciodată că are nevoie de diversitate muzicală. Am parcat limuzina și Luigi m-a ajutat să cobor. A aruncat chipiul și cheile în spate, acolo unde, probabil, stătea liniștit șoferul.

Am intrat în hotel și am urcat în lift. S-a oprit abia când am ajuns pe acoperiș așa cum promisese.

— În seara asta eu servesc, avem de discutat.

Nu era niciodată simplu.

Masa ne aștepta la marginea acoperișului, chipurile pentru a vedea panorama. Adevărul era că dacă nu jucam cum îmi cântă avea să-mi facă vânt și pa, pa Iolanda. Îi cunoșteam destul de bine stilul, dar, în același timp avea nevoie de mine, ba mai era și îndrăgostit. Sigur, asta nu era o garanție că nu mă va ucide. Mi-a oferit haina lui și a dispărut înăuntru.

Știam ce voia. Avusesem discuția asta de zeci de ori înainte, dar el avea nevoie să știe că e totul sub control. Am aruncat o privire asupra orașului. Smog. Smog și demență. Optzeci la sută dintre oamenii ăia care trăiau sub mine, la ora asta, ar fi trebuit să stea în penitenciare de maximă siguranță.

Luigi s-a întors cu o sticlă de vin alb. Am dat din mână a refuz.

— Încerc să mă las.

— Un pahar, mă rugă el.

— În fine, am spus apatică.

A turnat băutura în pahare și s-a așezat. Și-a scos trabucul, vârând mâna în buzunarul hainei care acum îmi încălzea umerii.

— Cum e?

Am oftat.

— Luigi, dacă era ceva te-aș fi contactat eu. E bine.

— Nu-mi place că e cu tipul ăla. Băiatul pare puțin sărit de pe fix.

— Chiar e sărit de pe fix, dar nu se va atinge de Mia.

— Nu, dar o lasă să se întâlnească cu balonul ăla de săpun.

Nu puteam să beau și nu mai puteam nici să fumez. Simțeam o oboseală dureroasă în tot corpul.

— Las-o! Nu poți face la fel ca mama ta. Mia va fugi și de tine dacă nu o lași în pace.

— Mama o caută. Mă bănuiește că am ascuns-o undeva. Oricum, ea crede că e în Italia. Și-a întins tentaculele peste tot.

Amalia Iancu, mama celor doi, nu avea să o găsească. Mia era pentru ea asigurarea pentru moștenirea lui Prestoni Senior.

— Nu vreau să se îndrăgostească de prostul ăla. Mia e importantă în jocul ăsta.

M-am strâmbat dezaprobator, dar el a zâmbit și a fugit să aducă mâncarea. S-a întors cu două farfurii pline de paste, singura chestie pe care știa să o gătească.

— Nu cred că pot să mănânc.

— Nu vreau să te otrăvesc, a râs el.

— Știu asta, dacă eu mor, Mia rămâne ascunsă pe vecie.

Dintr-o dată mă simțeam iritată. Mi-am luat geanta și am pornit spre lift.

— Data viitoare, am strigat la el, găsește un restaurant. Cred că îți permiți.

XXVII

Mia părea nervoasă, își ascundea bine sarcina, dar Victor abia acum o vedea cu ochii deschiși. Nu părea totuși să fie în luna a opta. Fata era subțirică și, mai degrabă, părea balonată decât gravidă. Doar că, dacă priveai atent, forma o dădea de gol.

— Trebuie să-mi spui tot ce poți, o îndemnă el.

A cerut un ceai și un corn cu ciocolată. Nu mai avea poftă de mâncare, recunoscuse ea. După ce l-a văzut pe Piți mort i s-a întors stomacul pe dos. Îl visa în fiecare noapte.

— Asta n-ar fi fost nimic, îi spusese mai devreme. Dar Ana s-a sinucis cu o lună în urmă. Era terifiat. Îl auzeam noaptea plângând în camera lui. Nu înțelegea de ce a făcut asta. Tocmai când, credea ea, rămăsese însărcinată. Nu era un om rău, era chiar prost de bun…

Discuția rămăsese suspendată acolo, când ospătărița a venit și le-a luat comanda.

— Am cerut deshumarea Anei, spuse din nou Victor, încercând să surprindă o reacție. Mia doar dădu ușor din cap.

Părea preocupată și, în același timp, absentă.

— Mia?

Fata tresări.

— Da, da, a spus șovăielnic. Atunci și eu m-am gândit că nu s-a sinucis.

Victor a rămas încurcat preț de câteva clipe.

— De ce ai crezut asta?

— Pentru că părea fericită. Nu știu, dar oamenii fericiți, pur și simplu, nu se apucă să-și ia zilele.

Blid nu era așa convins. Văzuse mulți oameni aparent fericiți care au recurs la astfel de gesturi.

— Poate, a spus el. Poate că nu era copilul lui Ionel.

Mia mării ochii, devenind dintr-o dată atentă.

— Baliverne. Ana nu s-ar fi uitat în altă parte.

— Nici dacă el o înșela?

A râs descoperind două gropițe fermecătoare.

— Domnule Blid, cine ți-a spus prostia asta?

— Contează?

— Asta ar trebui să știi tu. Dar Piți nu a înșelat-o.

Victor păru din nou încurcat.

— Mi s-a spus că băiatul trăia cu Iolanda.

De data asta Mia a râs zgomotos. Ospătărița s-a întors cu comanda și a privit-o amuzată.

— Iolanda a venit acolo de vreo trei ori. Era drogată și beată. Nu voia să se ducă acasă în halul ăla. Mi-a spus că lucrează la ceva, că a ajuns la capătul puterilor, dar în curând avea să iasă din nebunia asta. Nu se droga de bună voie. Ana și Piți au fost de acord să o lase să vină ori de câte ori consideră că are nevoie. Dormea cu mine până își revenea. Au fost mulți din prietenii lui care au văzut-o acolo, dar nici unul nu avea de ce să creadă că Iolanda trăia cu el.

— Asta e o noutate.

Victor și-a dus capul în mâini. Era confuz.

— Uite că cineva totuși crede asta.

A schițat un zâmbet în colțul gurii.

— Cristi Antonescu.

Victor nu a confirmat, dar nici nu a infirmat.

— Cristi e un băiat mișto, până ajungi să-l cunoști. A venit la mine imediat după ce Piți a fost ucis. Mi-a spus că mă protejează el până apare fratele meu. Dar mai mult m-a încurcat. Am scăpat de el și am filat aproape o săptămână sediul poliției. Nu știam în cine să am încredere. Iolanda mi-a spus clar că dacă ei i se întâmplă ceva să rămân cu Piți până apare Luigi. Nu trebuia să vorbesc cu nimeni altcineva, dar m-am trezit în situația asta și trebuia să decid la cine să ajung.

— Pentru Dumnezeu, fratele tău nu știa unde ești?

— Nu.

Din nou confuzie totală. Acum Victor trebuia să-și pună mai multe întrebări la care nu avea să-și dea vreun răspuns.

— De ce dracului?

— Pentru că mama îl urmărește.

— Cred că povestea asta necesită o bere, decise brusc Victor.

I-a făcut semn fetei să-i aducă o bere. A tras aer în piept și a rugat-o pe Mia să spună mai departe.

— Eu moștenesc majoritatea averii tatei. Mama e aproape falită. Dacă pune mâna pe mine, pune mâna și pe bani. E simplu. Dar cum tata e mort, eu încă mai pot ajunge în Italia să rezolv mizeria asta. Să iau averea și s-o împart cu frații mei așa cum și-ar fi dorit el.

— De ce ai venit aici?

Și-a îndreptat ochii spre burtă și Victor a înțeles răspunsul. Ospătărița a adus berea și i-a aruncat un zâmbet, dar asta nu l-a destins.

— L-am cunoscut pe George în Italia acum trei ani. Am început o relație. Luigi nu a fost de acord, iar eu m-am încăpățânat atât de mult că am fugit cu el. Până m-a găsit Iolanda. Numai că George a dispărut cu trei luni în urmă. Mi-a spus că nu-și poate asuma grija unui copil. Maică-sa e bolnavă, soră-sa nu are bani de grădiniță, așa că el se duce la muncă în Anglia. Luigi a avut dreptate. Și acum sunt prizonieră aici cu un copil în burtă.

— Te pot trimite acasă în siguranță, a asigurat-o Victor.

Fata a rămas o clipă pe gânduri.

— Da, o s-o faci, dar nu înainte de-a afla cine l-a ucis pe Piți. Mi-a fost drag și m-a ajutat. Nu-l pot lăsa să doarmă neliniștit.

— Tu cine crezi că a făcut-o?

Chipul i s-a întristat.

— Oricine, toți îl urau în sinea lor.

XXVIII

Paul traversă strada în fugă. Recunoștea locul acela dintr-o poză pe care o văzuse la un moment dat în garsoniera închiriată a lui Varan. Intrase în contact cu Varan de două ori. Prima oară a fost în noaptea de poker. Iolanda și Mihai aveau impresia că numai ei știu de nebuneasca lor noapte de poker. Dar Paul îi urmărise, i-a adulmecat și a descoperit ce se întâmpla. Uneori, în garajul lui Mihai erau chemați oameni importanți din diversele servicii. Oameni cu funcții la care nici măcar el nu putea să ajungă. Atunci și-a dat seama că Iolanda, cel mai probabil, lucrează sub acoperire pentru câteva servicii, pentru că dacă ar fi fost doar unul situația ar fi arătat mai simplă.

O cercetase pe Lala. Nu figura niciunde ca agent sub acoperire, așa cum nu figura niciunde să fi urmat vreun antrenament în acest sens. Dar, la un moment dat, Elena Mușat i-a spus că un agent acoperit adevărat nu face așa ceva. Cursurile sunt pentru preșcolari să le dai senzația că sunt importanți, restul aveau instinctul de supraviețuire și inteligența.

Nopțile acelea de poker nu erau regulate. Depindea foarte mult de natura misiunii pe care o avea Iolanda și de cât de des trebuia să raporteze. Niciodată nu văzuse nicio femeie în afară de ea acolo. Destul de sinistru pentru el.

În ziua aceea Paul aflase întâmplător de jocul de poker. Era sigur că nu o să-l deranjeze nimeni, așa că stabilise întâlnirea cu Varan chiar la câțiva metri de casa lui Mihai pentru a-l putea avea și pe acesta în vizor. Începea să-și dea seama ce se întâmplă. Începuse să pună totul cap la cap și nu-i plăcea. O iubea pe Iolanda. Așa, în felul ăla antipatic al lui, o iubea și nu voia să o vadă rănită. Dar ea, atunci, doar îl tachina, lucru care-l scotea din sărite.

Își amintea că Varan îi povestise despre o străduță într-un oraș de provincie. Nu a rostit niciodată numele orașului, dar strada aceea era cea pe care el învățase să fure, să iscodească și să afle informații prețioase. Lui Paul i se părea că strada pe care se afla ar fi putut fi chiar cea din descriere. Blocuri gri, aproape negre, părăsite, dar,

totuși, locuite de cei fără adăpost sau de șmecherii care se ascundeau de brațul legii. Moise, de asemenea, era unul dintre cei care se ascundea. Nu neapărat de lege, mai degrabă de el însuși. Făcuse multe rele pentru cam toate serviciile de contrainformații, ceea ce, la un moment dat, l-a cam dat peste cap. De la un timp, omul începuse să aibă conștiință.

Pe Paul l-a speriat lucrul ăsta încă de la început. Un om care avea conștiință în astfel de cazuri nu era bun să lucreze cu el, dar nici nu avea o opțiune mai bună.

— Dacă nu ești mort deja, îți scot amigdalele prin piele, bombăni Paul în barbă.

A trecut peste un gard de sârmă ghimpată și o pădurice de ciulini. Strada îngustă din spatele blocurilor îl conducea spre o casă dărăpănată, dar încuiată și protejată cu câteva grilaje metalice.

Cel puțin putea să fie sigur că nu e nimeni acasă, dar când s-a apropiat suficient a observat că grilajul de la ușă era deschis și ușa crăpată.

A scos pistolul pentru a fi sigur că nu întâmpină vreo problemă, cu toate că era mult prea liniște ca să locuiască cineva pe-acolo. Era și sinistru. Însă informatorul său ar fi putut să fie într-un astfel de loc. Întotdeauna îi dăduse senzația unui ins introvertit.

A dat grilajul la o parte și a împins ușor ușa cu vârful pantofului. Mirosul l-a izbit ca un bumerang. Și-a dus imediat mâna la față, acoperindu-și nasul și gura. Simțea o dorință arzătoare de-a vomita. A înghițit voma de câteva ori până să-și facă curaj să intre. Casa părea destul de mare. Câteva piese de mobilier răsturnate, mai vechi decât el. Un tablou, strâmb, atârnat pe un perete și uși închise spre alte încăperi. A decis că nu o poate face de unul singur, trebuia să cheme poliția.

A pus mâna pe telefon și a ieșit la aer. Îi venea să tușească, dar știa că dacă își va lăsa impulsurile libere nu va mai fi în stare să intre a doua oară. A cercetat agenda telefonică și a decis să-și sune mai întâi colega.

— Sper că nu faci vreo prostie, a răspuns aceasta prompt.

— Cred că am găsit un cadavru.

O scurtă pauză din partea Elenei i-a dat de înțeles că nu e de bine.

— Dacă e Varan și chemi poliția va trebui să dai niște explicații neconvenabile nici pentru tine, nici pentru

departament. Așteaptă acolo, o să trimit una din echipele noastre.

— Nu vrei adresa?

Femeia pufni pe un ton arogant.

— Te-am interceptat de la primul țâr.

Paul a închis și și-a aprins o țigară. Nu-i plăcea treaba asta. Oricum avea de dat niște explicații neconvenabile, chiar dacă inconvenientul era doar al lui. Realiza că asocierea asta îl putea costa slujba. Poate nu definitiv, dar pe o perioadă de timp tot va fi suspendat. Poate că avea nevoie de un concediu.

A decis să dea o tură împrejurul casei. Mărăcini crescuseră în toate părțile. Câteva flori ofilite încercaseră și ele să simtă gustul primăverii, dar, ca în viață, nu au avut loc de cei care împânzeau deja zona, chiar dacă erau mai frumoase și benefice. A zărit ceva ce ar fi trebuit să arate ca un closet de țară, dar a constatat repede că era doar o magazie minusculă ce adăpostea un topor ruginit. La câteva sute de metri, în spate, se ridica un bloc vechi de patru etaje ce părea a fi locuit. Hainele, așezate pe sârme, la uscat, îi întăreau această convingere.

S-a uitat de jur împrejur pentru a încerca să găsească vreo urmă recentă. Plouase în ultimul timp, așa că dacă cineva ar fi încercat să treacă prin curte ar fi lăsat semne. Dar nu era nimic în afara buruienilor crescute haotic.

După un sfert de oră a auzit zgomotul unor mașini. S-a întors în fața casei pentru a-i întâmpina pe colegii săi din Ploiești. Oamenii erau pregătiți cu costume care să-i protejeze de miros și de boli. S-au salutat prin semne și Paul a fost nevoit să se dea la o parte din calea lor.

XXIX

— Paul Varan, l-a anunțat Mihai pe Victor. Se pare că a avut ceva legături cu ce i s-a întâmplat Iolandei.

Victor l-a privit circumspect. Erau tot mai mulți oameni care aveau de-a face cu treaba asta, dar nici unul, până la urmă, nu avea nimic de împărțit cu asta. Era sătul de toate presupunerile astea. Voia ceva concret, palpabil.

— Paul o să fie anchetat.

Asta l-a făcut atent pe Victor.

— Poftim? De ce?

— Încă nu am prea multe informații, dar se presupune că a fost implicat. Mereu mi-a dat senzația că știe mai multe decât spune.

Victor avusese și el presimțirea asta de câteva ori, dar trecuse peste. Nu-l credea capabil pe Paul să se implice în așa o mârșăvie. Și, cu toate astea, era într-o oarecare stare de șoc.

— Nu pot să cred așa ceva.

— E momentul ca unii dintre noi să vorbească.

Criminalistul a închis și a deschis gura, dar Mihai i-a luat-o înainte.

— E posibil să fie implicat. Eu știu la ce lucra Iolanda, dar n-am avut nici o dovadă împotriva nimănui. Dacă Paul a aflat ceva sau era de partea cealaltă a baricadei e momentul să spun și eu ce știu.

— O clipă, o clipă. Adică am umblat prin beznă atâta timp și m-ai lăsat să fac asta cu toate că știai la ce lucra Iolanda?

— Te-am lăsat pentru că nici eu nu sunt sigur de ce a descoperit. Nu a mai apucat să raporteze.

Victor s-a lăsat în scaun. Se simțea, dintr-o dată, apăsat. Ceva îl împingea puternic în capul pieptului creându-i un disconfort pe care nu-l mai simțise până atunci.

— Poate m-ai putea lumina și pe mine.

— Nu aș putea, a declarat Mihai închizând un dosar și îndreptându-se spre ușă. Mai întâi trebuie să vorbesc cu niște oameni.

Rămas singur Victor începu să contemple tavanul alb al biroului lui Mihai. Era obosit. Abia acum realiza că

îl cuprinsese un fel de oboseală psihică, de care nu reușea să scape. Voia cu tot dinadinsul să se îndepărteze de cazul Iolandei, cel al chitaristului mort era mai bun pentru el. L-a sunat pe Dorin și au stabilit să meargă împreună la barul unde a fost găsit Pițigoi. Cel puțin așa avea să-i iasă din minte, pentru moment, toată nebunia asta cu Lala.

Dorin, imediat ce au urcat în mașină, a început să-l informeze despre progresele făcute.

— Am vorbit cu unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui, Manuel. Se pare că omul suferea în liniște, dar, totuși, era ciudat în ultimul timp. Mi-a zis ăsta că nu prea puteai scoate mare lucru de la el, dar totuși barmanul, Adrian, ar putea ști mai multe. El era mai apropiat de victimă decât restul. A, era să uit, astăzi au deshumat-o pe Ana. E la legist.

— Bine, spuse Victor în timp ce semnaliza dreapta, am o rugăminte. Trimite-i Lalei pe mail toate informațiile.

— Încă mai crezi că i-ar putea reveni memoria?

Victor a pus frână brusc când un bătrân i-a sărit în față.

— Futu-i mama mă-sii, înjură printre dinți.

— L-am putea amenda, spuse plictisit Dorin.

Blid dădu din mână a lehamite.

— Trebuie să-și amintească, continuă discuția. Dacă nu o face, cineva va avea de suferit. E singura care poate da o explicație rațională.

— Eu sunt sigur că există această explicație și fără ajutorul ei, doar că a fost îngropată bine. De ce nu te uiți și în grădina lui Avramescu?

Victor era pe cale să rateze intrarea care ducea spre bar când auzi asta. Doar el era atât de orb încât să-l exonereze pe Paul.

— De ce crezi tu că Paul ar avea ceva de-a face?

Bărbatul plescăi din buze amuzat.

— Dacă tu ai fi pățit asta, imediat ce ai fi ieșit din comă aș fi fost la tine. El nu s-a dus la Lala, nu? Nici măcar nu s-a dus până la ușă sau să-i trimită un buchet de flori. Unde mai pui că toți presupun că trăiau împreună.

— Mda, mormăi Victor și parcă mașina în fața barului.

— Nu e chiar atât de simplu, a început Blid după ce a încuiat mașina. Chiar dacă au avut o relație sau încă o

mai au, Lala are un fel anume de-a te face să-ți dorești s-o ucizi.

Dorin a zâmbit cu subînțeles, dar Victor a fost salvat de patronul barului care tocmai se pregătea să plece.

— A, voi, spuse Dumitru Olevici.

Polițiștii l-au salutat.

— Avem câteva întrebări pentru barman, l-a lămurit Dorin. Dar v-am aștepta și pe dumneavoastră la secție pentru o declarație.

Bărbatul, solid, cu bărbie ca de țap îi privea nedumerit cu ochii săi negri ca două mărgele.

— Eu nici măcar nu eram în țară.

— Știm, preluă Victor, dar tot trebuie să dați o declarație la secție.

— Atunci, se gândi el, atunci o să vin peste vreo două ore.

— Perfect, anunță Dorin, care deja se gândea la un hamburger.

Barul era gol și întunecat. Barmanul și două ospătărițe făceau curățenie. Încă nu se deschisese. Crima le aducea mulți clienți în ultimul timp, din cauza asta au fost nevoiți să schimbe programul și să deschidă undeva la orele prânzului pentru a face față tuturor cererilor de seară. Victor hotărâse cu trei zile în urmă că barul poate fi redeschis. Luase toate probele de care avea nevoie, chiar dacă nu-l lămureau în nici o privință.

— Putem vorbi? i se adresă Victor barmanului.

Bărbatul își ridică ochii din podeaua umedă și făcu un semn din cap să-l urmeze în magazie. Și-a luat câteva șervețele pentru a se șterge pe mâini și și-a aprins o țigară.

— Aveți vreo informație?

Victor s-a așezat pe o ladă goală de bere. Simțea nevoia să se odihnească, cu toate că nu făcuse nimic pentru a se simți obosit.

— Am vrea să avem o discuție mai amplă, îl lămuri Dorin.

— Perfect, spuse slăbănogul. Oricum m-am săturat să tot fac curat. Să mai facă și ele.

— Sunt noi?

Adrian aruncă o privire dincolo de ușă de parcă acolo s-ar fi aflat răspunsul.

— Da, de când a fost găsit cadavrul toată lumea vrea să investigheze, așa că șefu' a fost nevoit să facă angajări.

Acum nu mai facem față cererilor.

Dorin și Victor s-au relaxat. Cel dintâi a urmat exemplu barmanului aprinzându-și o țigară.

— Cunoșteai pe cineva pe nume Mia?

Barmanul a rămas o clipă pe gânduri, dar nu pentru că nu ar fi știut răspunsul, ci doar pentru că nu știa dacă ar trebui să spună sau nu. În cele din urmă a decis.

— Da, din auzite. Adică Ana mi-a spus că a adus-o o polițistă și i-a lăsat-o lui Piți pe cap. În perioada aia Piți a stat mai mult la Ana, îl deranja prezența Miei, dar nici nu putea să o refuze. Nu știu exact natura relației dintre el și polițistă, nici Ana nu știa tot.

— Apropo de Ana, a intervenit Victor, bănuim că ar fi putut fi tot crimă. Am deshumat-o.

Bărbatului i-a căzut țigara din mână și chipul său negricios s-a învinețit.

— De ce nu o lăsați în pace? A suferit destul.

Cei doi detectivi s-au privit mirați.

— A suferit? se interesă Dorin.

— Nu era ușor cu unul ca Piți plus că avea problemele ei. Nu ar fi avut cine s-o ucidă. Poate că nu o plăceau toți, dar nici nu era genul pe care să vrei s-o omori. Oricum, nimeni nu ar trebui omorât.

— E ceva mai mult? interveni și Victor.

Adrian a ridicat mucul de țigară și a oftat.

— Ana nu voia copilul. El nu a știut că e gravidă.

— Asta nu duce la sinucidere, concluzionă Dorin.

— Nu, fu de acord și barmanul. Știam că vrea să facă un avort, dar nu a mai apucat. Au găsit-o moartă. Medicii au spus că a luat un pumn de pastile și a reușit, greu, să-și taie și venele de la mâna dreaptă.

— Greu, mormăi Victor.

Au rămas o clipă în liniște până când Dorin a rupt tăcerea.

— Nu a investigat nimeni sinuciderea?

— Nu, a răspuns el calm. Ce mai era de investigat?

— Totuși, spuse Victor răspicat, cineva i-a urât suficient pe cei doi de s-a ajuns aici.

Barmanul a stins restul țigării călcând-o cu vârful pantofului.

— Nu cred că cineva a urât-o pe ea.

— Nici noi nu credem că a fost o sinucidere. Fratele ei? Ce ne poți spune despre el?

— Nu-l interesa Ana. Pe Bogdan, de fapt, nu-l interesează nimic. Nici măcar nu sunt frați buni. Abia dacă își vorbeau. Se ajutau la nevoie și cam atât.

Dorin ridică din sprâncene.

— Dar fostul soț?

De data asta Adrian înghiți în sec.

— George, da, el presupun că o ura, dar nu suficient pentru a o ucide.

Cei doi se ridicară pentru a pleca, dar lui Victor îi veni în cap un lucru.

— Antonescu. Cristi Antonescu. Ce știi despre el?

Bărbatul s-a gândit o clipă.

— Nu mare lucru. Ieșea cu ei mai mult, eu nu prea eram în preajmă când era și Cristi. L-am văzut și am vorbit de câteva ori. Pare un băiat mișto, dar nimic mai mult. De ce?

— Pur și simplu, răspunse Victor.

Dorin era și el nedumerit, dar a așteptat să iasă din bar și să ajungă la mașină.

— Care e treaba?

Victor simțea nevoia bruscă de a-și aprinde și el o țigară, dar nu a făcut-o.

— Asta aș vrea să știu și eu. A cerut să fie protejat. E cineva care-l filează?

Dorin și-a tras centura de siguranță.

— Nu chiar, nu am găsit nici un motiv întemeiat pentru a crede că e în pericol.

— Da, vezi? Tocmai asta e. Plus că a dat informații doar de dragul de-a o face.

— Nu înțeleg.

Victor ridică plictisit din umeri. Nici el nu înțelegea.

XXX

Ubicuu. Același cuvânt mi se plimba prin minte. Primul cuvânt pe care mi-l aminteam de când mă trezisem. Acum a revenit. Imediat ce Mihai a intrat în cameră cuvântul ăsta mi-a invadat spațiul și intimitatea. Îmi venea să-l strig în gura mare, dar nu voiam să par nebună de-a dreptul.

Mihai se plimba prin cameră. Uneori îl mângâia pe Fulg de Nea așteptând, parcă, să se întâmple ceva. Doar că amândoi știam că nu avea să se întâmple nimic.

— De ce mă gândesc la faptul că am fost ubicuă?

Mihai s-a întors spre mine. Privirea lui nu spunea nimic de data asta. De obicei, observasem, era foarte expresiv. Ochii lui păreau să vorbească în locul gurii.

— Ubicuă? Nu știu, de ce ai fi fost?

Normal că era o întrebare fără sens.

— Habar nu am. Prima mea amintire de când m-am trezit e asta. De fapt, nu e o amintire, doar un cuvânt care-mi ocupă spațiul în cap. Ubicuu.

— Poate că l-ai auzit înainte de-a fi împușcată?

Era o probabilitate, dar nu aveam cum să știu sau cum să răspund la asta. Așa că am lăsat-o baltă și am schimbat subiectul.

— Cred că încep să mișc.

Din nou ochii bătrânului din fața mea au rămas inexpresivi. I-am arătat ce pot face cu degetele de la mâna dreaptă, păru impresionat.

— Știam că ai să lupți, dar nu poți spune încă nimănui.

— Ce ascunzi?

Chiar atunci căsuța mea de mail clipoci insistent. Mihai a rămas pe loc ca un stâlp amplasat într-o piață. Nici o mișcare. Abia după un timp a reînceput să respire.

— Nu ascund, adică, într-un fel o fac. Știam la ce lucrezi. Ai avut aprobarea mea. Te-am susținut, dar n-am văzut pericolul.

— Te simți vinovat, am constatat.

Am deschis mail-ul, poruncindu-i acestuia să o facă. Documente de la un anume Dorin Istrate privind cazul chitaristului mort. Declarații, probe, suspiciuni.

— Ăștia nu vor înceta niciodată să mă forțeze, am spuspinat.

— Ce e?

I-am arătat mail-ul lui Mihai. Pentru prima oară îl vedeam schițând un zâmbet.

— Victor își dorește din toți rărunchii lui să îți revii.

Nu știam ce să spun. Mi se părea și așa destul de chinuitor că trebuia să stau non-stop încorsetată într-un pat. Mi se părea și mai chinuitor că dacă cineva ar fi vrut să-mi pună o pernă pe față eu nu aș fi reușit să-l împiedic, iar polițistul de la ușă nici măcar nu ar fi aflat decât peste un timp. Faptul că ei încercau să-mi capteze atenția era drăguț, dar nu prea înțelegeam ce să fac. Doar mă jucam de-a detectivul pentru că, pur și simplu, îmi aminteam să fi citit ceva cărți cu polițiști, anchete și alte nebunii.

— Da, mi-am dat seama, dar eu nu fac față.

Mihai m-a atins ușor pe umăr.

— Nici nu trebuie. Doar joacă-te! Poate iese ceva bun din asta sau poate să nu iasă nimic. Numai nu spune nimic nici despre asta.

— De ce îți e teamă?

L-a luat pe Fulg de Nea în brațe și s-a așezat pe scaun.

— În afară de Victor nu pot să am încredere în nimeni. Oricine poate fi plătit să te ucidă și acest oricine poate găsi soluția de-a intra aici.

— Știu, am spus sec.

S-a blocat o clipă apoi a continuat.

— Îmi imaginam că știi, doar nu ți-ai pierdut și mințile.

— Vreau să-mi spui tot ce știi despre cazul la care lucram. Și mi-aș dori să nu omiți nimic.

— Nu știu dacă ești pregătită. Viața ta nu a fost una tocmai…

— Pot suporta.

— O să am nevoie de o cafea, zâmbi el. Mă duc s-o rog pe Carmen să facă una.

A fost plecat câteva minute. Am presupus că în timpul ăsta și-a anunțat soția că nu va ajunge curând acasă, ceea ce-mi dădea speranțe că va fi o poveste bună.

Când s-a întors părea ceva mai vesel.

— Carmen e la fel ca întotdeauna, dulce-acrișoară.

Mie mi se părea de-a dreptul acră, dar presupun că o plăcusem cu adevărat în fosta mea viață.

— Hmm, am îngânat.

— Bine, a zis el, o să-ți spun în mare cum a început totul. Ceea ce știu eu.

Dacă m-aș fi putut mișca aș fi vrut să mă fac comodă, dar, din punctul ăsta de vedere, nu aveam decât o singură poziție.

Procurorul DNA, Sorin Șerban, m-a chemat la Cabinet. Am așteptat o jumătate de oră până când a apărut ținându-te de braț. Am oftat atunci în sinea mea pentru că știam că nu o să-mi placă povestea asta, așa cum nu avea să-mi placă nimic din ceea ce avea să urmeze.

— Te rog, ia loc, m-a invitat. Nu ți s-a oferit cafea?

M-am așezat pentru că aveam o durere lombară insuportabilă, dar nu voiam cafea. Nu voiam decât să te iau de mână și să plecăm de acolo. Dar Șerban mi-a aruncat dosarul în față. Unul dintre cei mai tineri politicieni români, îmi rânjea dintr-o fotografie prost făcută.

— Dan Lungu-Mihăescu, am comentat.

— Avem suspiciunea că se ocupă cu traficul de droguri.

Presupun că am făcut o grimasă. Toți îl suspectam pe Lungu de ilegalități. S-a îmbogățit în doi ani cum nu au reușit alții în zeci, dar niciodată nu aveam de unde să-l apucăm. Am avut investigatori pe urmele lui câteva luni bune, dar nimic. Omul era suspect de curat.

— Au nevoie de mine, ai spus tu.

— Adică vreți să aprob un fel de misiune sinucigașă?

— Nu, nu, s-a apărat procurorul. Nu. Iolanda va fi în siguranță. Trebuie doar să intre în grupul ăla de ciudați și să afle ce se întâmplă.

Mintea mi-a luat-o razna. Știam și eu, și tu și el că omul viola fetele după ce le droga. Da, sigur, erau simple povești, dar asta nu însemna că măcar un cinci la sută nu e adevărat. Nimeni nu intrase la petrecerile lui private. Mai încercasem și altă dată să introducem polițiști acoperiți, dar i-a mirosit înainte de-a reuși să facă primul pas.

— Vlad Panait a propus-o pe Iolanda, m-a luminat imediat procurorul. Spune că Lungu are un al șaselea simț când vine vorba de poliție, dar ea e greu de detectat.

Cu asta eram de acord. Nici măcar tu nu te-ai văzut vreodată ca fiind un polițist adevărat, cu tot ceea ce presupune asta. Erai, mai degrabă, o rebelă a sistemului. Ceea ce, trebuie să mărturisesc, sistemului nu-i prea plăcuse până la cazul Lungu.

— Ah, să înțeleg că vedeți avantajele acestei răzvrătiri.

— Nu sunt de acord…

— Ideea e, l-ai întrerupt pe Șerban, că vreau să o fac. Nu-mi place omul ăsta și am auzit numai despre violuri și droguri. Nu pot lăsa în libertate un violator.

Când era vorba de copii și femei erai în prima linie. Ştiam că nu o să mă pot opune decât dacă voiam să-mi mănânci zilele până la sfârșitul vieții mele.

— Bine, am spus, deloc încântat. Dar vreau rapoarte amănunțite. Vin la mine rapoartele și eu le dau mai departe, altfel nu aprob așa ceva.

Șerban a fost de acord, la fel și tu. Și așa a început nebunia.

În primele două săptămâni ai fost mai degrabă o boschetară. Stăteai beată în fața clubului cerșind țigări de la oricine intra sau ieșea. Ajungeai dimineața la secție, făceai un duș și dormeai pe birou, pentru că nimeni nu trebuia să știe că faci altceva decât de obicei. Atunci s-a produs și ruptura între tine și Victor. El nu înțelegea de ce bei mereu. Nu înțelegea de ce umbli noaptea aiurea, iar tu nu aveai cum să-i spui. După două săptămâni, îmbrăcată ca o fată ușoară, ai reușit să intri cu ajutorul unui tip pe care ulterior l-ai luat și acasă. De aici până la a te droga a mai fost doar un pas. Trei luni ai fost ca ei, te-ai drogat, ai băut, ai mințit și, probabil, i-ai făcut pe câțiva să creadă că te-ai culcat cu ei. Asta până când Lungu ți-a cerut o întâlnire.

Cu o seară înainte de întâlnire, jucat de poker la mine în garaj. Eu, tu, Șerban și Panait. Abia atunci ne-ai mărturisit că a doua zi aveai să te vezi cu Lungu la o cină. Mi-am exprimat îngrijorarea pentru că Lungu, așa cum se auzea, droga femeile și apoi le viola. Dar tu erai destul de optimistă în privința asta. Aveai de gând să-i dai de înțeles că nu e cazul să facă asta și cu tine, pentru că tu vrei de bună voie. Cu toate astea nu m-am liniștit prea tare.

A doua noapte te-ai întâlnit cu el, dar omul a fost un gentleman perfect. A fost prima oară după trei luni când

veneai de acolo și nu erai nici beată, nici drogată. Erai oarecum îngrijorată pentru că el te-a tratat altfel decât se zvonea. Îți era teamă că mirosise ceva. Aveai să te întâlnești din nou cu el la o recepție caritabilă.

Am avut grijă să-ți închiriem o garsonieră ca să ai locul tău și ca el să știe o adresă de contact Panait te-a rugat să te muți acolo pentru că jocul ajunsese la un alt nivel.

În ziua aia Lungu te-a sunat și ți-a aflat adresa, după care ți-a trimis o rochie și un colier pentru seara de binefacere. Era prima oară când el ieșea cu o femeie în public. Asta ne-a speriat pe toți, pe de o parte pentru că știrile aveau să vuiască și riscai să fii descoperită, iar pe de altă parte pentru că s-ar fi putut întâmpla orice începând din seara aceea. Ți-ai vopsit părul negru și te-ai tuns băiețește. Schimbarea era destul de importantă, dar cei care te cunoșteau aveau să știe că ești tu. Ai vrut să mergi mai departe și să riști, iar noi, ca niște cârtițe bătrâne am acceptat.

În seara aceea am avut cu toții noroc. Lungu nu a intrat prin față tocmai pentru a evita presa, așa că poze cu tine au fost doar câteva din poziții destul de indescifrabile. Chipul nu ți se vedea bine în nici una. Partea șocantă a fost când el ți-a cerut să nu mai bei și să nu te mai droghezi Atunci toți am crezut că suntem învinși. Tu aproape că ai renunțat, dar Lungu nu ne-a dezamăgit în cele din urmă. A început să aibă încredere în tine, ți-a cerut să te muți cu el și, mai apoi, să fii mâna lui dreaptă. Să supraveghezi afacerea îndeaproape. În noaptea în care ai fost împușcată ar fi trebuit să fii cu Lungu la un schimb, dar nu știm ce s-a întâmplat de nu ai ajuns. Știm doar că ai ajuns acasă, cineva te-a sunat și tu ai plecat. Mai departe rămâne un mister.

Nu era o poveste chiar atât de bună. Sau nu era ceea ce mă așteptasem eu să fie. Carmen a intrat și ne-a adus gogoși. Gogoși la miezul nopții. Spunea că nu poate să doarmă și că preferă să facă ceva folositor. Când ne-a lăsat din nou singuri am șoptit către Mihai.

— Așadar, diplomatul acela s-ar putea să fie real.

— Nu știu prea multe. Cu toate că te pistonam să-mi faci rapoarte, nu spuneai niciodată nimic important, dar, la un moment dat, Panait a venit cu ideea că ai avea un

informator în interiorul vilei lui Dan Lungu. Da, este o presupunere că omul acela ți-a dat ceva.

— Asta înseamnă că el a aranjat asasinatul meu.

Mihai a făcut o grimasă.

— Vezi tu, asta e puțin probabil, pentru că Dan Lungu nici în ziua de azi nu știe cine ești și nu înțelege unde ai dispărut.

— Acum înțeleg – și chiar înțelegeam. De asta sunteți mereu într-un punct mort și căutați tot felul de dovezi în alte părți.

— Da, toate astea au făcut parte dintr-o coincidență stupidă.

— Există un proces împotriva acestui Lungu.

— Da, a confirmat Mihai, dar nu avem nici o dovadă.

— Ba cred că aveți, dar numai că nu știu unde am ascuns-o. Și, în plus, am senzația aia ciudată că totul se învârte în jurul cuvântului „ubicuu”.

Conversația noastră s-a încheiat fără vreun folos anume. Poate că știam mai multe despre mine, dar nu mă ajuta să-mi amintesc. Și pentru că oricum nu puteam să dorm am decis să mă uit peste materialele trimise de Dorin. Poate așa aveam să alung demonii.

NOAPTEA DE POKER

Paul și-a aprins o țigară în timp ce Moise căuta un cd cu muzică veche. Spune că îi place Edith Piaf, uneori îi plăcea să glumească și să spună că nimic nu e mai bun pe lume decât „o porție spirituală de pilaf, care-ți atinge sufletul și inima”. Nu, nu voia „La Vie en Rose”, prefera piesele mai puțin cunoscute, îl făceau să pară mai important și mai cunoscător în ale operelor de calitate, doar că singurul lucru pe care nu-l știa el era că pe Paul nu-l impresiona absolut deloc. Paul asculta rock și, în special, Slash. Aștepta vara ca să poată merge la concertul de la București unde i-ar fi plăcut să o invite și pe Iolanda, dar ea asculta Mozart, Bach, Pavarotti și alte chestii din astea pe care el nu le simțea. Voia la operă – alt lucru pe care nu îl percepea. Elena Mușat mai asculta inepții din astea. Îi spusese la un moment dat că numai oamenii cu o inteligență superioară pot percepe genul acesta de muzică, e inteligență și emoție. O fi fost, lui nu-i păsa. Nu voia să moară deștept, nu-i păsa nimănui.

O „Mărioară de la Gorj” începu să sune în surdină în mașina lor. Paul nu a schițat nici un gest. Nici asta nu-i plăcea, dar putea suporta. L-a rugat pe Moise să ducă mobilele în portbagaj, nu voia să fie interceptat.

Au urmat strada până când Sorin Șerban, procurorul DNA, și-a făcut apariția. Paul a căutat dosarul în torpedou și i l-a înmânat informatorului.

— Îl înveți pe de rost și-l toci. Dacă te prinde cineva cu el nu te cunosc și pleci direct în arest.

Acesta a fredonat câteva versuri în semn că înțelege. Lucra în branșă de mult timp, înțelegea ce se poate întâmpla dacă nu asculta instrucțiunile.

— Vreau să știu ce pun ăștia la cale. Pas cu pas. Nu știu cum faci, dar trebuie să fii ubicuu.

— Românește, frate.

— În mai multe locuri în același timp.

Moise a schimbat melodia cu „Ană”.

— Asta pot face. Am mai făcut-o. Nu scapă nici unul.

— Cel mai important e să stai cu ochii pe femeie și să-mi comunici orice mișcare. Nu-mi pasă nici dacă se

pișă, eu trebuie să știu.

— Vei ști.

Au mai stat la pândă în jur de o jumătate de oră, dar nu aveau nici o șansă sa afle ce se întâmplă înăuntru decât dacă unul dintre ei devenea invizibil și intra acolo.

S-au despărțit puțin dezumflați, dar Avramescu avea planul de rezervă ca oricare dintre cei care lucrau la „Moravuri”. Fuseseră învățați să nu aibă scrupule, iar el avea de gând să pună în practică, chiar dacă asta avea s-o rănească pe Lala, „târfa de doi lei”.

Unsprezece servicii secrete în România care și-o dădeau la gioale în interesul propriu, iar ea lucra pentru cei care îi păreau mai convenabili. Vestita moralitate a Iolandei era doar un paravan pentru anumite ilegalități. Oricum, ce dracului avea de pierdut, cu o mamă cu probleme mentale de care nu-i păsa nici cât negru sub unghie? Iar ăsta nu era un punct vulnerabil. Dar dragostea? Cine știe. Poate că dragostea avea să o înmoaie cel puțin pentru o scurtă perioadă de timp.

Țigara, nervii, faptul că fusese pus pe tușă. Faptul că era mințit și nu știa la ce să se aștepte. Simțea că Lala ocolește secția și face lucru de mântuială în anumite cazuri ce îi fuseseră repartizate. Beată, drogată, cu cearcăne și sarcasm la greu. De fapt, simțea că el nu mai face parte din echipă și-l deranja. Nu voia să fie pe dinafară, niciodată nu i se întâmplase asta. Adică ceva, ceva tot știa. Voia să fie lângă ea, să o ajute. Își dădea seama că e periculos.

Se plimba pe strada lui Mihai și, la un moment dat, i s-a părut că a zărit mașina lui Paul, dar nu era sigur. Probabil imaginația și gelozia îi jucau feste. Era mai bine să plece acasă și să aștepte, dar ce să aștepte? Pe cine? Nu avea să vină niciun răspuns.

Și-a aprins o țigară la colțul străzii sprijinindu-se de un stâlp de lumină. Becul pâlpâia slab, abia luminând o mică porțiune din stradă. Pe celălalt trotuar se afla o bancă colorată de graffitti, nimic cap coadă, doar o joacă de copii. Probabil puștii din cartier își testau talentul, dar nu prea le ieșea. Mașina pe care a văzut-o mai devreme a pornit în trombă. Nu a avut timp să se uite după ea sau să-i ia numărul de înmatriculare.

Era trecut de miezul nopții când a decis să pornească spre casă dar, din nou, acasă nu-l aștepta nimic. Nu voia să se ducă în noul lui apartament care acum i se părea prea mare, iar el era prea singur. Niciun zgomot, nici măcar o firimitură aruncată aiurea. Nimic care să-i dea de înțeles că măcar l-ar putea vizita cineva atunci când el era plecat. Uneori ar fi preferat să doarmă la birou, dar nu voia să o vadă pe Lala care-și făcuse un obicei de-a apărea pe la trei, patru dimineața într-o stare deplorabilă. Se întreba de când nu mai ajunsese ea acasă. Probabil că nu ar fi trebuit să-i pese.

A aruncat țigara când ușa garajului s-a deschis. Avea noroc că era într-un con de umbră și, oricum, nimeni nu avea de gând să privească în partea dreaptă. Era cea mai liniștită parte a străzii. De fapt era cel mai liniștit cartier pe care-l văzuse vreodată în București.

Și-a ținut pentru o clipă respirația, dar și ochii bine deschiși. Aproape că i-a scăpat un țipăt când l-a văzut pe Sorin Șerban urcând în mașina lui de lux și demarând în trombă ca un puștan care abia aștepta să-și etaleze caii putere. Putere. Putere. Victor se gândea la putere. Nu era vorba de puterea unui bătrân care dorea să se simtă tânăr. Era vorba de puterea de-a pune mâna pe ceva și Lala îl ajuta să o facă. Dar de ce? Juca la cacealma? Nu ar fi fost prima oară când Iolanda ar fi făcut lucrul ăsta. Pentru ea a juca la cacealma era doar un alt fel de-a se distra, de-a scăpa de monotonia unor crime care deja o oboseau.

Voia mai mult. Avea nevoie să-și pună mintea la contribuție și-i plăcea asta. Dar dacă nu era doar un joc, atunci ce urmărea?

A mai așteptat câteva minute până să-și facă apariția și Vlad Panait. Nu putea spune că e șocat, pentru că nu era. Oarecum se aștepta ca tot SRI-ul, DNA-ul și alte servicii obscure să iasă din garajul ăla, dar nu mai erau decât Lala și Mihai.

Din nou simțea o frustrare care nu-i dădea pace.

Puneau ceva la cale, iar el voia să știe ce. Îl rodea treaba asta. Se măcina pe dinăuntru. Voia să înțeleagă, dar nimeni nu voia să-i explice.

Însă gândul că Paul ar fi putut urmări garajul lui Mihai nu-i dădea pace. Nu avea dovezi, desigur, dar era acea intuiție care nu-i dădea pace. Poate era mai bine să uite episodul ăsta. Din cauza asta Iolanda intrase într-o grămadă de belele, chiar dacă avusese întotdeauna

dreptate, tot trecuse prin chinurile iadului. Trebuia să se liniștească, nu era treaba lui. Ceilalți nu voiau să fie treaba lui. A pornit agale în partea opusă, dar gândurile îl frământau. De ce trebuia să fie lăsat pe dinafară și de ce nu-l considerau de încredere? Dacă Lala avea să pățească ceva, el s-ar fi simțit vinovat. Poate că ar fi trebuit să o urmărească, dar îi era teamă să nu strice ceea ce ei construiau în secret.

Avea nevoie de timp de gândire, iar pentru asta, de asemenea, avea nevoie de un somn bun și ceva de băut. Sau, mai bine, de ce n-ar fi fost chiar el mâna moartă de la masa de poker?

XXXI

Autopsia lui Moise Varan a arătat că acesta era mort cam de șase luni, dar se păstrase destul de bine. Fusese împușcat, dar nu asta i-a produs moartea. Omul suferea de o formă gravă de cancer și nu a mai putut lupta cu ea. Se găsiseră pachete de țigări, unele nu-i aparțineau. De asemenea, pe câteva chiștoace, se puteau observa cu greu urme de strugurel, ceea ce le-a dat de înțeles criminaliștilor că acolo fusese o femeie. Dar, așa cum spunea Blid, nu era neapărat obligatoriu, mai văzuse și bărbați folosind strugurel pentru că aveau buzele crăpate.

Specialiștii susțineau că în puțin timp ar putea dezvălui adevărul. Până la urmă tot aveau să găsească niște ADN care să confirme care dintre variante era corectă.

— Ce nu înțeleg eu, s-a plâns Victor colegului lui, e ce treabă avea Paul cu omul ăsta.

Dorin s-a scărpinat în bărbie.

— Îmi e teamă că nici nu vei înțelege curând, e interogat de ai lui și nu intră nimeni acolo.

Au studiat câteva zeci de minute împreună cu legistul trupul lui Varan, până când unul dintre criminaliști l-a anunțat pe Victor că e chemat urgent la secție.

— Nu cred că mai avem ce face aici, i s-a adresat lui Dorin. Să lăsăm legistul să-și facă treaba.

— A ajuns și Ana în camera alăturată, i-a anunțat acesta.

— O să aflăm mai târziu rezultatele, am fost chemați la secție.

Dorin s-a conformat și au plecat din spital. Drumul spre secție i s-a părut lung. Își amintea de prima lui soție care avea întotdeauna darul de-a ocoli doar pentru a-l enerva, nu că Victor ar fi făcut asta. Dar Sebra, de cele mai multe ori, avea tendința de-a încerca să-l scoată din sărite, lucru destul de greu de realizat. Dorin lucrase întreaga lui viață în poliție și puține lucruri îl mai scoteau din sărite. Era adevărat că undeva în sufletul lui, câte o dată, își dorea s-o ucidă, dar nu făcea decât să-i zâmbească.

Uneori, în zile ca acestea, i se făcea dor de ea. Sebra fusese una dintre acele femei căreia nu prea aveai ce să-i reproșezi. Chiar dacă încerca să se joace cu nervii lui, era femeia care-l suporta. Nu-i reproșa decât la modul subtil și nu-l certa pentru rarele nopți când ajungea târziu acasă. Dar îi era teamă pentru el. Sebra avea un singur defect, mereu îi era frică că, atunci când sună telefonul, va fi anunțată că soțul ei e mort. Nu putea trăi cu stresul ăsta. O durea în fiecare zi. Nu știa niciodată dacă el avea să se mai întoarcă acasă. După ce fusese împușcat mortal a stat lângă el zi și noapte, dar după ce s-a repus pe picioare și a decis să se întoarcă în poliție, Sebra și-a făcut bagajele și a plecat.

Trecuseră cincisprezece ani de atunci și nu o mai văzuse decât o singură dată întâmplător. Arăta bine și părea fericită, ceea ce pe el îl făcea profund nefericit.

Ajunși la sediul poliției gândul i-a fugit în altă parte. Trecutul trebuia uitat. Cazurile astea pe care le avea pe cap nu le putea da uitării nici dacă ar fi vrut.

— Iei somnifere? l-a interogat Victor.

Dorin a mârâit. De când se recăsătorise a doua oară renunțase la orice fel de pastile și băutură, doar mai fuma uneori, dar asta doar pentru că ticul nu-i dădea pace.

Au urcat în biroul lui Mihai unde erau așteptați de Luigi Prestoni. Ambii au rămas cu gura căscată.

Victor simți brusc nevoia de-a bea ceva tare, i-a cerut lui Mihai acceptul din priviri, de-a se servi cu un whisky. Și-a turnat vreo două sute și l-a băut aproape pe nerăsuflate, apoi a căzut ca lovit în cap în fotoliul de piele.

— L-ați găsit pe domnu' Antonescu? a intrat Prestoni direct în subiect, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Victor i-a aruncat o privire rece lui Mihai.

— De ce să-l găsim?

Conversația asta decurgea destul de ciudat și Blid simțea că și Mihai avea aceeași impresie. Nu-și făcea griji pentru Dorin, oricum el nu înțelegea mare lucru.

— Pentru că m-a furat.

Mihai s-a strâmbat.

— Ați declarat furtul?

Prestoni era un tip arogant și avea senzația că i se cuvine totul. Dădea răspunsurile care, credea el, îi

aduceau avantaje. Dar, totuși, nu era familiarizat cu criminalistica română.

— Am crezut că s-a autodenunțat. Din câte știu a cerut protecție.

— Din câte știu, a spus Victor, aproape împleticindu-i-se limba, nu împotriva ta.

Pentru o clipă Prestoni păru surprins, dar chipul lui de gheață s-a modelat la loc mai repede decât s-ar fi așteptat cei trei.

— Ei bine, Antonescu mi-a răpit sora.

Cei trei polițiști au făcut eforturi mărețe pentru a nu zâmbi, dar Victor avea de gând să rezolve situația asta pentru totdeauna.

— Credeam că știi unde e sora ta. Unde pleacă, cu cine pleacă și cine se îngrijește de ea. Vreau detaliile punctului tău de vedere. Și mai vreau să știu de ce ai implicat-o pe Iolanda în asta. Știi că ești suspect în cazul ei? De unde știm noi că nu tu ai fost cel care a vrut să scape de ea?

Chipul lui Luigi Prestoni a rămas înghețat, nici un mușchi nu i-a tresărit la această acuzație. Știa, probabil, că va fi unul dintre suspecți, dar în mod ironic nici nu-i păsa și nici nu-i era teamă.

S-a ridicat de pe celălalt fotoliu. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o figură ce nu trăda niciun fel de emoție. Hainele îi veneau ca turnate și îi dădeau acea alură de vedetă de cinema. A cerut voie să-și aprindă un trabuc, dar Mihai l-a refuzat categoric, nici asta nu părea să-l deranjeze, dar un pahar cu whisky a primit. S-a așezat la loc având un aer și mai superior dacă așa ceva ar fi fost cu putință. Și era.

— Hai, pe rând, spuse el sorbind din whisky. Mai întâi de toate am știut mereu unde e Mia, până când javra aia a fost ucisă și domnu' Antonescu s-a gândit să o ascundă el. Probabil o ține ostatecă.

— Nu o ține, i-a răspuns Victor, dar nici asta nu l-a mișcat pe interlocutorul său.

— Ok. Nu o ține. Oricum, băiatul ăsta vrea niște bani, iar asta o pot dovedi.

Victor deja îl bănuia pe bunul samaritean de ceva ilegal, așa că nu l-a contrazis.

— Afacerea cu sora mea e mai complicată fiind unica moștenitoare a tatălui meu. Dar am să dau o declarație în scris. Cât despre Lala…, era prima oară când

schița un zâmbet. Lala… Am vrut s-o omor și m-am îndrăgostit de ea. Clasica poveste, nu domnule Blid?

Victor a roșit și s-a înecat, de când dracului era vorba despre el?! Și-a revenit repede și s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic.

— De ce te-a ajutat?

— Cine știe mai bine decât Lala să facă pe cineva de negăsit?

Mihai a intervenit tușind ușor pentru a-și face loc în discuție.

— Doi oameni au murit din cauza asta.

XXXII

Paul încerca să-și păstreze calmul. Elena nu scosese nici un cuvânt, îl privea de mai bine de o oră fără să schițeze vreun gest. Era ca un cub de gheață. Mușchii nu i se mișcau. Ochii nu-i clipeau. Era stana de piatră perfectă. Îi adusese o cană cu apă, dar Paul nu s-a atins de ea. Uneori Elena folosea serul adevărului, iar el nu voia să spună chiar tot.

Erau într-o încăpere mică, slab luminată, ce-ți dădea un fel de senzație claustrofobică, dar, în același timp, îți dădea și ceva aer. Nu voiau să-l omoare, doar să-i dea senzația că o vor face. În sinea lui știa că femeia îi întinsese o cursă, dar nu avea s-o dovedească niciodată, așa că nu putea decât să rămână calm.

Paul nu scosese nici el vreun cuvânt. Știa cum funcționează. Cine cedează primul e pierdut. Nu, de fapt el ar fi fost pierdut dacă ar fi făcut asta. Trebuia să aștepte, ca atunci când dăduse testul psihologic pentru a intra în SRI. Opt ore de stat într-un birou, singur, tăcut, răbdător. Fără niciun obiect în jurul lui. Doar un scaun și patru pereți albi. Nu avea o măsuță pe care să-și odihnească fruntea, iar scaunul era destul de incomod. Dar rezistase. Fără apă, fără țigări, fără o amărâtă de revistă. Se gândise la sex. La mult sex. Inventase chiar și câteva poziții pentru care Kama Sutra ar fi plătit bani buni. După câteva luni chiar încercase acele poziții, totuși cei de la Kama Sutra nu ar fi plătit nimic, fusese un eșec total. Ura eșecurile, iar acum se afla din nou în fața unuia. Spera doar ca de data asta „poziția” să-i aducă și ceva satisfacții, dar nu avea de gând să se îmbete cu apă rece.

Totuși, ar fi băut ceva. Ceva tare, poate un B52, întotdeauna reușea să-l îmbete combinația asta și să-l facă mai mut decât era de fapt.

O privi din nou pe Elena. Știa că-i pregătește ceva. Ea îi dăduse informația că Varan fusese văzut în Ploiești, cumva o bănuia că îl și îndrumase într-acolo, ba chiar era convins că intrase în casa mortului și lăsase câteva probe pentru a încurca rezolvarea cazului. Urmele acelea de strugurel de pe chiștoace nu aveau să ducă niciunde, toți știau asta. Voia să-l bage la mijloc. Îl ura, dar el nu

înțelegea pentru ce. Trebuia să-și amintească. Undeva, în mintea lui exista amintirea unui lucru, a unor vorbe, a ceva care-o făcuse pe Elena să-l urască. Era conștient că poate fi o simplă prostie pe care el o uitase sau nu o băgase de seamă, dar acum îi era tot mai clar că era ceva putred în Danemarca.

Au mai rămas un timp tăcuți așteptând să se întâmple ceva și, în cele din urmă, chiar s-a întâmplat. Ușa s-a deschis cu un scârțâit ușor. Balamalele trebuiau unse. O lumină puternică i-a plesnit privirea pentru câteva clipe. A clipit de câteva ori încercând să-și revină în fire și să-l observe pe cel care tocmai intrase. După câteva secunde ar fi vrut să scoată un sunet asemănător unei sperieturi, dar fusese învățat în lungile antrenamente din anii anteriori să-și ascundă emoțiile. Și-a șters ochii cu buricele degetelor pentru a crea un fel de diversiune, despre care nu era convins că avea să și funcționeze. Dar bărbatul din fața sa a avut bunul simț să se prefacă că nu observă.

Procurorul DNA, Sorin Șerban, l-a salutat cu un gest al capului. Avea un cap în formă de ou și era aproape chel și grizonat. Buza de sus era puțin mai umflată decât cea de jos. Era o legendă care circula printre servicii că omul și-a luat un pumn în față și buza nu i-a mai revenit niciodată la normal. Adevărul era că așa se născuse și, pe măsură ce crescuse, trăsătura începuse să devină tot mai vizibilă. Șerban nu luase nici măcar o palmă în viața lui, asta dacă nu o punea pe fosta soție care-i băgase cuțitul direct în stomac. La interogatoriu spusese că era constipat și a vrut să-i dea o mână de ajutor. Paul ar fi făcut același lucru. Șerban era unul dintre cei mai nesuferiți procurori existenți și, dacă ar fi avut ocazia să-l scape de o constipație, l-ar fi ajutat cu plăcere.

Paul simți cum buzele i se lărgesc într-un zâmbet. Îi plăcea să-și amintească episodul în care Șerban fusese deconstipat chiar de nevastă-sa. Unele femei rezistau eroic până izbucneau. Ar fi trebuit uneori să o viziteze la penitenciar. Măcar s-ar mai fi destins și el.

Șerban s-a așezat lângă Elena. Ambii aveau aceleași chipuri împietrite. Lui Paul îi trecu prin minte că de fapt erau speriați. Oare ce știa el și ei nu puteau afla? ăsta era un joc demn de explorat. Cineva spusese la un moment dat că unii aliați erau mai periculoși decât dușmanii. Acum trebuia să afle din ce categorie fac ei parte.

Șerban a scos niște hârtii îngălbenite dintr-o servietă nou-nouță. Ochii umflați ai Elenei îl sfredeleau ca niște burghie. Încercă să rămână nepăsător. Dar era cumplit de greu. Cum să rămâi așa când nu știi, de fapt, ce dracului te așteaptă?!

Telefonul procurorului prinse să zbârnâie pe un ton mânios. Fără nici o grabă sau vreun pic de interes l-a închis, reluându-și activitatea sa aproape plicticoasă.

Așa jucau ei, în tăcere. Se prefăceau că au dovezi, probe. Se priveau cu subînțeles pentru a-l face pe celălalt să cedeze, dar Paul se plictisise, așa că și-a întins picioarele pe masă în încercarea de-a se relaxa puțin. Probabil că făcuse mișcarea corectă, pentru că Elena s-a și repezit să-i dea picioarele jos de pe masă, în schimb, Șerban i-a aruncat o privire certăreață, iar ea a redevenit cea dinainte.

După ce și-a scos toate foile fără valoare și le-a așezat într-o ordine dezordonată pe masă, Șerban și-a îndreptat privirea de om nebun spre el.

— Acum să vedem despre ce e vorba.

Paul a ridicat din sprânceană cu o curiozitate prefăcută, dar procurorul nu l-a băgat în seamă. A continuat să caute prin hârtii până când a părut să dea de ceva important.

— Te-ai întâlnit de mai multe ori cu domnul Varan.

Paul n-a răspuns.

— Ce plan ați pus la cale?

Paul a privit spre paharul cu apă, i se făcuse sete, dar nu avea curaj să bea.

— Căutam curve.

— Vă dați seama că asta e o situație serioasă? O polițistă aproape că a murit.

Paul nu numai că-și dădea seama, dar avea și multe regrete, insomnii și depresii. Dar asta tot nu însemna că trebuie să afle și cei doi.

— Curajul e văr cu nebunia, a spus Paul într-un final. Nu sunt atât de nebun încât să fac ceva împotriva unui polițist, de ce aș fi dorit s-o ucid?

— Spune-mi tu, sări ca arsă Elena.

Procurorul încercă să calmeze situația ducându-și mâinile care tremurau undeva în aer, dar era deja prea târziu. Era vremea lui Paul să pună lucrurile la punct.

— Nu, târfă de doi bani, spune-mi tu. Cum de ai știut de Varan, cum de m-ai îndrumat spre Ploiești? Și de

unde dracu' ai știut că i-am găsit cătunul? Telefonul? „ți-am găsit locația imediat cum ai sunat?”. Mă crezi handicapat? Crezi că nu știu cum merg lucrurile? Nu ai găsit-o, ai știut.

Elena a rămas într-o poziție ciudată, de parcă aerul ar fi putut s-o susțină, iar ea se chinuia să nu se prăbușească de acolo. Șerban și-a schimonosit chipul și așa destul de neplăcut adresându-i femeii o privire întrebătoare.

— Sunt informații clasificate, a spus femeia în cele din urmă, răsuflând și așezându-se din nou pe scaun.

— Același lucru se aplică și la mine, a spus Paul calm.

— Băiete, a intervenit Șerban, la tine e vorba de conspirație.

— Băiete?! Tataie, hai să ne respectăm. N-am complotat cu nimeni. Vreți adevărul, vi-l dau eu, pe tavă.

Șerban s-a înroșit ca un rac fiert, mai trebuia să-i pună puțin unt și era tocmai bun pentru Hannibal Lecter.

„Tataie” a dat cu pumnul în masă. Primul semn că-și pierdea calmul, ceea ce era un avantaj pentru Paul. Tânărul de la moravuri și-a strâns coama blondă în mâini și a rânjit.

— Moise Varan era informatorul meu. Om pregătit în Legiunea Străină, mai târziu în CIA și SRI, dar care decisese, totuși, să fie un om al străzii. De pe stradă obții informația. Lala devenise imprevizibilă, nu mai era femeia pe care o știam – nu că ar fi fost vreodată sănătoasă – spuse pentru sine. Dar se droga, bea și făcea sex cu oricine avea chef. Și, să fim serioși, bărbații mereu au chef. Am început să-mi fac griji pentru ea, așa că l-am pus pe Varan s-o urmărească. Sfârșitul telenovelei. Nu a mai apucat să-mi spună decât că Lala se întâlnește cu Prestoni, apoi a dispărut.

— Știi că te-ai băgat într-o anchetă a SRI-ului?

Paul nu s-a sinchisit să-i răspundă Elenei, până la urmă ea nu i-a răspuns la nici una dintre întrebări.

— Vorbesc cu tine, a țipat ea.

— Când îmi vei răspunde la întrebări poate o să am și eu amabilitatea de-a te băga în seamă.

Elena s-a ridicat și a părăsit încăperea în pas grăbit. Părea nervoasă și nu-și mai putea controla emoțiile. Și se spunea că ar fi fost cea mai bună. Halal, dacă pe el, Paul,

nu a reușit să-l răpună, cum dracu' făcea cu mafioții? Se culca cu ei și îi ruga frumos?

Șerban și-a strâns și el hârtiile, dar nu părea mânios, mai degrabă dezamăgit, dar nu știa nici el de cine.

— Poți pleca acasă, l-a anunțat pe Paul. Nu ai voie să părăsești orașul și ești suspendat până reușim să vedem cine e vinovat.

Lui Paul nu-i păsa. Avea de gând să afle singur. Dar, mai întâi, vroia să o vadă pe Iolanda.

XXXIII

Un trabuc. Da, un trabuc îi aducea omului fărâma aceea de fericire după ce nu mai fumase de vreo trei zile. Nu erau chiar atât de multe, dar Victor începuse să-și dea seama că are cearcăne. Sigur nu erau de la fumat, erau de la gândul că ar fi fumat și asta nu-l lăsa să doarmă. Se simțea ca Sonneillon[1], atât de tare ura faptul că nu are curajul să-și aprindă trabucul și ar fi posedat la fel de bucuros o călugăriță pentru a o face în locul lui.

Când Dorin a intrat în birou a tresărit. Și-a simțit pupilele fugindu-i într-o parte – fiecare în alta – și inima bătându-i cu putere. Până la urmă nu era un copil, dar se purta ca atare. Prima lui reacție a fost să ascundă trabucul, dar s-a lăsat păgubaș și, în semn de răzvrătire, l-a aprins.

Dorin a zâmbit și a mormăit ceva.

— Ce?

— Tatăl tău a plecat de la azil.

De data asta trabucul ăla parcă îi strângea inima într-o menghină.

— Stai liniștit, a spus calm Dorin. A ieșit doar la o plimbare. L-au găsit, e în siguranță.

A tras din nou din țigară pentru a-și da senzația că se liniștește. Problemele nu voiau să se mai termine niciodată. Ura treaba asta. Ura să se gândească la toate acele cazuri rămase nerezolvate și la care se părea că nu exista nici o pistă. Ori de câte ori dădea de una, era clar că nu era cea bună.

— Ce nu e bine, Dorin? se chinui Victor să afle. Ce nu se leagă în nici unul dintre cazuri?

Dorin a rămas tăcut. Nici el nu știa să răspundă mai bine, dar l-a lăsat pe Victor cu demonii lui și s-a dus să ia o gură de aer. Nu a durat mult până când secretara, Ioana cea dură, a deschis ușa și i-a anunțat pe Mia și Antonescu. Victor simțea că face cât de curând un atac cerebral, dar trebuia să vorbească cu ei. Prestoni îl căuta pe Antonescu, iar Mia, în ciuda a ceea ce spunea, nu prea voia să-și vadă fratele.

Le-a făcut semn să intre și le-a oferit două scaune. Fata era speriată și părea să se simtă rău din cauza

sarcinii. Dar Cristi era nepăsător. Avea chiar un zâmbet machiavelic pe chip. Blid încercă să rămână calm, trăgând din trabucul lui. Și nu, nu-i păsa nici cât un purice mort dacă fetei nu-i face bine, lui îi făcea.

Începu Victor, pentru că nu avea chef să piardă timpul, în plus aștepta și rezultatul autopsiei Anei. Ce mama dracului le scăpa tuturor? Și atunci îl atinse o idee, dar telefonul mobil l-a făcut s-o ignore. Era Lala, nu putea să nu-i răspundă. Ea era prioritatea numărul unul, regina furnicilor de birou.

— Sunt într-o ședință, a răspuns el plictisit.

Femeia a râs.

— Am o întrebare, tot atât de prost erai și înainte?

Victor a roșit. Sângele îi clocotea și simțea că o să arunce cu toate obiectele din birou. A aruncat trabucul pe hol și a încercat să nu țipe.

— A revenit scorpia?

— Nu, doar că am înțeles ceva, cine a făcut asta – faza cu mine, chitaristul… – e din interior. De aia nu vedeți. Pentru că nu deschideți ochii.

I-a închis. Blid presupunea că era destul de satisfăcută. Și iată, Iolanda se întorcea, chiar dacă nu-și dădea seama de asta. Scorpie. S-a dus să-și recupereze trabucul și când a revenit părea ceva mai calm. Da, cu o secundă înainte să sune ea tot la asta se gândise și el. Era cineva din interior. Nu din SRI sau alte servicii, ci chiar de acolo. Cineva care urmărea totul din umbră. A dracului umbră. Trebuie să devină un fel de Verres[2] și să-i omoare pe toți. Fără milă. Trase din trabuc și încercă să-și alunge gândurile astea. Totuși, el nu avea să devină niciodată un înger decăzut.

— Mia, începu Victor, te ascunzi de Luigi, de ce?

Fata a roșit și a început să tremure. Buzele ei se strânseseră, probabil ca să nu înceapă să plângă. Privirea și-a lăsat-o în jos. Era rușinată. Poate pentru că mințise sau pentru că ascundea ceva.

— Nu vreau să mă întorc acasă, a șoptit ea.

Blid a stins trabucul. Începea să-i pară rău pentru ea dar, în același timp, știa că femeile manipulează așa cum n-ar putea să o facă vreodată un bărbat.

— De ce?

— Pentru că vreau să plec cu Cristi în America.

Dacă Victor ar fi stat în picioare s-ar fi prăbușit, așa doar a simțit că inima îi fuge din piept și sângele i se

scurge din corp.

— Tu nu erai însurat?

— Ba da, a spus el sec.

— Deci ceri bani de la Prestoni ca să fugi cu Mia.

Bărbatul nu a negat, doar a zâmbit.

— Pițigoi știa?

— Nu, Doamne ferește, nimeni nu știa.

— Mi-aș dori să fiu claraudit[3], spuse Victor încercând să nu facă un infarct chiar acolo.

— Ce să fii? ziseră cei doi într-un glas.

— Un fel de rahat care are darul de-a auzi voci pe care nu le auzi de obicei. Azi am o problemă paranormală. Îmi cer scuze, dar lăsând asta, dacă Prestoni află, sunteți aproape morți. Nu, nu aproape, de tot.

— Tocmai de aceea, spuse Mia cu glas mieros, avem nevoie de ajutor.

Pe Mia ar fi ajutat-o, îi părea rău de ea. Trăise într-un mediu nociv, unde banii făceau legea și ea nu avea dreptul la nici o alegere. Dar în pletos nu avea nici cea mai mică încredere.

— Rămâneți amândoi în arest. Adică domnul Antonescu. Tu mergi la spital sub supraveghere și vorbești cu fratele tău.

Pletosul a sărit ca ars.

— Pentru ce sunt acuzat?

— Nu mă scoate din minți că te acuz imediat de crimă.

Situația s-a potolit repede. După ce a scăpat de cei doi, Ioana a venit să-l anunțe că legistul vrea să vorbească cu el în camera de Interogatoriu.

— Ăsta vrea să mă ia la întrebări?

Ioana a zâmbit.

— Nu, cred că vrea să te violeze la vedere.

A zâmbit și Victor și-a dat seama că asta chiar i-a făcut bine. Când își destindeau chipurile, oamenilor începeau să li se liniștească și sufletele.

Legistul era un bărbat între două vârste. Avea o figură plăcută, chiar dacă era chel. Tot părul îi căzuse dintr-o dată, pe sistem nervos, atunci când iubita lui murise într-un accident de mașină. Dar își păstrase simțul umorului și, ceea ce era mai important, bunul simț. Era al cincilea legist pe care-l schimba departamentul de când era el acolo dar, cu siguranță, Victor îl plăcea cel mai mult. Era inteligent și înțelegea multe lucruri din ceea ce

se întâmplă în criminalistică. De multe ori le deschisese ochii, dar nu o făcuse cu acea aroganță tipică genului acesta de persoane. O spunea pur și simplu, ca pe ceva firesc.

Și-au strâns mâinile și s-au așezat unul în fața celuilalt. Legistul avea în față un dosar. Victor știa ce înseamnă asta: poze ale victimei de când o găsiseră, poze ale victimei de când fusese scoasă din groapă și poze ale victimei tăiată bucățele. Prefera să treacă peste asta. Iolandei îi plăcea. Ba chiar și mânca pe cadavre, iar pe pozele lor… Nu voia să-și amintească.

— Putem sări peste…

Tânărul legist a zâmbit. Nu își dorea nici el să-i arate pozele, dar trebuia să-i dea raportul.

— Nu știu dacă e ceea ce vrei să auzi, dar e un fel de sinucidere.

Victor strâmbă din nas.

— Ce înseamnă asta?

— A fost ajutată să se „sinucidă”.

Victor bănuise. Încă de când barmanul îi spusese despre tăieturile de la mâna dreaptă avusese un dubiu. Era destul de greu să folosești un cuțit, o lamă sau orice alt obiect care taie, cu mâna stânga. Sinucigașii de felul acesta își taie venele de la mâna stângă folosind-o pe cea dreaptă.

— Tăieturile, mai întâi, spuse Victor.

Doctorul a confirmat.

— Dar și pastilele i-au fost îndesate pe gât.

— Nu vreau să știu cum ți-ai dat seama de asta. Dar bănuiam că asta s-a întâmplat și nu înțeleg de ce.

— Ai putea găsi pe cineva gelos pe relația celor doi.

— Mda, asta dacă Pițigoi n-a decis să o facă chiar el.

Legistul a zâmbit în timp ce își strângea actele.

— Nu cred. Ce motive avea? Nu știa că e gravidă și oricum nu o iubea suficient încât să-i pese.

Victor era puțin perplex.

— Și cum de știi asta?

— Unul dintre prietenii lui, Gică Coca, patron la un alt bar la care cânta, a trecut să vadă mortul. Omul era cam beat. Cam turtă de beat și a spus tot ce a știut.

Acum Blid chiar se simțea ca un prost.

— Eu de ce n-am știut de el?

— Pentru că atunci când e treaz nu-i pasă de ceilalți, iar când e beat îi pasă doar pentru a se distra.

Oamenii erau în fel și chip, și-a dat seama Victor.

— Ok, ce ți-a spus?

— Piți o iubea pe Ana într-un fel ciudat, al lui. Adică erau zile în care o adora și zile în care o ura. Nu i-ar fi păsat dacă ar fi aflat că-i poartă copilul. Omul în sine era un copil, care susținea că-și dorește să se liniștească, că vrea o familie, dar, de fapt, nu-și dorea decât distracție și să dea vina pe persoana de lângă el pentru tot ceea ce nu făcea bine. Dacă ea i-ar fi spus că e gravidă, el ar fi ridicat din umeri și s-ar fi dus la prietenii lui, care oricum erau mai importanți decât ea. Simplu. Nu ar fi ucis-o dacă ea ar fi decis să-i spună că e gravidă. Cred că tocmai de aceea fata a decis să facă avortul. Femeile, de obicei, fac copii cu cei care sunt în stare să-i și crească. Nu era cazul aici.

Victor i-a zâmbit în semn de mulțumire. Dar acum mai avea un dobitoc de interogat. Și cine o ajutase să se sinucidă? Trebuia să afle. Acolo era cheia.

A ieșit pe hol și a decis să-și aprindă o țigară. Încă de acum două zile trecuse o lege în parlament că fumatul în instituții și spații închise e interzis, dar lui puțin îi păsa. Așadar, o avea pe Mia la spital și l-a anunțat pe Prestoni să se ducă după ea. În plus, îl avea pe Antonescu în arest pentru douăzeci și patru de ore doar pentru că nu-i plăcea fața lui și nu-i inspira încredere. Dar, de obicei, se înșela. Și, dacă avea să se înșele, să-l dea în judecată, el oricum ar fi fumat o țigară și și-ar fi băgat picioarele. Apoi mai era și ideea că o persoană din interior încă încerca să o ucidă pe Lala. Dacă Mihai bănuia același lucru, avea să-i umple biroul de pitoni. Dar tot trebuia să vorbească cu el. Mai erau și lucrurile nespuse. Iar cel mai rău era că, în seara în care se presupunea că Ana s-a sinucis, nu a fost singură.

Da, desigur. Și nu trebuia să uite să-și viziteze tatăl. Cazurile astea îl făceau să-l neglijeze.

XXXIV

B52 , era singura băutură care-l calma. Nu era chiar ceva ce poți bea zilnic ca pe o apă minerală, era doar un *shot.* Un amestec care-ți dădea stări de vomă și o grămadă de vedenii, dar avea nevoie de acele vedenii, pentru că doar atunci o vedea pe ea. Semănase oarecum cu Iolanda. Avusese același stil de a-și arunca hainele pe ea, fără să-i pese dacă sunt sau nu asortate, fără să o intereseze dacă părul îi stă bine sau are cearcăne. Mereu se ridica din pat cu cinci minute înainte de-a veni taxiul. Trebuia să ia ce găsește la îndemână, iar majoritatea hainelor fuseseră purtate de prea multe ori. Dar ei nu-i păsa. Arunca niște blugi, atunci când uita să se epileze, și o bluză care să-i scoată sânii în evidență. Paul nu era gelos. Era frumoasă. Era atât de frumoasă că numai un nebun nu s-ar fi îndrăgostit de ea, dar în halul în care pleca din casă, totuși, nebunul ar fi stat departe.

Lui îi convenea situația. Femeia tot timpul pusă pe fugă, niciodată pregătită să se aranjeze. Dar mai erau și altfel de zile. Cele care-l surprindeau. Zile în care se trezea cu o oră mai devreme, făcea o cafea și niște omletă, apoi stătea o jumătate de oră să se machieze și să-și aleagă hainele. Atunci era o adevărată frumusețe și Paul devenea în sinea lui furios. Era prea frumoasă. Și, în acele zile, devenea și o adevărată doamnă. Maria putea să fie mai multe femei în una singură. Era greu să te plictisești cu ea.

Și Lala era la fel. O văzuse dură, chiar dând cu pumnul. Nervoasă cu pistolul la tâmpla unui pămpălău, neîngrijită și nepăsătoare, dar și elegantă și de un rafinament asemănător unei prințese. Maria murise cu șase ani în urmă, a doua zi după ce o ceruse de nevastă. Uneori se considera vinovat pentru asta. Femeia îl privise ca pe un paria și i-a spus pe un ton sec – pe care el nu-l mai auzise – „Mi-a fost comod cu tine pentru că nu te văd decât dimineața și seara, dar n-am ce face cu un bărbat care nu știe să strângă nici masa după el. Unul care nu aduce o floare, care nu face un compliment și nu oferă nici măcar o plimbare în parc. Tu nu ai ce să-mi oferi”. A

doua zi a dat o mașină peste ea. A stat în comă trei săptămâni și a cedat.

Atunci Paul a înțeles că acei doi ani pe care i-au petrecut locuind împreună, au fost pentru ea doar tristețe. A înțeles că o femeie își dorește atenție. Vrea să i se spună că e ciufulită, că e frumoasă, vrea să aibă parte de surprize, nu doar să meargă la muncă, să se întoarcă și să se apuce de gospodărie. Se ura pentru asta. I-a oferit Mariei nefericirea completă. O condamnase, iar ea, pentru că l-a iubit, a acceptat. Poate că atunci când a murit a fost, în sfârșit, fericită.

Încă un B52 și mintea i-o luă razna. A greșit. Poate a vrut s-o omoare. Nu pe Maria, pe Maria o iubea, dar și pe Lala o iubea, numai că ea avea stilul acela de a-l scoate din sărite. Prea introvertită pentru un om normal. Îi făcea în ciudă culcându-se cu alții sau mințindu-l că o face. Oricum, nu știa de ce era atât de nervos, nu se culcase cu ea decât o singură dată și atunci reușise să-l facă să se simtă ultimul om. Poate așa făcuse și el cu Maria și acum trebuia să-și plătească păcatele.

Privi în jur, barul era aproape gol. O bodegă de cartier frecventată de pleava societății. Câțiva băieți aproape că dormeau pe o masă jegoasă, de aia prefera să stea la bar, măcar acolo știa că barmanul ăla gras dă cu cârpa după fiecare fir de praf. Încercă să ochească toaleta, dar i-a pierit pofta când l-a zărit pe Blid în ușă, privindu-l cu greață.

S-a întors cu fața spre barman. Și-a dat seama că habar nu are cum îl cheamă. Venea în bodega asta de când murise Maria și niciodată nu făcuse conversație cu grasul așa cum se întâmplă în filmele americane. Bine, asta se întâmpla în toate cârciumile, dar nu lui. A mai cerut un *shot,* numai pentru că-l simțea pe Blid apropiindu-se și nu voia decât să vomite pe el. Bărbatul și-a făcut loc pe celălalt scaun și a cerut o bere fără alcool. Grasul i-a zâmbit. Asta l-a enervat pe Paul, lui nu-i zâmbise niciodată.

— Prietene, a început Victor de parcă uitase că îi e silă de el, avem o cârtiță în interior.

Lui Paul i-a luat cam zece minute să-și dea seama despre ce e vorba. Știa că, dacă o să vorbească, limba i se va împletici. Așa că a făcut cel mai drastic efort de care era în stare pentru a scoate două vorbe.

— Care inte… interior?

Victor zâmbea. De ce zâmbea? îl enervau zâmbetele, el era supărat, nu putea să-l lase să rânjească atunci când el se simțea ca ultimul bețiv nenorocit.

— Al nostru, presupun.

Și totuși îi venea și lui Paul să rânjească precum un prost.

— Al vos… u. Eu… e și al nos…

— Da, spuse Victor. Ai noștri, mai degrabă. Ai noștri.

— Neah. E al tău, mă, e al t…

— În felul ăsta nu vom ajunge niciunde. Cred că e de la „Criminalistică”. SRI-ul și alte servicii au făcut-o mereu pe față, nu cred că e o problemă la voi, e la noi. Dă-i o cafea cu o tonă de sare, ceru Victor.

Paul îl privi, de asemenea, scârbit.

— De aia… aia… să… bei tu.

— Ba nu, o vei bea tu, pentru că ești în căcat până în gât și am nevoie de tine întreg. Ai vrut s-o ucizi?

Primi cafeaua, dar întrebarea l-a șocat atât de tare că aproape s-a trezit de unul singur. Alcoolul din capul lui s-a evaporat ca prin minune.

— Doar nu vorbești serios.

Victor i-a împins cafeaua și, cu toate că nu dorea să o bea, cel puțin a gustat.

— Am vrut… protejez. Futu-i!

— De ce n-ai vorbit cu mine dacă știai că se întâmplă ceva?

Ochii mari ai lui Paul s-au bulbucat, dar apoi a pufnit într-un râs isteric, reușind să verse și *shot*-ul și cafeaua.

— Cu tine?

Blid ar fi putut să se simtă jignit, dar deja Lala îl obișnuise cu răutățile astea.

— Păi, văd că de unul singur ai ajuns sub anchetă. Crezi că DNA-ul te va ierta?

— Mă PUP…

Căzu de pe scaun de la o înălțime destul de mare. Victor nu s-a grăbit să-l ridice. Mai întâi l-a studiat. Incredibil cât de prost poate arăta un om beat. Cu greu s-a mișcat Blid încercând să-l ajute, dar omul nu avea nevoie de ajutor chiar dacă îi curgea sânge din nas și coatele îi erau roșii.

Barmanul a sărit și el. L-a luat pe Paul aproape într-o mână și l-a scos afară.

— Ai mașină? l-a interogat pe Blid.

Acesta a confirmat din privire.

— Du-l acasă!

Fusese un ordin clar, iar Victor era perfect de acord. L-au urcat în Honda Lalei pe care acum o folosea Victor și au plecat spre casă. Doar că exista o singură problemă. Dacă Victor voia să-l aibă în mână trebuia să-l ducă la el acasă.

JUCĂTORUL

Cu două zile înainte de accident

„Refuz să livrez mesaje care mi-ar aduce moartea”, a spus Tyrion Lannister[4], gândi apatic Paul, nici măcar nu știa de unde auzise asta. Nu citise cartea, nu văzuse serialul dar, oricum, i se părea a fi un sfat bun. Probabil că nu era exact, dar un citat din memorie care îi venise de la zei era mai bun decât unul care-i venea de niciunde.

Și-a aprins țigara aia din obișnuință, nici măcar nu simțea nevoia, dar parcă îi părea rău să o stingă. Se scumpeau săptămânal și el tot continua să cumpere. Probabil voia să facă un bine bugetului statului, pentru că altă utilitate nu-i găsea. O fumă până la urmă în bezna de pe marginea drumului. Primise instrucțiuni clare să stingă farurile și să oprească motorul sau fusese invers? Ce mai conta… Nu știa cu cine stătuse de vorbă, dar se înarmase, cu toate că celălalt îi spusese clar să nu poarte arme. Avea un cuțit foarte mic, care tăia cu precizie chirurgicală orice jugulară. Și-l plasase pe mânecă în sus, nimeni nu-l controlase vreodată în zona aceea, dar tot îi era teamă, pentru că unii erau mai deștepți decât alții.

S-a auzit zgomotul unui motor. Și-a dat seama că îi e teamă cu adevărat. Fusese un prost să vină așa, fără să anunțe pe nimeni, dar, undeva în adâncul sufletului lui, știa că Elena deja știe unde se află. Nu o putea suporta. Nu era prea deșteaptă, dar mereu îi reușea ce își propunea. Și totuși nu era prea deșteaptă. Era cel mai prost om de interogatoriu posibil. Până și un puști de trei ani ar fi putut interoga mai bine decât o făcea ea.

S-a trezit că-și aprinde o altă țigară, era întuneric ca dracu’ și în două ore trebuia să se vadă cu Lala, dacă scăpa viu din povestea asta. Mașina a oprit. Nu avea farurile aprinse, lucru care îl făcea să creadă fie că la volan e o pisică, fie că individul respectiv vede al dracului de bine pe bezna aia. Începuse să picure și să bată vântul. Și-a strâns haina în jurul lui fiind gata-gata să-și ardă mâneca. A auzit portiera deschizându-se.

S-a înfrigurat și mai tare.

Pași apăsați, ca ai unui om masiv, dar cunoscuse mulți astfel de oameni pe care abia îi auzeai pășind.

A băgat țigara în gură tocmai ca să nu se-apuce să strige „cine e acolo?” – ar fi fost o prostie. Era clar că oricine ar fi fost acolo îl chemase fie ca să-l ucidă, fie să-i transmită ceva.

Surpriza fu de proporții. O femeie încălțată cu „șenile”, cu ochii boiți în negru și buze maron închis, dar cu un trup de gazelă, acoperit de o blană până în pământ. I-a zâmbit și, cu gesturi de felină, și-a aprins și ea o țigară. S-a rezemat de mașina lui, pe care nici măcar el nu o mai vedea, și l-a invitat să i se alăture. Acum stăteau unui lângă celălalt ca doi copii ce ar fi vrut să se țină de mână, dar le era prea rușine s-o facă. Paul știa că nu el trebuie să deschidă subiectul, așa că a așteptat ca un adolescent plictisit de moarte, care, cu mare plăcere, ar fi pocnit-o pe tipa sexy doar așa, din plăcerea de-a o face. Bine, ăsta era un secret al lui. Mereu își dorise să pocnească femei. Mereu, mereu, dar nu a făcut-o decât atunci când o evadată a opus rezistență. Dacă nu-i umplea mutra de sânge, femeia l-ar fi tăiat. Și i-a plăcut. Nenorocitul din el era plin de plăceri din astea sadice, se simțea un fel de Grey, doar că într-o poveste scrisă ceva mai bine.

— Nu o lăsa să plece, a spus femeia, în cele din urmă, cu un glas gutural.

Futu-i, era un travestit își dădu seama.

— Pe cine?

— Pe Iolanda. Se pregătesc s-o ucidă.

Un șoc scurt, ca un scurtcircuit.

— Cine? Și de ce îmi spui asta?

— Cine? Cine? Nu știm sigur cine. Dar ea e singura care-l poate exonera pe șeful meu.

Travestitul a zdrobit țigara sub platformă și s-a îndreptat spre propria mașină.

— Cine dracului e șeful tău?

N-a răspuns, doar s-a urcat la volan și-a plecat, de data asta a aprins și farurile.

A mai rămas o clipă acolo. Începuse să plouă de-a dreptul, dar parcă nu-i mai păsa. Și-a privit ceasul. Iolanda trebuia să ajungă la el, iar el avea datoria să o țină sub supraveghere toată noaptea.

Intrase în apartament convingându-l pe portar că e o curvă plătită de Avramescu. Adevărul era că nu arăta prea departe de imaginea asta. Stătea întinsă pe fotoliu, cu țigara între dinți, în rochița ei bleumarin, care abia îi acoperea fundul și îi lăsa sânii la vedere. A zâmbit când i-a văzut fața șocată și i-a explicat că are blugii și bluza în geantă.

— Lucrezi la ceva? a întrebat-o el direct.

— Nu o fac mereu?

Paul și-a lăsat haina în cuier și s-a descălțat. A mângâiat-o ușor pe frunte când a trecut pe lângă ea.

— Fac ceva de mâncare.

Ea nu a obiectat, probabil că-i era foame.

S-a apucat de gătit singurul lucru care-l avea în casă, un pește suficient de mare pentru două persoane, cu toate că nici unul nu se omora după viețăți de apă, dar atât putea face. În timpul ăsta o studia cum stătea așa, cu țigara între dinți. Nu trăgea din ea, doar aștepta să se stingă sau să ardă mai departe, lăsând scrumul să cadă pe jos. Apoi a început să cânte. Era o melodie pe care nu o mai auzise, dar versurile erau plăcute, nu și vocea ei, dar nu-l deranja. „Scrum, scrum de țigară/ Să bată vântul și să dispară/ Să plece…? De parcă nimic nu ar fi fost”.

— Nu știam că-ți place să cânți, nu te-am auzit niciodată vorbind despre muzică.

A lăsat țigara să cadă pe covor și l-a privit cu ochii tulburi din cauza alcoolului.

— Ultima oară i-am cântat pisicii mele după ce a spânzurat-o mama, apoi mi-a trecut. N-am vrut să mai aud de muzică, dar acum sunt prea beată să-mi pese.

Paul știa asta, așa cum știa și că se drogase și probabil făcuse sex prin buda vreunui club. Dar el tot o iubea. E greu să iubești pe cineva ca ea, dar nu se putea abține. Era femeia toxică din viața lui, drogul lui, de care devenise dependent.

Nu a așteptat ca Paul să pună peștele în farfurii. A început să se dezbrace ușor până ce a rămas în pielea goală. S-a întinse pe pat ținându-și picioarele desfăcute și afișând un zâmbet ironic.

Paul a zis ceva, dar ea nu l-a auzit, a râs și a început din nou să cânte. „Ziua când se lumina/ Mâna ta pe mâna

mea/ Era o dulce povară/ și simțeam cum timpul zboară”.

— Ok, spuse el nervos, vrei ceva de mâncare, sau doar ai de gând să-mi transmiți ceva prin cântecele astea?

— Vreau sex, a spus ea simplu. Doar sex. Fără obligații. Dacă mănânc cu tine mă simt obligată să o fac și a doua oară, poate chiar să ieșim la cină sau la vreo piesă de teatru, Doamne ferește! De ce nu-ți ajunge ce-ți ofer?

Și Paul voia sex, dar nu așa. Dintr-o dată se simțea de parcă el era curva. Dar, pe de altă parte, nici nu se mai putea abține mult. Și totuși, o făcea pentru o cauză nobilă, travestitul îi spusese să nu o lase să plece. Îi părea rău că nu reușise să-i deslușească trăsăturile. Era ceva putred în București.

S-a așezat lângă ea fără să o atingă. Încerca să-i vorbească, dar ea nu asculta, continua să cânte de parcă asta i-ar fi adus vreun fel de alinare în sufletul ei zdrobit. „Am simțit că a fost un joc/ Tu nu m-ai iubit deloc”. În cele din urmă a cedat. Cu toate că ea, așa, cu picioarele desfăcute, a cerut un pahar cu vin. I-a îndeplinit dorința. A sorbit din el și a spus pe un ton trist:

— Nu o fac că vreau, dar acum nu mă pot opri. Într-o zi…

Nu a mai întrebat-o nimic. O iubea, o dorea și o voia chiar și așa. Așa cum era ea, măcar era caldă și umedă. Nu-și dorea decât să intre acolo și să rămână veșnic.

S-a trezit destul de târziu și și-a dat seama că ea nu mai era acolo. Imediat, ca o parodie proastă, versurile alea i-au trecut și lui prin minte. „Am simțit că a fost un joc/ Tu nu m-ai iubit deloc”. La dracu’, scrumul se duce și ce e scrum, scrum rămâne, nu se mai poate face nimic. Inima i-a luat-o la trap. A fost avertizat. Nu trebuia s-o lase să plece. Adormise ca un bolovan. Cum dracu’ de nu o simțise? I-a văzut sutienul negru pe canapea. A căutat și restul hainelor, dar nu mai era nimic. La ce ar fi avut ea nevoie de sutien? Avea niște sâni perfecți, care stăteau drepți și fără susținere. Totuși, totuși ei îi păsa de el. Paul presupunea că știuse că se află în pericol și nu dorise să-l amestece. Paul presupunea prea multe. Telefonul începu să sune. Era Victor.

— Budismul Theravada abordează etica prin distincția între ceea ce produce suferința și ceea ce pune capăt suferinței, i-a spus Dorin lui Blid în timp ce așteptau pe holul spitalului vești despre Lala.

Victor era roșu ca un rac și tremura din toate încheieturile.

— Ce dracu' tot îndrugi acolo?

— Încercam să-ți explic că și-ar putea reveni dacă nu și-ar lăsa sufletul să plece, dacă l-ar face să nu mai sufere.

Blid zvârli cafeaua pe pardoseală și se aruncă în lift.

Când a ajuns afară a început să plângă. Mihai deja o declarase moartă pentru a o proteja. Jurnaliștii, văzându-l așa, l-au crezut imediat. Au sărit pe el cu tot felul de întrebări, dar reuși să-i fenteze și să se ascundă într-o bodegă unde era doar el și barmanul și suficient de întuneric.

A cerut o sticlă de vodcă, fără pahar, nu voia pahar. Voia să o pună la gură și să bea. Să bea până aveau să-l ia de acolo în comă.

— E originală, spuse barmanul pe un ton plictisit, are supapă, nu poți bea din ea.

— Scoate-o, sparge-o, nu-mi pasă. Vreau să beau din sticlă.

În cele din urmă barmanul a făcut cum i s-a cerut, dar îl privea suspect pe Victor.

— Ești om al legii, nu?

Bărbatul luă prima gură de vodcă și tuși ușor. Nu era băutor, dar avea să se obișnuiască. O luă și pe a doua înghițind ceva mai mult.

— Da, sunt un nenorocit de polițist, un cretin, un dobitoc…

Barmanul îi puse mâna, fermă, pe umăr, oprindu-l.

— Prietene, toți avem zile de căcat.

Victor începu din nou să plângă, ceea ce l-a pus pe barman în dificultate. Acesta a stat și s-a gândit și, rapid, a preparat un *shot* pe care i l-a întins.

— Poftim, e din partea casei, așa nu o să mai simți gustul de vodcă.

Victor îi era oarecum recunoscător, a dat băutura peste cap și a simțit dintr-o dată cum i se înmoaie tot trupul, dar lacrimile îi curgeau și mai precipitat.

Ușa s-a deschis din nou, dar el nu a fost în stare să se întoarcă. A simțit o mână pe spate, dar nu-i păsa. Puteau

și să-l omoare. Își dorea să-l omoare, dar mai întâi să termine vodca.

— Nu face asta, s-a auzit glasul din spatele lui.

L-a recunoscut. Era Dorin. Cumva, rămăsese cu el pe cap încă de dimineață, când fusese găsită Lala.

— Du-te dracu', cu psihologia ta cu tot.

— Nu-ți sunt dușman, lucrăm împreună, adică în aceeași secție.

Barmanul l-a întrebat dacă vrea ceva. A cerut o cafea. Fusese și pentru el o zi lungă și voia să se întărească măcar puțin.

— Pentru nimeni nu e ușor când un coleg pătește așa ceva.

Victor i-a scuipat băutura în față.

— Porc mincinos, o urai de moarte.

Bărbatul s-a șters cu dosul mânecii, dar a rămas calm.

— Toți o urau pentru că era nebună și, în ciuda chestiei ăsteia, rezolva toate cazurile. Dar nimeni nu o voia moartă. Dacă intri în secție acum o să le vezi fețele. Sunt triști, sunt șocați. Ea era Iolanda, ori o iubeai, ori o urai, dar nu o voiai moartă.

— Ea e Iolanda, țipă Victor, încă n-a murit. Nu a murit! NU A MURIT!

Barmanul l-a calmat din nou.

— Gata, frate, gata. Tu pleacă! i-a comandat barmanul lui Dorin. Am eu grijă de el. Omul are nevoie să se descarce, nu să i se spună ceva evident.

Dorin și-a plătit cafeaua și s-a supus, dar ca un ultim gest de prietenie l-a bătut pe Victor pe umăr, acesta l-a scuipat.

— E totul în regulă? s-a interesat barmanul.

— Mă lași să beau toată noaptea?

Acesta a zâmbit.

— Te rog! Și eu aș avea nevoie.

— Atunci e totu-n regulă.

XXXV

L-am sunat pe Blid imediat ce mi-am dat seama. Oamenii ăștia erau de-o prostie rară, acum înțelegeam de ce, chiar și amnezică și paralizată, puteam afla ceea ce ei nu pot. Și nici măcar nu eram pe teren.

— Maria Paraschiv. Mary. Marea lui iubire. Vie, nevătămată. N-a putut s-o uite niciodată. A declarat la un moment dat că e nefericit pentru că, din cauza unei bune prietene de-ale ei, Camelia, el s-a despărțit de ea. Din cauza ei bea, din cauza ei era nefericit, din cauza ei… știai asta? Vrei adresa?

— Victor tăcu câteva secunde. Vorbești de Ionel?

— Nu, de Frații Jderi. Sigur că de el vorbesc.

— Și ce motiv ar fi avut ea?

Lala era surprinsă de toată prostia asta. Oare îi spusese vreodată că ar fi mai bine să-și caute altceva de făcut?

— Toată lumea știa că el nu o poate uita. O bârfea peste tot, spunea că o urăște, dar, de fapt, era doar mort de oftică că pe ea o durea undeva, iar el era prea mândru s-o ceară înapoi. Și, oricum, fata nu l-ar mai fi vrut, din câte mi-am dat seama bunătatea lui era doar la suprafață și se manifesta doar dacă obținea ceva. Fata acum e fericită, așa că de ce dracu' s-ar fi întors la unul care-i mânca zilele?

— Știam eu că poți. Mai știi ceva?

Mai știam. Mai știam că, undeva, cândva, fusesem ubicuă și că în cap îmi tot veneau niște versuri: „Am simțit că a fost un joc/ Tu nu m-ai iubit deloc", siropos. De ce mă gândeam la asta? Nu voiam să-l întreb pe Victor.

— Da, știu că trebuie să vorbești cu ea și vreau să știu tot. Și mai e ceva. Mai era un prieten bun al Anei, Alin Niță.

— De ce n-am auzit de el?

Serios, de ce era atât de dobitoc?

— Nu știu, îți trimit ambele adrese. Vorbește cu ei. De fratele Anei ce mai știi?

— Da, a venit la morgă cu tot neamul, acum toți vor să știe de ce a fost ucisă, de cine, cum, mama mă-sii.

— Ai vorbit cu ei?

L-am auzit aprinzându-și o țigară. Bătea vântul sau se mutase într-un loc unde eu puteam auzi cum șuieră în capul meu.

— Doar cu Mia – a fost la secție. I-am dat drumul și l-am trimis pe Luigi la spital, e pe cale să nască, cred. Pe Antonescu îl țin închis câteva ore, îți trimit raportul detaliat. Cu rudele Anei voi vorbi în jumătate de oră, mă așteaptă. Momentan e Dorin cu ei, dar aș bea un rom înainte.

Am râs.

— Băutura bețivilor.

— Hei, domniță, tu n-ai dreptul să vorbești. Chiar dacă ești amnezică te-am văzut beată de atâtea ori că nici nu-mi mai amintesc.

Mi se părea comic, totuși nu m-aș vedea drept o astfel de femeie, dar când trei oameni îți spun că ești beat te duci și te culci.

— Gata, o să tac. Dar nu uita de Mary și de Niță. Simt eu că acolo e cheia.

— Mda, Prestoni nu voia să-l omoare, cică nu omoară proști.

Am râs iar, presupun totuși că italianul e haios.

— Oricum, rămâi pe drumul ăsta, o să găsești criminalul. E puțin mai complicat cu Ana, dar cred că am o teorie.

— Și? Nu vrei s-o aud?

— Încă nu, trebuie să apară doctorul de nebuni. Ne auzim în vreo trei ore. Până atunci vorbește măcar cu familia Anei și lasă-l în pace pe Antonescu, vrea și el să facă un ban. Nu fi naiv, nu avea de gând să fugă cu Mia.

— Crezi?

— Răspunde-ți singur, pa, pa.

Am închis ochii două secunde, nu voiam să-l văd pe Deaconu, dar eram obligată.

XXXVI

O amintire vagă, ca atunci când ești aproape adormit și ai un vis conștient. Îl vedeam. Îi vedeam. Doi bărbați diferiți. Cel blond, cu părul prins în coadă, alergând spre mine. Cred că am deschis ochii și l-am zărit într-o ceață albă, dar nu suficient de pură. Privirea i-o observ bine. E speriat, dar nu pentru că sunt întinsă acolo, nu-mi pare a fi speriat pentru mine. Țipă. Aud sirenele. Mă simt ridicată. El fuge pe lângă mine, îmi sărută mâinile mă întreabă de ce dracului am plecat. De ce am plecat de unde? Aș fi vrut să-l întreb cine e, ce vrea, unde sunt și ce am pățit, apoi s-a făcut liniște. Am căzut într-un somn adânc.

Dar, înainte de asta, l-am observat pe celălalt, grizonat, puteam să jur că uneori se vopsea. Nu era chiar un bărbat urât, dar nici vreo frumusețe. Era slab, prea slab. Râdea mult, a prost. Mințea mult, dar asta nu era problema mea. Bea vin amestecat cu cola și mă privea, dar, în același timp, mă bârfea. Nu-l puteam acuza, eram îmbrăcată ca o stricată. Rimelul mi se scursese pe față și eram udă toată. Nu știam cum am intrat acolo, dar știam pe cine căutam. Un chitarist. Barmanul mi l-a indicat. Era grizonatul, căruia abia i se dusese vopseaua din păr, dar încă o mai puteam observa.

Nu l-am plăcut de la început, dar trebuia să fiu acolo, pentru Mia.

Aproape că mi s-au mișcat toți mușchii în același timp. O vedeam clar pe Mia în fața ochilor. Eram trează, dar o vedeam. Femeia care mi-a fost dată în grijă. Trebuia să o ascund în casa chitaristului. Îmi aminteam conversația. M-am dus la masa lui și i-am băut paharul cu vin, apoi m-am prezentat:

— Poliția.

Nu era singur. Mai erau câțiva, nu sunt sigură, trei-patru bărbați și o femeie. Ea m-a privit cu o oarecare ură, ei doar curioși. El a vrut să țipe, dar i-am pus cotul în gât și am scos legitimația. A ripostat oricum. Avea o fire violentă.

— Curva dracului, așa vă purtați la poliție?

I-am aplicat un pumn destul de tare. A amețit și a căzut. Femeia a țipat, ceilalți au amuțit. Barmanul nu era sigur ce ar trebui să facă, iar patronului părea să nu-i pese aproape deloc.

După ce s-a calmat, l-am invitat la un nou pahar cu vin la o altă masă. Noroc că era o cârciumă goală. I-am explicat despre ce era vorba. Știam totul despre el. Făcea bani, dar îi pierdea ori la jocuri, ori la băutură, ori la petreceri. Așa că tot timpul trebuia să aibă un venit.

Doamne, chiar știam asta. Îmi aminteam în detaliu.

La început a fost sceptic. Nu-i plăcea nici lui de mine, mă compara cu o maimuță din aia grotescă, dar în același timp îl excitam – el pe mine nu. Uneori îi cădea privirea pe picioarele mele goale, pe ciorapii rupți – probabil căzusem – fusta care-mi arăta chiloții în toată splendoarea lor. Nu-mi păsa. Aveam ceva de făcut, atunci. După ce a acceptat, am chemat-o pe Mia, care era destul de speriată de tot mediul ăla infect. El ne-a prezentat-o pe Ana, iubita lui, de parcă ar fi vrut să puncteze asta.

Am vrut să-i spun că nu mă culc cu toți ratații, doar cu câte unii, iar el nu făcea parte dintre aceia. I-am condus acasă, cu toate că el ar mai fi băut. Am instalat-o pe Mia și i-am dat primii cinci sute de euro pentru două săptămâni. El a decis imediat că se mută la Ana, dar fata nu mi-a părut încântată. Nu-mi păsa. Mie chiar nu-mi păsa de nimeni. Erau doar oameni pe care-i observam și atât. Le înțelegeam intențiile și emoțiile, dar nu aveam de gând să fac nimic în privința asta. Erau doar figuri cu emoții care treceau zi de zi pe lângă mine. Se bucurau, erau nervoși, sufereau, nu era niciodată treaba mea.

I-am spus un „pa” scurt Miei și am ieșit pe ușă. Aerul din casa aia îmi dăduse o senzație de sufocare. Urlasem tot timpul cât am stat acolo, în sinea mea, de toată împuțiciunea din jur. Cum putea trăi omul ăla într-o asemenea mizerie?! Nu-mi părea rău pentru Mia, dar suma pe care i-o ofeream lui Ionel era prea mare pentru ce îi oferea unei femei gravide.

Până la urmă, trebuia s-o țin în siguranță. Fătuca aia era obișnuită cu luxul exorbitant, acum trebuia să și-l creeze așa cum putea mai bine. Dar îmi aminteam foarte clar că atunci nu-mi păsa. Iar acum simțeam o oarecare milă. Greșisem ducând-o acolo. Nu ar fi trebuit să mă implic cu omul ăla. Acum știam asta, atunci mi se păruse destul de distractiv. Mă amuzau minciunile lui, mă amuza

faptul că nu știa exact pe ce lume trăiește și că prefera să fie oriunde acolo unde se bea. Ratatul perfect. Genul de om pe care-l puteam privi la nesfârșit doar pentru a-mi deconecta creierul. Ca un fel de emisiune din aia cu vedete idioate la care te uiți și nu înțelegi nimic, dar oricum ești mai limpede mental. Deconectarea prin prostia celorlalți e cea mai bună.

Iar acum mă întrebam de ce fusesem așa. De ce mă asociam cu oameni care, de fapt, nu mă învățau nimic?

Viața mea așa fusese. Acum îmi era clar că nu aveam de ales. Nu alegeam eu oamenii. Nu-l alesesem eu pe chitarist, fusesem îndrumată, dar nu-mi aminteam de către cine. Oricum. Îmi aminteam o mulțime de informații și cel mai rău era că mușchii mi se tot încordau și mă dureau.

Am încercat să mă relaxez o clipă. Dar nu puteam. Mintea mi s-a mutat la Ana. Femeia aia era frumoasă, ascultătoare, avea o oarecare înțelegere care se combina cu o suferință ascunsă. I se vedea în ochi, orice prost putea să vadă asta în privirea ei, doar Ionel nu vedea nimic. Pentru el, Ana era doar o femeie de hârtie. Văzusem atunci și vedeam și acum. Îmi părea rău că nu intervenisem, dar îmi păsa atât de puțin încât femeia aia ar fi putut muri sub ochii mei, iar eu n-aș fi mișcat un deget.

A doua oară când am văzut-o era cu Mia, încerca s-o învețe cum să folosească aragazul. Fetele păreau să se placă dar, în același timp, Ana avea o teamă. I-am simțit-o atunci, chiar dacă abia am văzut-o. Am presupus imediat că el e un curvar. Adică, le cam avea pe toate omul, plus că, în afară de el, nu-i păsa de nimeni. Niciodată. Pe el am avut ocazia să-l văd în mai multe rânduri. Am băut cu el de câteva ori ca să mă pot întoarce la misiunea mea în starea cu care deja îi obișnuisem. Ionel m-a întrebat adesea de ce mă îmbrac ca o curvă, eram ciudată pentru o polițistă. Evident că nu i-am răspuns niciodată, doar îi zâmbeam, dar până la urmă, nici pe el nu-l interesa. I se părea mai fascinant să inventeze povești despre mine, ba chiar a spus că mă dădeam la el și, până la urmă, bietul, a cedat.

Acum puteam să înțeleg anumite lucruri. Probabil mulți auziseră că am fost în patul rock starului, unii poate îl credeau, alții, cu siguranță, nu, dar cel mai mult de suferit avea Ana, de care mie nu-mi păsa absolut deloc.

Ba chiar mă amuza suferința ei. Pentru că o consideram proastă. Nu poți sta cu unul care nici nu știe că exiști decât dacă-i amintești tu.

Dar acum o compătimeam. Ce nu înțelegeam atunci, înțelegeam acum. Ana l-a iubit, dar a suferit prea mult pentru iubirea asta. Dacă n-ar fi fost forțată să se omoare, femeia aia n-ar fi renunțat niciodată.

Imediat m-a invadat un val de înduioșare. De ce dracului sunt bărbații atât de porci? Dar așa eram și eu, un bărbat deghizat în femeie. Doamne, îmi dau seama că mă urăsc.

Cu ultimele eforturi am încercat să-mi amintesc restul, dar nu puteam. Rămâneam blocată pe Ana, Mia și Ionel și, așa, prin ceață, pe tipul blond cu coadă. Durerea pe care o simțeam în fiecare mușchi mă obosea cumplit. Voiam să dorm și m-aș fi întors pe o parte, dar nu puteam să fac asta. Condiția fizică încă nu-mi permitea să mă mișc de pe o parte pe cealaltă, oricât mi-aș fi dorit. Probabil că era o altă amintire, dar de data asta una a trupului meu. Am adormit când cineva a sunat la ușă, dar nu mi-am mai putut ține ochii deschiși.

XXXVII

— Poți să-i aduci aici?

Mihai nu era de acord, de ce dracului să aducă o mulțime de oameni în camera mea, unde eu stăteam ca o legumă și în care mai vegeta și un pisoi? Dar Victor era naiv, adică ar fi putut, de ce să nu îi aducă? Ce-l împiedica?

Mihai s-a opus din nou, dar a lăsat-o baltă, numai că a cerut să vorbească mai întâi el cu mine.

Avea fața plouată când a intrat în cameră. Se vedea că nu îi place. I-am spus repede lucrurile pe care mi le-am amintit. Abia atunci chipul lui s-a mai destins puțin, dar m-a averitzat din nou să nu spun nimic, e doar intuiție. Intuiția pe care am avut-o întotdeauna.

— Crezi că mai poți ține un interogatoriu?

Îmi pusesem și eu această întrebare. Atunci eram rece și scoteam ce-i mai urât din oameni, chiar dacă știam că nu sunt vinovați, era o refulare, o distracție a mea. Acum, ceva era schimbat în mine, aveam milă, un sentiment uman pe care știam cu siguranță că nu-l avusesem înainte. E cam nasol să te împuște cineva în cap, devii sensibil.

— Da, am spus, dar nu eram hotărâtă. Victor o să fie cu mine. Câte unul pe rând, dacă se poate.

— Cu cine vrei să începi? Mama și fetele nu sunt implicate, le-am dat drumul. Oameni cretini care nici nu prea știau de Ana. Alibiurile lor se confirmă, dar fratele e aici.

Nu mă interesa fratele, era doar un alt profitor din viața fetei. Mă interesa cineva care chiar o iubise cu adevărat.

— Alin Niță? am întrebat.

— Da. Dar de ce el?

— Am o presimțire și acum vorbesc serios, e doar o presimțire.

Mihai a dat ușor din cap și s-a dus să-l cheme pe cel numit.

Victor și băiatul au intrat unul după celălalt. Alin Niță era un bărbat înalt, hai bine, mai mult băiat, care suferea, cel mai probabil, de miopie – asta se vedea după

ochelarii cu dioptrii mari. Nu era un mascul urât, dar avea un fel introvertit de-a fi, de care îți dădeai seama încă de la prima vedere. Mişcările, gesturile, totul la el părea că respinge ce e în jur. I-am spus să se aşeze. Victor a rămas în picioare, în spatele lui, ca o gardă de corp ascultătoare.

— Alin Ionuț Niță? am întrebat.

El a spus un „da” simplu și plictisit, de parcă asta ar fi fost deja evident.

— O cunoşteai pe Ana Micu?

Același răspuns, la fel de plictisit și enervat în același timp. Dar doctorul nu-mi dădea voie să mă enervez.

— Relația ta cu ea fiind care?

Victor și-a dat ochii peste cap, de parcă voia să-mi spună că sunt o începătoare. Asta eram. Aş fi vrut să-l înjur.

— Îmi era o foarte dragă prietenă.

— Știai de sarcină?

Nu s-a crispat, nu s-a emoționat. A fost scurt și direct.

— Eram trei oameni care știam: eu, Adrian și Oana.

— Oana?

— Oana Constantin.

Mi-am unit privirea cu a lui Victor, de ea nu auzisem până acum.

— Cine e această persoană? a intervenit, curios, colegul meu.

— Oana… e Oana. De când a murit Ana, lucrurile s-au cam schimbat, Oana l-a tot acuzat pe Ionel că a făcut-o să ajungă în mormânt. De atunci n-am mai prea văzut-o. Probabil că iese, dar ne evită pe cei din „garda veche”. Ionel a spus multe lucruri urâte despre Oana, așa cum a spus despre majoritatea, minciuni, dar nimeni nu-l lua în seamă. Asta până când Ana s-a sinucis.

Îmi dădeam seama că el nu credea în sinuciderea ei.

— Nu crezi că s-a sinucis, nu?

A tăcut. Și-a șters ochelarii care i se aburiseră din pricina frigului. Îl rugasem mai devreme pe Mihai să deschidă geamul. L-am rugat, de data asta, pe Victor, să-l închidă. Respirasem destul.

— Nu, nu cred, a spus într-un final, cu un nod în gât.

Nodul ăla îl simțeam și eu. Era un fel de simpatie pentru Ana. Îmi părea rău pentru ea. Aș fi vrut să fie încă în viață, să poarte copilul ăla și să fie fericită. Dar, din

câte se părea, nu ar fi avut niciodată parte de acea fericire. Păcat de ea. Niță avea o poză la el. S-a ridicat și mi-a pus-o la nivelul ochilor. O știam deja, mi-o amintisem, dar trebuia să mă comport de parcă aș fi văzut-o pentru prima oară.

— Îmi pare rău, am spus sincer. Era frumoasă.

— Nu era doar atât, era acolo unde trebuia să fie întotdeauna. Credea că poate salva toți oamenii de pe pământ. Voia să-i salveze pe toți, mai ales pe criminalul ăla. I-a distrus sufletul de zeci de ori, dar ea a rămas. Pentru că tot credea.

— Și atunci, de ce crezi tu că nu s-a săturat și și-a luat viața?

— O știu, n-ar fi făcut-o. Mai ales că începuse avortul chimic. Era decisă să plece. Atunci am văzut-o pentru prima oară decisă.

— Da, asta ar putea fi într-adevăr o problemă. Îl urai?

A confirmat dând din cap.

— Da, și l-aș fi ucis cu plăcere, dar l-aș fi chinuit mult, să simtă. Cred că e nedrept, a murit prea ușor, prea stupid, prea simplu.

Și, culmea, eram de acord cu nerozia asta.

— Te rog să nu pleci, i-am spus. Îi ceri lui Carmen ce vrei. Poți și fuma în bucătărie.

Băiatul a plecat legănându-se, lăsând ușa întredeschisă în urma lui. Victor s-a asigurat că o închide.

— Ce crezi că ai rezolvat? Nu poți face asta fără să-ți amintești.

— Parcă ziceai că pot.

Era ușor descurajat, din câte îmi puteam da seama.

— Da, poate, dar nu mai sunt atât de sigur.

— Vreau s-o cauți pe Oana Constantin.

— Nu primesc ordine de la tine.

M-am bosumflat.

— Bine, atunci să vină Mihai.

— Fir-ar, Lala, tu ești aceeași și moartă.

A ieșit și imediat după el a intrat Mihai.

— Fosta prietenă, Maria Paraschiv, se grăbește puțin.

Am fost de acord să vină. De data asta Mihai a rămas cu mine. Presupuneam că Victor deja o căuta pe Oana cea pierdută și ieșită din context.

Fata era înaltă, frumoasă, cu părul lung ca al prințeselor acelea din desene. Era clădită bine, se vedea că face sport. Nu tremura, nu era agitată. S-a așezat și m-a privit puțin confuză, dar nu avea de gând să întrebe. Am intrat direct în subiect.

— Cât timp ai fost cu el?

Știa clar la cine mă refer, așa că mi-a oferit un zâmbet ironic.

— Patru ani, din păcate.

— Te-a înșelat, te-a mințit, apoi a mințit despre tine, am presupus.

Mi-a confirmat dintr-o privire.

— De ce v-ați despărțit?

— Dacă ar fi fost viu ar fi spus că l-am înșelat de vreo zece ori. Apoi m-a înșelat el pe mine, ca să-mi arate cum e. Adevărul meu e că m-a înșelat, dar tot am rămas cu el, până când a început să-mi impună să bag aurul la amanet ca să joace la ruletă. Am făcut-o și pe asta, dar n-am mai suportat. Într-o zi mi-am luat hainele și-am plecat. Ce rost avea?

— O știai pe Ana?

— Mda, mai mult din vedere. O singură dată am vorbit cu ea. A fost o tâmpenie. Știam că boul încă mă mai iubește, iar ea a prins discuția dintre noi. Dar nu m-a acuzat de nimic, doar voia să-i confirm ceea ce el spunea că nu e adevărat. Ionel a fost de față și a dat-o la întors cu amândouă acolo. Ne-am dat seama și eu, și ea, că nu are nici un sens. Ambele știam cât e de mincinos. Atunci ne-am văzut și am vorbit ultima oară. Așa, ne mai salutam, dar nimic mai mult. I-am spus să nu-și bată joc de ea, dar a făcut-o. Și-a bătut joc de tot în viața asta. Și-a bătut joc de toți cei care i-au vrut binele și a ajutat toate javrele. Ăsta era el. Credea în javre, nu în oameni. Iar ea l-a iubit. A suportat.

— Și tu ai suportat.

Nu a spus nimic, doar m-a privit. Era suficient. Știam. Fusese mult prea mult pentru ea. Am lăsat-o să plece. Fata nici măcar nu mai voise să audă de el. Uneori o mai căuta. Îi răspundea din complezență, dar nu îl voia înapoi, nu avea nevoie să fie lângă unul ca el. Din câte mi-l aminteam, nimeni nu avea nevoie să fie acolo. Și totuși, unele fete sunt atrase, ca printr-o vrajă, de câte-un individ din ăsta, care e doar un nimic pe lume.

Următorul care s-a prezentat în fața mea a fost Cristi Antonescu. Încă nu știam de ce e acolo – el chiar nu făcuse nimic. Doar se jucase puțin cu mintea Miei și a polițiștilor, poate și cu a lui Prestoni, dar…

— El a spus că s-a culcat cu tine, a spus imediat ce a intrat bărbatul.

Ciudat, dar nu mi-l aminteam. L-am poftit să stea jos, m-a refuzat, prefera să rămână în picioare.

— Nu-mi pasă de asta. Sunt convinsă oricum că nu l-ai crezut.

A dat nepăsător din umeri.

— Mult timp l-am considerat ca un frate. Îmi plăcea muzica lui. Bine, eu sunt înnebunit după muzică. Dar, într-o zi, pur și simplu, mi-am dat seama că el nu e prietenul nimănui. Era doar el cu el. Artist, neînțeles, introvertit… Spunea că suferă în sinea lui, dar era doar o minciună pentru a atrage compasiune. Cred că avea un fel de boală. Într-un singur an a spus de trei ori că i-a murit o rudă. Era dependent să fie consolat. Într-un oarecare fel îmi era milă de el, dar… Oricum nu-i puteam da un sfat bun. Făcea tot cum îl tăia capul. Nu asculta de nimeni. Doar se prefăcea. Și se prefăcea al dracului de bine, aproape că-l credeai. Nu contează, era un om rece și pe-afară și pe dinăuntru. Așa l-a făcut viața. Nu putea să ofere căldură sau iubire. Nu oferea decât lucruri materiale, și alea pentru a-ți scoate ochii mai târziu. Dar nu e bine să-i vorbești pe morți de rău, nu?

— Du-te, acasă, i-am spus. Și data viitoare nu te mai juca cu poliția.

Mi-a zâmbit. Îi plăcuse să facă asta. Aproape că-l înțelegeam.

Victor a intrat precipitat în cameră, aproape dărâmându-l pe Cristi.

— Am găsit-o. L-am trimis pe Dorin după ea, ajunge în jumătate de oră.

— Bine, am spus sec, vreau o pauză până atunci.

Mihai a dat ușor din cap, dar Victor a ripostat.

— Și Bogdan Micu?

— Să aștepte.

XXXVIII

Paul a tras mașina în parcarea subterană. Multe mașini de poliție și multe controale. Dorin Istrate l-a recunoscut și i-a făcut semn să treacă. Nu putea să se gândească că cineva i-ar fi făcut ceva Lalei. Poate că încercaseră? Era panicat. A parcat și a luat liftul spre subteran apăsând pe butonul care ducea la ultimul etaj, acolo unde era doar un singur apartament. Al ei.

Îi era teamă. Îi era teamă să o vadă, îi era teamă că nu-l va recunoaște, că se vor purta așa cum au făcut-o întotdeauna, ca doi străini ce și-au tras-o o dată și au uitat că există. Totuși, el fusese cel care o găsise aproape moartă. El chemase poliția, salvarea și oprise hemoragia craniană. Încercase s-o țină în viață și reușise. A plâns. A plâns mult. Travestitul îl avertizase, iar el adormise ca prostul, o lăsase să plece. Măcar de n-ar fi adormit – ar fi putut s-o urmărească. Nimic nu se lega în cazul ăsta. Informatorul lui era mort, iar Dan Lungu, totuși, părea că nu se face vinovat de nimic. Și atunci? Cine și de ce? Avea partea lui de vină, știa, dar nu ar fi făcut-o niciodată, iar ceilalți știau și ei, dar totuși îl anchetau ca pe un criminal de rând. Trebuia să-i explice. Trebuia să-și facă curaj să spună toate astea.

Ușa liftului s-a deschis și un alt polițist, în uniformă, l-a întâmpinat rece. I-a cerut actele și l-a percheziționat. Tocmai când să sune la ușă ieșea Mihai Iordache.

Privirile li s-au intersectat, reci și bănuitoare. În cele din urmă Paul a cedat.

— Fir-ar, n-am făcut nici un rău.

Mihai l-a luat de după umeri.

— Nu intenționat, dar ai alimentat o nebunie și nici măcar tu nu știi despre ce dracului e vorba. Tâmpit informator ți-ai găsit.

Paul era de acord în sinea lui, dar nu a spus nimic.

— Aș vrea s-o văd.

— Se odihnește puțin, i-a venit ideea de-a ancheta cazul chitaristului. Cred că toți martorii ăștia au obosit-o, plus rapoartele lui Victor. Am impresia că nu se simte prea bine dar, poate că n-ar fi rău totuși să te duci.

Paul înghiți în sec.

— Mi-e teamă de reacția ei.

Mihai schiță un zâmbet.

— Ți-e teamă de reacția unui om care nu își amintește nici măcar că ai existat vreodată pe planetă?

— Da.

Bătrânul ridică din umeri.

— Teama e arma diavolului. Te duci sau te întorci.

Paul a intrat în casă fără să mai dea vreun răspuns. A dat imediat nas în nas cu Victor. S-au salutat tacit și au trecut unul pe lângă celălalt. L-a auzit pe Victor cerându-i, prin stație, lui Dorin, să urce. El trebuia să plece puțin. Apoi l-a întrebat dacă fata a ajuns, dar nu a auzit răspunsul pentru că imediat Carmen i-a tras o palmă, apoi l-a îmbrățișat.

— Dacă nu erai tu, acum mergeam să-i ducem flori la mormânt. Nu trebuia s-o lași să plece.

— N-am lăsat-o, a mormăit Paul. Am adormit și… era plecată.

— Du-te s-o vezi. Știu că e obosită, dar ești singurul pe care nu l-a văzut până acum și îmi pun multe speranțe în tine.

Ar fi vrut să-și pună și el câteva speranțe în el, dar știa foarte bine că, dacă memoria Lalei ținea de o amnezie retrogradă, chiar dacă și l-ar fi amintit un minut, apoi l-ar fi uitat din nou. Dar trebuia s-o facă. Trebuia să meargă acolo să vorbească cu ea. Într-un fel, trebuia să-și asume vina.

A bătut ușor la ușă și ea l-a poftit înăuntru, l-a privit și l-a salutat ca pe un oarecare. Nu știa ce să spună, mai ales că ea nu făcea nimic în sensul ăsta. Însă îl studia cu o oarecare admirație. El, în schimb, nu putea să se uite spre ea, nu era femeia pe care el o cunoscuse. Atât de diferită. Era frumoasă și acum, doar că în alt fel. Era, era oribil s-o vadă așa, îi venea să plângă.

— Am nevoie de biletul ăla de sinucidere, a spus ea într-o doară.

— Poftim?!

— Nu te-au trimis să examinezi biletul de sinucidere?

Negă din cap.

— Paul, eu sunt Paul Avramescu.

— A, făcu ea, de parcă totul avea sens acum. Am auzit de tine. La „Moravuri” dacă nu mă înșel. Toată lumea spune că am făcut sex, am făcut?

Ca întotdeauna reușea să-l dezarmeze.
— Da, o singură dată.
— Bine.
Fusese seacă, nepăsătoare, așa cum era și înainte.
— Presupun că ai venit să vezi maimuța, în cele din urmă. Nu te cunosc deloc, decât din auzite. Doar ce mi s-a spus. Și tuturor li s-a părut ciudat că nu ai trecut pe la spital să mă vezi și, mai apoi, că n-ai apărut aici. Am o mie de întrebări pentru tine, dar sunt în mijlocul unei anchete.
Paul a zâmbit.
— Hai să găsim criminalul ăla și apoi stăm de vorbă. Așteaptă o clipă.
A ieșit în sufragerie unde aștepta Bogdan Micu și o fată brunetă. Cunoștea destul de bine cazul, Victor se tot plânsese de una, de alta, dar nu știa chiar toate detaliile. Însă știa cine e Bogdan Micu și mai știa că acea scrisoare el o găsise.
— Ai scrisoarea la tine? i s-a adresat direct.
Dorin Istrate a încercat să se opună, dar Paul a ridicat palma făcându-i semn să tacă.
Bogdan era un tip plinuț, cu o față roșie ca a unui rac fiert. Pur și simplu așa era el, ceea ce făcea aproape imposibil să-ți dai seama dacă e emoționat sau nu. Doar dacă te uitai la tremurul mâinilor.
— E la analiză, a răspuns băiatul.
— Înțeleg! De data asta i s-a adresat lui Dorin. Când vine de la analiză petecul de hârtie?
— Nu știu, n-am avut eu treabă cu el, Victor ar trebui să știe.
Apoi s-a uitat la brunetă.
— Domnișoară…
Fata s-a ridicat rapid.
— Oana Constantin și mă grăbesc, dacă se poate…
— Vino!
Paul a condus-o la Lala. Polițista aproape că nici nu a văzut-o la început, apoi lui Paul i s-a părut că vede o tresărire a degetului mâinii drepte. Dar era doar o iluzie. Nu putea să se miște.
— Lucrezi într-o farmacie?
Întrebarea i-a luat prin surprindere și pe Paul și pe fată.
— Am lucrat, dar…

— Miroși a medicamente. Știi… în cazuri ca astea se mai ascut unele simțuri.

— Da, am trecut pe la fostul loc de muncă să încasez ultimul salariu.

— Înțeleg, a spus Lala. Știi să prepari un… ser al adevărului, să zicem?

— Cred că da, a spus fata fără să ezite sau să se întrebe care-i legătura.

Paul nu înțelegea nici el prea bine unde voia să bată Lala.

— Cât de bine îl știi pe Alin Niță?

— Suficient.

Paul și-a dat seama că Lalei nu-i convenea răspunsul, așa că a intervenit.

— Detaliază.

— Eram prieteni. Toți. În cârciuma aia de rahat. Ne cunoșteam, dar ne-am apropiat prin Ana. Când a decis să-și ia viața, pur și simplu nu am mai putut să-i văd. Să-i văd în ochi. Îi uram pe toți, dar pe Pițigoi mai mult decât pe oricare. A adus-o în starea aia…

Fata vorbea cu patos, ură, dușmănie. Dar Paul o studia pe Iolanda. Nici pe ea nu o interesa prea tare ce i se spune, voia doar să ajungă în acel punct în care să poată spune stop.

A bătut cineva la ușă. Oana s-a oprit și Paul a sărit să deschidă. Era doar Dorin cu analiza hârtiei sinucigașei. I-a înmânat-o lui Paul, dar Lala l-a oprit.

— Ești fumător de trabuc?

Dorin roși ușor.

— Da, uneori, pe furiș, să nu mă afle nevasta. M-ar ucide.

I-a zâmbit și l-a concediat, dar Paul și-a dat seama de pe chipul ei că era ceva în neregulă. I-a citit analiza grafologică. Nu era scrisul ei. O imitație bună, dar nu era al ei. Îl comparaseră cu al chitaristului. Lui Paul i s-a pus un nod în gât.

— El a ucis-o.

Nici Oana, nici Lala n-au părut surprinse. De parcă ar fi știut asta dintotdeauna. Bine, la Lala s-ar fi așteptat, dar fata… însă și-a dat seama că Iolandei puțin îi păsa de asta. Nu mai era atentă la chitarist, crimă, oameni.

— E fumător de trabuc.

Atunci bărbatul a realizat că ar putea fi vorba despre o amintire. Erau astfel de lucruri, minore, care îți puteau

da întreaga viață înapoi. Dar apoi, Lala îl dezamăgi.

— Ciudat că am simțit așa ceva, și a zâmbit.

Ori se prefăcea foarte bine, ori fusese doar… nimic.

— Să vină și Niță, a zis Lala, fără să o mai privească pe Oana sau pe Paul. Era clar că gândurile ei umblau în altă parte. Studia. Creierul ăla al ei funcționa tot timpul, chiar și când nu o făcea. Paul s-a supus. Nu știa cine dracului era Niță, dar l-a găsit la cafele cu Carmen, care deja îl plăcea. Paul nu-l plăcea.

L-a introdus în camera Lalei. Acum Paul putea să jure că unul dintre cei doi e criminalul. Dar care? Avea Lala o logică, problema era cum dracului o obținuse.

— Sunt obosită, a mărturisit ea. Și aș vrea adevărul cât mai repede.

Tustrei o priveau cu o mirare tâmpă.

— Cine și-a dat seama că Ion, ăsta, a ucis-o pe Ana? Care dintre voi doi?

Nici unul nu a spus nimic, nici măcar nu îndrăzneau să se privească. Băiatul și-a șters ochelarii și și-a dres glasul.

— Toți!

— Adrian, a spus Oana repede. El și-a dat seama. Cu el vorbea Ana și era speriată în ultimul timp. Tâmpitul ăla o acuza că se culcă cu Adrian, iar ea, dacă i-ar fi spus despre copil, ar fi ieșit… ce-a ieșit.

— Da, i-a spus, a confirmat Iolanda. Altfel nu s-ar fi ajuns aici. Dar mi-a plăcut cum ați gândit-o. Toți trei știați că Ana n-ar lăsa în veci un bilet de adio pentru fratele ei – l-ar fi lăsat pentru Adrian. Dar n-a făcut decât să izbucnească în el. S-a torturat, în timp ce voi ați trecut la treabă.

Oana a sărit de pe scaun.

— Nu sunt obligată să stau aici să ascult prostiile astea. Nici măcar nu e o anchetă oficială.

Paul și-a pus mâna pe umărul ei și a forțat-o să se așeze la loc.

— E foarte oficială, domnișoară.

— Cum ați gândit? Dacă nu merge electrocutat îi băgăm niște cianură pe gât?

Iolanda și-a dat ochii peste cap când l-a auzit pe Paul. Poate nu și-l amintea ea foarte bine, dar Victor măcar ar fi tăcut.

— V-ați asigurat mai întâi că spune adevărul, nu? A trebuit să produci mult ser al adevărului să fii sigură că nu

îl dă alcoolul peste cap. După ce ați obținut mărturisirea a fost simplu. Trebuia să pară electrocutat, dar toți știau că-i place să se dea mare și să cânte cu limba pe chitară. Dacă tot iubea *Ibanez*-ul ăla mai mult decât orice pe lume, de ce să nu-l și ucidă, nu?

Oana a zâmbit.

— Oricum era deprimat că Mary nu-l mai iubește. Nu că acum l-ar iubi, dar măcar nu mai e omul deprimat.

Niță rămase tăcut un timp, apoi, de parcă ar fi făcut un mare efort a spus:

— Nici măcar nu ne-am pus de acord, s-a nimerit să fie. Doar că eu sunt un electrician prost. Când ne-am dat seama că suntem amândoi acolo pentru același lucru am decis s-o facem și gata. Merita. Ar fi meritat mai mult, dacă ar fi fost după mine, mi-aș fi dorit să-i scot unghie cu unghie și să-i zdrobesc fiecare deget în parte. Mi-aș fi dorit să-i tai limba aia mincinoasă, infectă, puroiată. Era psihotic. Îl uram, dar l-am acceptat pentru Ana.

Oana a început să plângă și era sinceră.

— Nu-mi pare rău că l-am ucis pe el. Dar pe ea nu pot s-o uit. Era speriată… era…

XXXIX

M-au lăsat să mă odihnesc puțin. L-am rugat pe Paul să aștepte măcar douăzeci de minute până îmi revin. Adevărul e că am plâns și eu. Era adevărat. Ultima oară când o văzusem pe Ana nu doar nefericire era în ochii aceia, ci frică. Tot atunci l-am văzut ultima oară și pe Piți. În seara aia m-a dus într-o cârciumă de rockeri, Barock. Era drăguță, cu oameni simpatici, unii beți, alții încercau să se îmbete, dar atmosfera era amuzantă și plăcută. M-a întrebat ce beau și am cerut direct whisky. Trebuia să plec la clubul meu de narcomani și mai aveam întâlnire și cu unul dintre mahări să-mi vândă ceva marfă. Trebuia să fiu cherchelită bine.

A stat doar cu mine în seara aia. M-a prezentat tuturor ca pe o prietenă. N-a pomenit nimic de Ana, de parcă ea n-ar mai fi existat în viața lui. Abia acum îmi dau seama că el încerca, de fapt, să transmită că nu mai e cu ea. Eu nici atât nu aveam intenția de-a întreba, aveam treabă, iar el era un tovarăș bun de băutură. Îmi spunea povești mincinoase despre toți oamenii ăia de acolo. Unele mai erau și adevărate, dar asta e problema mitomanilor că nu mai știi când să-i crezi sau nu. Însă asta nu era problema mea, eu doar trebuia să beau cu cineva care nu punea prea multe întrebări tâmpite, dar spune lucruri pe care nu voiam să le aud.

Îmi amintesc că era frig în noaptea aia. Am plecat singură. M-am urcat la volanul mașinii închiriate, un Volvo negru sau așa ceva. Mă simțeam puțin rău, dar așa ar fi trebuit să mă simt pentru a-mi intra în rol. Toți de la club mă știau ca nebuna care umblă beată cu mașina. Îmi era mai ușor așa. Doar nu avea să plătească DNA-ul sau Crima Organizată fiecare cursă de taxi…

Trabucul…

Mia Prestoni. Îmi amintesc întâlnirea cu Prestoni. El mi-a spus că a fost răpită de mama lor, doar că Mia fugise. A doua zi l-a sunat. Era speriată și voia să se adăpostească undeva. Și asta căzuse tot pe mine. Nici o răpire, doar o fetiță îndrăgostită și speriată de propria mamă care o voia sub stăpânire pentru a pune mâna pe avere. I-am promis lui Luigi că o voi ține la adăpost până

când el va fi sigur că o poate scoate din țară fără să pățească nimic. Apoi am mers la birou. Era nouă sau zece dimineața. M-a sunat Paul și cineva care mirosea a trabuc a trecut pe lângă mine. Puteau fi Deaconu sau Dorin. Ei erau mereu în secție. Se fâțâiau de colo-colo, așteptând ceva. Doar ei știu ce dracului așteptau. Poate moartea. Dar mirosul mi-a rămas în nări. Fumam și eu, și nu puțin, dar trabucul mă irita și-mi dădea stări de vomă…

Doamne, eram gravidă. Eram gravidă și de aia simțeam toate mirosurile atunci. Eram gravidă cu Victor…

Trebuia să dorm măcar o oră. Am anunțat-o pe Carmen că nu mai vreau să văd pe nimeni, dar ea mi-a spus că mama Anei și surorile ar vrea să înțeleagă de ce.

— Spune-le că era un psihopat fără conștiință. Te rog, Carmen, ucide-i dacă trebuie, dar am nevoie să dorm chiar acum.

— Bine, o oră, trebuie să-ți iei pastilele.

A ieșit și am dat furioasă din mână. Întreaga mână dreaptă s-a mișcat fără să simt nicio durere majoră, doar câteva furnicături.

Oare mai eram la fel de bună? Mai știam cum se ține un pistol? Probabil că da. Nenorociții dracului. Acum știam de ce eram o sociopată care voia să-i ucidă pe toți bărbații. Cât de simplu am fost prinsă în plasă, cât de simplu. Eram nervoasă pe mine și aș fi simțit nevoia să mă dau jos din pat și să măsor podeaua la picior, dar asta nu se putea, așa cum nu era posibil nici să mă întorc în poziția fetusului.

Ubicuu, trabuc și ceva ce s-a întâmplat înainte cu câteva minute de-a ajunge o legumă; glasul unui bărbat, plânsetul unui copil și focurile de armă. De ce nu-mi puteam aminti cu exactitate ce fusese acolo? Simțeam, știam, că în seara aia am apărat pe cineva. Cineva care ori era mort acum, ori scăpase ca prin urechile acului și nu scosese nici un cuvințel. Dar nu eram singură. Nu era o amintire, doar o senzație pe care tot trupul meu o știa și o înțelegea și, mai presus de toate, era sigur de ea. N-am fost singură. Paul nu m-a găsit dintr-o eroare. A fost informat de Victor, dar de ce? Din câte îmi dădeam seama, nu era chiar un loc ușor de găsit, el a fost undeva în umbra mea. Sau…

Nu voiam să mă gândesc la asta. Da, era cineva din interior, altfel nu avea cum. Dar nu putea fi el, chiar dacă

în ochi îi observasem acea stare de rușine și vină.

Am încercat să adorm în cele din urmă și am și reușit, dar coșmarurile m-au chinuit întreaga oră.

XL

Trabuc. Se gândise la trabuc. Și Varan fuma uneori trabuc. Poate s-au întâlnit întâmplător sau, poate, tâmpitul era agent dublu. Paul încercă să rememoreze noaptea aceea. A stat goală pe canapea, aproape goală, a fumat. A refuzat peștele și au făcut dragoste, apoi a dispărut. S-a trezit în miezul nopții. Ea nu mai era. Fusese doar o nălucă ce-și uitase sutienul, nimic mai mult. Nici măcar un miros de-al ei nu lăsase în urmă. Apoi i-a sunat telefonul. Mai întâi Victor îl informa că ea a plecat de-acasă grăbită, a sunat și pe cealaltă linie. Varan alerga. Lala a fost împușcată, o ambuscadă. Nu știa cine, dar nu avea de gând să stea acolo. Erau cel puțin trei. Era rănit. Se dădea la fund, avea să-l contacteze.

Paul a sărit din pat și s-a dus la adresa indicată. Miros de praf de pușcă… da, și de trabuc. Varan o sunase pe Iolanda în noaptea aia, dar lui Paul nu i-a spus niciodată de ce. Care a fost planul? Ar fi trebuit să fie doar un rahat de informator, nu unul care să se bage. Trebuia să stea deoparte și să raporteze, dar Varan fusese întotdeauna mai mult de atât. Bun trăgător, bun militar. N-ar fi știut să fie numai un informator și atât. Nu ar fi știut cum să facă asta. Însă asta era vina lui, pentru că nu-l controlase mai bine, în plus fusese neglijent și acum Elena avea să-l tortureze până când va afla tot adevărul.

Dar unde era adevărul? Nu era nici Paul sigur. Jucaseră un joc. Nu unul de poker așa cum făceau Lala și Mihai uneori, ci unul care ținea de viață și de moarte. Știa despre incursiunile Iolandei în clubul toxicomanilor, iar asta încă îl nelămurea. Varan nu știuse să-i spună ce face acolo. DNA-ul și cei de la Crimă Organizată spuneau doar că a stricat totul. Iolanda era pe cale să-l prindă pe cel mai mare politician care împrăștia droguri în oraș, dar din informațiile lui era tocmai invers. Presupunea că Iolanda avea dovada clară că bărbatul acela, Lungu, nu era amestecat în asta. Poate asta… Asta trebuie să fie. Lala deținea o informație de care nu-și putea aminti.

Paul îi ceru voie lui Carmen să lucreze la calculatorul din sufragerie. Acesteia nu-i păsa, putea să facă orice dorește atâta timp cât nu mai stătea pe capul ei.

Avea și ea nevoie de liniște și ziua de azi o înnebunise pur și simplu. Paul s-a retras cu plăcere, a deschis calculatorul și a început să caute.

Dan Lungu-Mihăescu fusese reținut cu mandat de arestare de treizeci de zile, dar acesta putea fi prelungit sau putea să iasă în douăzeci și patru de ore. Erau știri peste tot. Ieșise de o săptămână, nu era considerat periculos, dar procesul tot se pregătea. Avocații lui nu dădeau declarații, doar unul singur a spus ceva de genul că dacă morții ar putea vorbi…

Lala fusese declarată moartă ca nimeni să nu mai încerce din nou să o ucidă. Paul presupunea că la ea se referă. Notă numele avocatului și ieși din apartament fără să spună un cuvânt. Bănuia că era bine păzită. Spera, cel puțin. În drumul spre lift l-a întâlnit pe Deaconu.

— Doarme, l-a informat Paul, a avut o zi grea.

— O să aștept, a spus acesta sec.

Lui Paul nu-i păsa, putea să aștepte oricât de mult voia. Și ce dacă aștepta? L-a sunat pe Blid din parcare și i-a cerut să se întâlnească la tribunal.

— Scuze, dar am declarații de luat, de pus cap la cap…

— Tot acolo ajung, e doar un chitarist mort, doar nu a murit John Lennon, să fim serioși. Ai timp de cei doi după. Am un fir.

Blid a scos un oftat plictisit.

— Alt fir care nu duce niciunde?

— Duce, dar de data asta trebuie să ai încredere în mine și să nu vorbești cu nimeni. Mai mulți oameni sunt în pericol.

— În fine, spuse celălalt, până la urmă ai dreptate, oricum a murit cine trebuia.

Lui Paul nu îi plăcea când vorbea lucruri din astea prin telefon. Nimeni nu trebuia să moară, să fie omorât, de aia existau legi. Bine, oarecum și el era de acord, dar nu îi păsa prea tare. Nici moartea lui John Lennon nu l-ar fi impresionat în momentul acela. A demarat în trombă trecând pe lângă armata de polițiști. Nu l-a remarcat pe Dorin, dar oricum erau prea mulți acolo ca să iasă în evidență. Știa că la ușa apartamentului stătea cel puțin un polițist, iar Dorin, totuși, nu era nici în apartament. A uitat aproape imediat de el. Varan avusese o legătură cu avocatul ăsta. Știa, pentru că-i citise dosarele. Lucrase

pentru el în cazul unei răpiri cu viol. Clientul, în cele din urmă, fusese exonerat de orice vină.

A ajuns la tribunal, a parcat, s-a dat jos din mașină și și-a aprins o țigară. Victor a apărut după cinci minute. Purta fața aia plictisită, rutinată și neîncrezătoare pe care o avea, de obicei, după o zi lungă de muncă.

— Nu-mi place, i-a mărturisit Victor. Adică tipul și-a meritat-o. I-a băgat pastilele pe gât și i-a tăiat venele pentru a se asigura că moare. De ce există oameni din ăștia pe pământ?

— Ca să ai tu ce mânca, presupun. Fără ei, noi am fi… ce?

Blid nu a spus nimic, doar și-a tras parpalacul deasupra gâtului. Bătea vântul și simțea că-l prinde o răceală. Nu-i plăcea să fie răcit. Ura senzația aia de nas scorojit și tusea. Tusea era un blestem. Luase pastile încă de dimineață, dar dacă primăvara avea să fie în continuare la fel de capricioasă nu știa cum avea să se descurce.

— Și acum?

Paul stinse țigara și i-a făcut semn să-l urmeze.

— Și acum mergem să discutăm cu Mihaela Deaconu.

— Ce? Adică e rudă cu…

— E.

— Fir-ar, asta căuta cretinul ăla în biroul lui Mihai. Dovada.

Paul nu a intrat în amănunte, își putea imagina de unul singur ce s-a întâmplat. S-a oprit la recepție, a arătat una dintre legitimațiile de rezervă și a cerut să o vadă de urgență pe doamna avocat. Femeia cu păr roșu, care-i stătea în toate părțile, formă imediat interiorul. Doamna Deaconu îi primea chiar atunci.

Victor era siderat și voia să pună întrebare după întrebare, dar Paul nu îi dădea voie să vorbească. Paul nu i-ar fi dat voie nici să respire, dar totuși o făcea.

Intrară într-un birou impunător. Clădirea era veche, biroul păstrase stilul, fuseseră aduse doar câteva îmbunătățiri și o poză a doctorului Deaconu și a unei fete de vreo cincisprezece ani ce trona pe birou. Canapea și fotolii din piele maron închis, ce dădeau o senzație morbidă, dar, în același timp, ciudat de familiară și deconectantă. Sau, cel puțin, Victor devenise morbid.

În timp ce Paul făcuse deja cunoștință cu Mihaela, așa cum îi rugase să i se adreseze, Victor încă mai visa că în acel loc ar putea fi și o bibliotecă imensă. Adică tavanul era imens, îți trebuia o macara bună ca să ajungi acolo. Cum rafturile actuale nu ajungeau nici până la jumătate, ar fi putut fi construite altele care să adăpostească niște cărți adevărate.

— Frumos loc, mormăi Victor.

Paul l-a tras de mânecă, obligându-l să se așeze pe fotoliul din piele de lângă birou. A făcut întocmai, dar ochii lui încă studiau tavanul înalt. Ar fi adăugat și o pictură, ceva angelic, poate, să mai ia din iadul acela atât de plăcut. Simți că rânjește, dar întrebarea lui Paul l-a readus cu picioarele pe covorul persan.

— Ai lucrat cu Moise Varan la un caz de sechestru și viol acum cinci ani?

Femeia din fața lor era o bunăciune la propriu, din ceea ce-și putea da seama Victor. Corp atletic, putea să jure că joacă tenis, păr negru vâlvoi, ușor ondulat și niște ochi de un albastru aproape fosforescent. Părea a fi o pisică, doar că trăsăturile îi erau de doamnă. Ce-o fi văzut la Deaconu?

— Da, dacă nu era el să găsească dovada, omul ar fi fost închis degeaba. Știți câte greșeli face legea? Cam o sută de oameni pe an intră nevinovați în închisoare.

— Nu e un număr chiar mare, comentă Paul. Au oricând tribunalul de la Haga.

— Da, sigur, dacă mai reușesc să dovedească contrariul. Dar nu despre lege ați venit să vorbim, nu?

— Ba da, într-un fel. De unul dintre clienții…

— E confidențial, i-o tăie femeia scurt.

Victor a zâmbit. Nu vorbise cu Paul despre asta, dar înțelegea ce se întâmplă.

— Și dacă ar exista încă dovada că e nevinovat?

Femeia, care până atunci nici nu-l observase pe criminalist, deveni foarte atentă. Ridică ochii în semn că ascultă. Paul a preluat, din nou, inițiativa.

— Vă amintiți că în urmă cu șase luni criminalistul Știreanu a fost declarat mort?

Femeia zâmbi.

— Știu că nu e moartă. Soțul meu o tratează, dar nu văd legătura.

— La ea se află dovada, dacă și-ar aminti.

Femeia deveni tăcută, scrijeli ceva pe o hârtie, un desen oarecare, care, probabil, o relaxa sau o făcea să gândească.

— Nu știam asta, clientul meu nici nu a pomenit-o.

— Pentru că era sub acoperire. Toți credeau că ea deține dovada vinovăției, dar ne-am dat seama că e tocmai invers, numai că nu suntem singurii care s-au prins. Cu șase luni în urmă alții ne-au luat-o înainte. Trebuie să vorbim cu domnul Lungu, ar putea avea informații de valoare. În cazurile astea, orice rahat contează.

— De acord, a spus Mihaela, ridicându-se de pe scaunul ei moale. O să-l contactez chiar astăzi. Dacă îmi dați un număr de telefon vă sun mai târziu.

Victor mișcă plictisit din mână.

— Nu. Îl vei contacta acum! iar noi rămânem pe loc.

Era clar că avocata voia mai întâi să discute cu Lungu dar, pe de altă parte, putea să-l salveze de la o carieră ratată și vreo cincisprezece ani de închisoare.

Femeia i-a cerut secretarei să dea cât mai repede de clientul ei și să-l cheme la birou. Între timp le-a oferit câte o cafea și permisiunea de-a fuma. Uneori o mai făcea și ea, dar nu voia ca soțul ei să afle. Apoi a început să se ocupe de celelalte dosare, de parcă ei nici nu ar fi existat.

Au așteptat mai bine de o oră, fără să-și vorbească sau să-și schimbe priviri. Victor continua să redecoreze în așa fel încât să nu piardă din elementul *vintage,* în timp ce Paul îi tot dădea mesaje legistului zorindu-l să grăbească autopsia lui Varan. Erau multe lucruri pe care Paul trebuia să le știe – uneori, chiar și lui i se părea că e amnezic. Că făcuse totul împins de la spate de o mână necunoscută. Că fusese un fel de păpușă trasă de ațe. Dar de cine și de ce? Cineva care știa clar cum se împart sentimentele lui pentru Iolanda. O ura, o iubea. Nici el nu știa exact cum o vedea în inima lui. Uneori o putea ierta, dar alte ori se gândea la cele mai crunte răzbunări. Își dorea să-i zdrobească sufletul, așa cum făcuse ea cu el. Iolanda fusese gravidă. Asta a fost lovitura cea mai dură pentru el. Când a aflat că e în comă și a pierdut copilul a înnebunit, pentru că știa că nu e al lui. Ba chiar putea bănui clar al cui e. Cu toate astea nu-l ura pe Victor. Nu-l ura pentru că nu putea. Probabil și el avea aceleași sentimente amestecate. Numai că Victor nu crezuse nici o clipă că ar fi putut fi copilul lui.

Dar Paul ceruse testul de paternitate și i se confirmase. Nu avea de gând să-i spună vreodată lui Victor. Dacă Lala avea să-și amintească era datoria ei.

În cele din urmă senatorul Dan Lungu-Mihăescu și-a făcut apariția. Era un bărbat impozant. Îmbrăcat ca la un carnaval dar, cu toate astea, hainele alea stăteau pe el ca turnate. Era ușor grizonat, dar încă tânăr și fermecător. A făcut cunoștință cu cei doi și toți patru s-au așezat pe canapea. Secretara le-a oferit alte cafele, apă și ceva de ronțăit. Senatorul le-a refuzat pe toate. Mihaela a ținut să-i explice în mare care e povestea, iar el a zâmbit, de parcă asta n-ar fi fost chiar o noutate.

— Deci fata nu a murit?

Victor și Paul se priveau pentru prima oară în ultima oră și un pic. Da, erau șocați și își puneau întrebări, dar l-au lăsat pe el să continue.

— Mi-a spus că o cheamă doar Maria, dar știam că nu e adevărat. Când a găsit probele că nu eram vinovat, pentru prima oară a venit la mine lucidă. Mi-a spus să dau drumul procesului, ea va fi cea care mă va salva. Și am crezut-o.

— De ce te-ar fi salvat? s-a interesat Paul. Adică, lucrase atâția ani sub acoperire, fără vrerea lui, dar nu-și dorise niciodată să salveze vreun nevinovat. Nu era treaba lui.

— Asta am întrebat și eu, a spus el sincer. Atât Paul cât și Victor își puteau da seama că nu minte. Nu trăda nici un semn de neliniște. Poate nu era cel mai curat om din lume, dar nu era nici cel mai mânjit.

Mihaela s-a ridicat și s-a dus spre birou, de unde a luat un dosar. Apoi l-a aruncat pe măsuța de cafea.

— Astea sunt numai probe care-l incriminează, toate fabricate de DNA.

Polițiștii s-au gândit imediat la Sorin Șerban, dar nici unul n-a scos vreun cuvânt. Era prea greu de prins dacă el a făcut asta. Nenorociții de la DNA știau mereu în spatele cui să se așeze ca să le fie bine.

— Cineva, a spus Dan, i-a oferit prietenei voastre dovada, apoi ea a dispărut. Am căutat-o luni de zile, dar nimic.

— De ce n-ai spus nimic? l-a apostrofat Mihaela.

— Ce era de spus? Că o fantomă mi-a promis dreptatea?

— Totuși, dacă nu vă supărați, fu curios Victor, care a fost răspunsul ei? De ce voia să vă salveze?

El a zâmbit. Avea un zâmbet fermecător și o dantură atât de albă cum rar întâlnești.

— A spus că are niște polițe de plătit și că nimeni nu-i va plăti dezintoxicarea.

Acum cei doi pricepeau. Lala fusese pusă acolo, în cel mai mare pericol, pentru a strica reputația unui politician. Când a aflat că cel puțin unul dintre cei doi angajatori ai ei a tras-o pe sfoară, a devenit din vânat, vânător. Tipic ei.

— V-a spus cine mai știa despre asta? a interogat Paul.

— Bănuia că cineva din secția ei o urmărește și încă cineva de la Moravuri, dar pentru cel de la Moravuri nu-și făcea griji, pentru celălalt, da. Mi-a spus că, dacă va fi vreodată nevoie să vorbesc cu cineva, să-l caut pe un anume Mihai Iordache.

— Nu l-ați căutat, a concluzionat Victor.

Bărbatul tăcu o clipă.

— Nu, recunosc că după dispariția ei, văzându-mă cu un întreg proces pe cap, nu puteam să mai am încredere decât în Mihaela.

— Soțul ei o tratează, pe… Maria, zâmbi Paul.

Dan a rămas o clipă șocat.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Nu, la dracu', spuse Paul, nu înseamnă nimic, pentru că omul nu știe care sunt ițele.

— Unde e fata?

Victor i-a explicat în ce situație se afla Iolanda, lucru care l-a întristat pe Lungu, dar totuși i-a dat o speranță.

— Totuși, cineva i-a dat acea probă.

— Da, mormăi, Paul, dar cine? Că ea nu poate spune nimic.

Lungu s-a ridicat și s-a uitat spre fereastră.

— Eu nu pot face nimic, sunt urmărit și la budă. Nu pot vorbi. Mi-e teamă de microfoane. Mi-e teamă de orice, dar, vă implor, nu am făcut nimic, aflați. Vă voi răsplăti.

S-au ridicat și cei doi, era momentul să plece.

— Nu înțelegeți… Noi vrem să-l găsim pe cel care a vrut-o moartă. Și așa veți scăpa și dumneavoastră. Nu avem nevoie de o altă răsplată.

XLI

— Mi-ai dat dosarul, am spus într-o doară.

Deaconu a sărit de pe scaun ca ars.

— Ssst, ai înnebunit? Sunt urechi peste tot.

Cred că am îngălbenit sau așa mă simțeam. L-am văzut pe nesuferitul doctor începând să caute pe sub pat, pe lângă pat, pe la fereastră, pe sub scaune și chiar în jurul noii mele jucării, laptopul. Apoi a scos o foaie și a scris rapid ceva, după care mi-a pus-o la nivelul ochilor.

„Îți amintești ce ai făcut cu hârtiile?”.

Aș fi vrut să neg din cap, dar nu îl puteam mișca.

— Cred că înnebunesc, am spus, dar asta doar pentru că nu îmi pot aminti nimic.

A înțeles ideea și a oftat nefericit. Aș fi vrut să-l întreb de ce, dar nu aveam cum. Și eu avusesem de multe ori impresia că sunt urmărită, dar nu puteam face nimic. În schimb, nesuferitul de Deaconu l-a sunat pe Mihai.

— Am nevoie de aparatul ăla.

Apoi se apucă să scrie din nou ceva, dar nu era pentru mine.

— Trebuie să-ți testez memoria vizuală, mi-a spus el, dându-mi clar de înțeles că nici nu s-ar pune vreodată problema. Aparatul acela trebuia să fie unul de bruiaj.

— Mda, am spus, s-o facem și pe asta, de parcă ar avea rost.

Nimic din ce spuneam unul sau celălalt nu avea cu adevărat legătură cu ceea ce am fi vrut să comunicăm de fapt. Voiam să-i spun că-mi dau seama cam ce s-a întâmplat. Nu înțelegeam cum am fost atrasă în capcană, dar beția și drogurile contribuiseră la asta cu siguranță. Cu toate că nu eram ferm convinsă să fi fost chiar atât de beată. Puteam să-mi amintesc… Da, da, îmi aminteam. Am plecat din patul lui Paul destul de trează. Cred că am dormit vreo două ore. Era clar că miroseam a alcool, tutun și sex, dar nu mă îngrijora asta. Trebuia să ascund ceva. Și nu m-am oprit direct acasă…

— Să-mi bag! am spus.

— S-a întâmplat ceva?

Am închis ochii.

— Doar o durere în coloană.

L-am sunat pe Prestoni și i-am dat documentele, i-am spus că numai dacă i le cer eu personal să mi le dea, altfel să nu facă nimic. Mi-era dator. Mi-era dator vândut și eu nu mă culcasem cu el. Totuși, nu eram chiar târfa poliției. Actele erau la el. Eram salvată, dar nu puteam scoate o vorbă. Nu-l puteam amesteca. Asta trebuia s-o rezolve Mihai, fără să afle Deaconu.

După câteva zeci de minute a apărut și Mihai cu un dispozitiv ciudat, de care, probabil, ar fi trebuit să-mi amintesc, dar nu-mi spunea nimic. Au montat, instalat, au stins lumina și un zgomot derutant a început să se audă din toate părțile. I-am făcut semn lui Mihai să se apropie.

— E la Prestoni, i-am șoptit, dar nu mi-l va da decât mie. Trebuie adus aici. Știu cine e din interior. Știu!

L-am văzut speriat și pe doctor încruntat, dar nici unul nu a spus nimic.

— Domnișoară, a spus Deaconu, am încercat toate metodele. Și eu am fost folosit de DNA și Crimă Organizată. Când am găsit dovada m-am speriat și v-am pus în pericol și cred că am lucrat cu cine nu trebuia. Știți cine a sunat în noaptea aia?

— Eu nu, dar sunt sigură că Paul, da. Informatorul lui lucra la dublu. Și a mai fost și bunul Victor care mă tot urmărea. Și el a fost unul dintre cei care au sunat.

Iar o tăcere sinistră care mă făcea să mă simt prost.

— Am încercat să rămân în umbră până v-au adus acasă, dar tot n-am încredere. Au intrat tot felul de polițiști și doctori aici, oricare putea pune un microfon.

Uite că începeam să fiu de acord cu el și să-mi amintesc că sunt cinică, dar totuși încă eram înmuiată sufletește.

— Mda, am spus. Am avut aceeași senzație.

— De ce n-ai spus? a sărit și Mihai.

— Mi-a ieșit din minte, uneori uit ce am făcut ieri, de ce, nu știu, dar uit.

Mihai mi-a dat un sărut pe frunte.

— Mă duc după Prestoni, rămâi cu doctorul, schimb gărzile. Apoi a scos un pistol pe care mi l-a băgat sub pernă. Știa. Știa că-mi pot mișca mâna.

XLII

Victor l-a dat afară din cameră pe Deaconu. A tras jaluzelele și a repus, din nou, aparatul de bruiat în funcțiune. Nu avea de gând să caute după microfoane sau camere minuscule. Era speriat pentru mine. Devenise galben și slab în ultimul timp. Îmi părea rău de el. Îmi părea rău de noi. A pus mâna pe palma mea stângă și mi-a zâmbit ca unui copil căruia i se iartă toate păcatele. Mi-a dat o lacrimă, pentru că îmi amintisem aproape tot. Poate ar fi trebuit să-i spun, dar ce ar fi însemnat asta pentru el? Durere, regret, furie? Nu aveam de unde să știu, nu mi-l aminteam chiar atât de bine. Știam unele dintre gesturile și frământările lui, dar nimic mai mult.

Și totuși buzele mi s-au deschis:

— A fost copilul tău!

Nu știu cum a sunat în capul lui, dar în al meu a fost rece, ca de gheață, de parcă chestia asta nu m-ar fi emoționat deloc. Și totuși plângeam, dar nu simțeam nimic. Nu știu de ce plângeam, așa cum nu știu de ce i-am spus. N-a răspuns, de parcă era de la sine înțeles, de parcă a știut dintotdeauna. Apoi s-a ridicat brusc cu un fel de bucurie care radia dincolo de întunericul din cameră.

— O să avem altul.

Șoc! Mușchii s-au frământat sub mine. Coloana a dat un răspuns de o durere înfiorătoare ce m-a făcut să scot un geamăt prelung. M-a privit și a înțeles că simt, că mă doare.

— Te simți bine?

— Ssst! am spus. E totul la fel ca înainte, nimic nu s-a schimbat. Doar un coșmar, doar un coșmar.

Era dispus să rămână cu mine după toate pe care le făcusem. Mă iubea atât de mult, iar eu nici nu-mi aminteam dacă am simțit ceva pentru el. Îmi veneau în minte scurte partide de sex, o cină, câteva lumânări, un braț după umăr, dar nici un sentiment. Nimic care ar fi putut să semene cu o relație adevărată.

— Ai rămâne…

— Voi sta aici tot restul vieții tale, indiferent că mă vrei sau nu, mi-a tăiat-o. Mi-ai fost scrisă, nu e vina ta.

Am râs amândoi, iar durerile au reînceput. Acum deja îmi dădeam seama că aș putea… Aș putea să încep un tratament adevărat pentru a mă repune pe picioare.

— Dar nu o să mai pot avea copii.

— Furăm unul, mi-a făcut el cu ochiul. Viața rezolvă tot, dacă așa e nevoie. Știi că toți cei care suferă au menirea de-a evolua. Tu ai suferit mereu. Sufletul tău a fost doar o oglindă spartă. Cioburi peste tot. Mereu mă tăiam în ele, indiferent că era vorba de iubire, de-a rezolva un caz, de-a sta pur și simplu să completăm acte. Mereu mă tăiam în suferința ta. Am înțeles acum cât de rău ți-am făcut eu. Nu ar fi trebuit să te las niciodată. Am renunțat la tine pentru că tu ai vrut asta, dar asta ai vrut cu adevărat?

Nu știam să-i răspund, pentru că nu-mi aminteam momentul despărțirii, ceea ce însemna că nu-mi aminteam nici emoțiile pe care ar fi trebuit, probabil, să le am atunci. Am alungat gândul. Oasele mele se răzvrăteau. Aveau nevoie să se miște. Dar trebuia să mai aștept încă puțin. Nu trebuia să afle nimeni. Tot o legumă eram, dar îmi puteam folosi o mână și restul trupului meu putea, de acum, să intre în reparații. Știam că nu o să mai fiu niciodată la fel, dar, cel puțin, mai aveam o șansă să trăiesc. Încet-încet, aveam să-mi amintesc tot și, puteam jura, toate astea m-au făcut să evoluez, să văd viața altfel. Deja luasem prima decizie din noua mea viață, dar încă nu era momentul să-l confrunt pe Victor cu asta.

Când s-a deschis ușa am zărit o femeie frumoasă alături de doctorul Deaconu. Mihai ne-a anunțat că e pe drum cu Prestoni. Mia era încă la spital. Avea ceva probleme cu sarcina, dar avea să fie bine în cele din urmă. Îmi puteam imagina un întreg complet mafiot păzind-o ca nu cumva să apară scârba de Amalia și să-și fure fiica sau, mai bine spus, sacul cu bani.

— Mihaela Deaconu, mi-o prezentă doctorul pe femeie. Soția mea. Lucrează la cazul lui Dan Lungu. E avocat.

— Mă bucur, am spus scurt.

Victor s-a încruntat.

— Ce naiba? V-am spus doar să nu intrați până nu vine Mihai.

Mihaela s-a apropiat de mine. Avea un zâmbet diafan și părea că nu-i pasă de prezența lui Victor nici cât negru sub unghie.

— Trebuia să te văd. Raportul poliției în legătură cu moartea ta a fost atât de stufos. Dan, care te-a căutat peste tot, abia azi a aflat cine ești de fapt.

— Presupun că e fericit că încă mai respir.

A dat ușor din cap în semn de ușurare. Era, cum să nu fie, doar eu eram persoana care-i putea salva pielea.

— Sper că cineva îl protejează, am spus. Și ar fi bine să nu fie poliția.

— Fii fără grijă, m-a asigurat Victor. Nici un polițist în afară de Mihai nu știe nimic despre politicianul nostru.

— Perfect, am spus, tocmai când Paul își făcea apariția în cameră.

Victor și-a dat ochii peste cap.

— Nu știi să bați la ușă?

Paul nu l-a băgat în seamă, oricum intrase, la ce bun să mai dea explicații.

— Am vorbit cu Mihai, mi s-a adresat direct. Da, informatorul meu te-a sunat în noaptea aia. Tot el m-a sunat și pe mine să-mi spună că ești rănită, asta înainte să sune Victor, și-i aruncă o privire seacă. A venit autopsia. E mort de șase luni. Se pare că a încasat un singur glonț. A fugit. A reușit să ajungă la Ploiești să se ascundă, dar hemoragia și cancerul și-au spus verdictul. Mort. Oricum, poate fi considerată crimă.

Îmi venea să râd. Am fost împușcată în cap și trăiesc, iar pe el, bietul, l-a ucis o hemoragie.

— Culmea, spuse Paul, neabătut, chestia asta nu are nici o treabă cu procesul lui Lungu sau cu Prestoni sau cu orice altceva ne-am putea închipui. Se pare că dobitocul de Varan îl ajuta pe unul de la Criminalistică să scape de tine. Te-au folosit… scuze, m-au folosit. Aflând ceva informații de la mine au putut să te ducă unde au vrut ei.

Am vrut să-i spun că au fost trei, dar am tăcut. Înainte de-a ajunge acolo am auzit un copil plângând și focuri de armă. Toate astea ar fi trebuit să mă avertizeze. Toate astea ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Nu eram beată, la dracu', doar am fost prinsă pe picior greșit.

— Îți amintești ce ți-a spus la telefon?

Puteam să-mi amintesc multe, ceea ce nimeni din încăpere nu ştia, dar asta nu.

— Hai fii serios, se îmbufnă Victor.

— Nu, am spus și eu. Nu-mi amintesc nimic.

— Te-a scos ei cu ceva. Ceva important. Culmea e că habar nu avea că-l urmărești pe Lungu.

— Poate nu ți-a spus ție, s-a rățoit Blid.

Toată lumea a rămas tăcută preț de o clipă.

— Da, și asta poate fi adevărat.

— Am depus o plângere, a spus și Deaconu. Împotriva lui Șerban și Panait.

Soția lui a intervenit imediat.

— Cazul în care ai fost inclusă nu a fost oficial și Mihai nu avea idee despre asta. Nimeni nu l-a autorizat.

Ba da, am spus în gândul meu, toți știam asta, dar era mai bine așa, să facem pe proștii cum au făcut și ei.

— Așa că, reluă frumoasa doamnă Deaconu, am decis să depunem această plângere. Mai ales acum că acest caz începe să se limpezească.

Am zâmbit. Nu aveam ce altceva să fac. Doar să înghit în sec și să aștept. Știam că lui Șerban nu avea să i se întâmple nimic, deocamdată, era prea bine ancorat politic, dar Panait își putea pierde funcția, iar cele două instituții aveau să-mi plătească despăgubiri grozave pentru toate astea.

Când Mihai a apărut în cameră, toți au amuțit.

— Afară! a spus simplu și rece. Și toți s-au evaporat de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

XLIII

— *Bella mia*! urlă frumosul italian. I-am zâmbit. Aveam impresia că-l știam dintr-o poveste.

Acum mi-l aminteam clar ca lumina zilei. Nu avusesem niciodată vreo legătură amoroasă cu el, cu toate că ambii ne-am fi dorit. Dar colaborasem bine. Eu îl țineam departe de poliția din România, iar el îmi oferea informații cu adevărat prețioase atunci când aveam nevoie. Era un bărbat al dracului de frumos, dar, ca orice viitor cap mafiot, nu era de încredere.

— Am crezut că ești moartă! spuse afectat cu accentul lui stricat. N-am știut ce să fac cu actele alea, cât mă bucur că ești în viață!

Și chiar se bucura, dar eu încă îmi jucam rolul.

— Știu că sunt la tine, dar nu știu de ce și nu prea înțeleg cine ești.

— *Si*! *Si*! spuse calm. Mihai mi-a spus că o să am de-a face cu o frumusețe pe care nu o cunosc decât fizic. Fetițo, actele sunt aici, și bătu satisfăcut pe diplomatul lui negru. Ce să fac cu ele?

— I le dai lui, după cum vezi eu vegetez.

M-a sărutat pe frunte. Uram când făcea gestul ăsta mafiot de prietenie eternă, dar putea să fie, la fel de bine și unul ucigător. Am zâmbit prostește fără a-i face vreo observație.

— Îți sunt dator, sora *mia,* a spus. Ai avut grijă de Mia chiar și din mormânt.

M-am gândit că aș putea face un gest frumos pentru cineva.

— Nu eu, mulțumește-i lui Cristi Antonescu că nu a lăsat-o pe drumuri.

Mihai a căscat gura, dar apoi a dat din cap în semn de „fie cum vrea ea”.

— O să mai vin să te vizitez, m-a anunțat italianul. Acum că știu că ești vie… dar cine…

— Nu știu, am spus. Am vorbit repede, pentru că deja voiam să-l văd plecat de acolo. Știam că în doar câteva ore totul se va lămuri, parțial. Prestoni i-a dat actele lui Mihai și m-a sărutat din nou pe frunte. După ce am rămas doar eu cu bătrânul am reușit să răsuflu ușurată.

— Ai grijă ca Lungu să iasă din rahatul ăsta. Știi cum lucrează DNA-ul, cu sau fără probe. Doar a fost creat pentru a distruge dușmanii politici ai unui anume președinte. Ăștia așa sunt învățați. Fac abuz în serviciu și tu știi asta.

— Era bine s-o fi știut dinainte de-a ajunge aici. Varan a tras?

— În picior, am spus eu.

A dat din cap în semn că înțelege. Dar am vrut să-i explic.

— Cel de la etaj nu m-a nimerit din prima, l-a nimerit, în schimb, pe el.

— Trei, da?

— De fapt, dacă-l scoatem pe Varan, doi.

— Cum vrei să procedăm?

Era întrebarea care mă tot frământa și pe mine.

— Trebuia să fiu în două locuri în același timp, am spus. Ubicuă.

— Ce spui acolo?

— E o chestie care-mi tot trece prin cap. Am plecat de la Paul pentru că trebuia să fiu în altă parte. Varan știa asta, iar cel care a tras în cap a spus că sunt ubicuă și mirosea a trabuc.

— Știi unde trebuia să fii?

— Da, la Mia.

— De ce?

— Nu știu, era speriată. Ana și Ionel se certaseră, el a vrut să dea în ea, dar Ana a plecat înainte de-a se întâmpla ceva. Însă Ionel tot continua să dea cu pumnii în dulap. Spunea că e turbat.

— Ciudat, și de unde putea ști Varan că trebuie să te duci acolo?

— Presupun că m-a auzit vorbind cu Mia la telefon. Eram în parcare când m-a sunat. A prins ceva din discuție. Am urcat repede în casă – încă amețită – am făcut un duș și a sunat telefonul. Am uitat imediat de Mia. Trebuia să…

XLIV

Am ieșit din cimitir. Mă dureau picioarele, abia îmi puteam mișca trupul. Eram aproape goală, doar într-un neglijeu negru. Tălpile-mi atingeau pământul rece. Încercam să țin pistolul în mână, dar mi se părea prea greu. Eram rănită. Simțeam durerea din umăr. Mărăcinii, aleea aceea, mormintele, toate strigau la mine. M-am prăbușit în fața porții și am început să plâng. N-am scăpat pistolul…

M-am trezit transpirată. Mâna dreaptă se mișcase în timpul somnului. Încă simțeam durerea aceea surdă din umăr. De ce visasem cimitire? Nu am fost într-un cimitir, dar acolo trebuia să ajung. Trebuia să mă întâlnesc cu Dan Lungu la cimitir. Acolo trebuia să fiu când a sunat Mia, apoi Varan. Nu, nu de Mia trebuia să fiu îndepărtată, ci de Lungu. Am tras aer în piept. Îmi dădeam seama că e noapte. Pisica dormea nestingherită la picioarele mele. Nu era nici țipenie de om niciunde sau, cel puțin, așa mi se părea mie. Probabil Carmen dormea dusă undeva pe canapea. Nu aveam prea multe camere din câte știam, dar un polițist trebuia să fie acolo, ba nu, doi.

Ușa s-a deschis ușor. Am închis ochii și mirosul de trabuc mi-a umplut nările. N-am mișcat. Dar Fulg de Nea a sărit din pat. Puteam să-l simt încordat. Nu credeam că intrase sub pat. Aveam impresia că așteaptă momentul să atace.

Asta era? Acum trebuia să mă confrunt cu cel care mă voia moartă? În sfârșit venise momentul să încerce din nou? Aveam o mie de întrebări, dar încercam să rămân calmă. Știam, din viața mea anterioară, că orice criminal încearcă să se explice, altfel ce rost să fi avut gestul lui, dacă victima nu știa de ce moare. Cu toate că povestea asta era oarecum ciudată, ținând cont că prima dată nu mi-a explicat nimic. Sau poate a făcut-o, dar n-am fost atentă la semne. Acum eram sigură că o să-mi spună totul ca unui copil tâmpit. Ceea ce-mi dădea posibilitatea de-a-mi mișca mâna și de-a lua pistolul.

Puteam să-mi dau seama că întrerupsese curentul și, probabil, îi adormise pe toți cei din casă. După ce avea

să-și termine treaba avea să se adoarmă și pe sine ca să nu dea de bănuit. Era destul de logic în mintea mea.

— Ubicuă, a șoptit, parcă pentru a nu mă trezi.

Atunci am simțit un ușor fior pe șira spinării, dar m-am prefăcut că dorm în continuare.

O a doua persoană a intrat în încăpere. Îi știam pașii. Nu îmi dădeam seama cine este, dar îi știam pașii. Îmi era cunoscut, dar nu mirosea a nimic. El era cel care trăgea sforile. La dracu', eram pe cont propriu dacă nu puneam și pisica la socoteală.

Celălalt s-a apropiat mai mult de mine și mi-a studiat chipul. Probabil că am fost apropiați. Îmi venea să-l alung, dar tot n-am făcut nimic. Culmea, nu-mi era frică. Și dacă era să mor ce? Aveau să mă plângă câțiva, apoi aveau să mă uite. Muriseră mulți oameni în viața mea. Pe unii i-am cunoscut, pe alții nu. Dar am trăit o viață lângă cei fără viață. Măcar eram capabilă de jocuri de cuvinte.

Nu mi-era frică nici să lupt. Nici să trăiesc, nici să mor. Parcă toată frica din mine s-a scurs undeva. O amintire veche îmi suna în urechi: „Frica e cel mai mare păcat". Eram la o slujbă cu tata, iar preotul tot repeta asta. Da, poate că frica era un păcat. Dar ce fel de frică. Pentru că eram convinsă că nu s-ar fi referit niciodată la o frică normală. Probabil că era frica de moarte. Ei bine, măcar cu asta nu păcătuiam.

I-am auzit fâțâindu-se prin cameră. Probabil scoteau microfoanele sau ce mai puseseră ei pe acolo, își ștergeau urmele. Urma să joc cel mai intens joc de poker din viața mea. Și culmea, niciodată nu fusesem prea bună la asta.

Cineva m-a atins cu degetul. Nu, de fapt mă zgâlțâia, voia să mă trezească. Cum jucam acum? Ca cineva care deja știa sau ca cineva abia trezit din somn și luat prin surprindere?

— Ce e? am zis cu glas somnoros fără să deschid ochii.

Dar n-am primit nici un răspuns, doar o altă împunsătură.

Am fost obligată să mă trezesc. La început totul mi s-a părut înnegurat, dar apoi i-am văzut clar, așa cum vezi la lumina zilei.

Am zâmbit.

— Da, la Dorin m-am așteptat mereu, dar tu?

Bărbatul stătea liniștit pe scaun. Mă privea ca pe o străină, iar eu, ca o proastă, crezusem în el. Toată lumea a

crezut în el. Și totuși văzusem semnele peste tot, dar mintea mea nu a vrut să le accepte.

Am râs. Mi se părea de-a dreptul cinic. Nici măcar nu voiam să știu de ce. Nici o scuză din lume nu mi-ar fi putut lua durerea pe care o simțeam atunci în suflet.

— Poate vrei să știi de ce, a zis el.

Fulg de Nea se băgă ușor pe sub pilotă, făcându-se, una cu patul, lângă mine. Ca să vezi. Pisica asta era pregătită de război. Am râs. Dar cei doi nu înțelegeau ce e amuzant.

Atunci am rememorat. De fapt Victor l-a sunat pe Paul să-i spună că am plecat de acasă. Îi spusese că îi e teamă să se ia după mine dar, de fapt, o luase cumva înaintea mea. Pușca era a lui. El a tras glonțul mortal. Acum puteam să văd chipul din umbră. Varan a tras în picior și Istrate m-a nimerit în umăr.

— Nu, nu cred că vreau să mai știu nimic. Fă-ți treaba, Victor, doar de aia ai venit, nu?

Victor Blid s-a ridicat de pe scaun și a început să se fâțâie în jurul camerei. Dorin ținea o pernă în mână.

— Pistol cu amortizor sau mă veți sufoca? Chiar dacă mă vei sufoca tot o să se vadă la autopsie. N-am avut niciodată probleme cu respirația ca să mor în somn fără aer.

— Taci! porunci Dorin.

Victor mi-a atins fața cu degetele. Probabil m-aș fi putut mișca să nu simt pielea lui pe a mea, dar nu avea rost, nu puteam să mor chiar așa, fără să lupt.

— Nu mi-ai fi spus niciodată că e copilul meu. Ai fi făcut avort. Paul era un tată mai bun în concepția ta.

— Nici nu cred că știam în momentul ăla că sunt gravidă, așa că de ce m-aș fi gândit la un avort?

— Pentru că era al meu.

— Și doar pentru asta meritam să mor?

A scrâșnit din dinți, de parcă aș fi fost ultima proastă de pe pământ și nu voiam să pricep ce-mi spune.

— O, nu! Meritai să mori pentru că încercai din răsputeri să-l scoți la lumină pe Lungu. Pentru că m-ai ținut de-o parte. Pentru că nu am fost niciodată invitat la nici un afurisit de joc de poker. Eu am fost doar mâna moartă.

— Ah, ups. Înțelegeam.

— Lasă-mă să pricep. Eram nebuna secției, dar cu toate astea lucrurile importante le făceam eu. Eu eram

adjunctul lui Mihai, eu primeam laudele, indiferent ce prostii făceam…

— Ești o curvă bețivă.

— Și asta, da, urma.

— De fapt, am spus mai mult șoptit, e vorba doar de o inimă frântă.

— Nu, urlă Blid. E vorba că eu sunt doar cățelul din spatele tău. Nimeni nu mă vede, întotdeauna e vorba despre Lala. Lala suferă, Lala a fost împușcată, Lala e beată, Lala are mamă schizofrenică…

— Și tu a trebuit să stai lângă mine, mi-a scăpat.

S-a făcut brusc liniște.

— Nimeni din secție nu te mai vrea, a spus Dorin.

Victor s-a dat la o parte să-i facă loc complicelui lui care avea de gând să mă sufoce. Nu m-am opus. Am simțit cum îmi pune perna pe față și apasă. Atunci mi-am bruscat tot trupul, mâna mea dreaptă s-a dus sub pernă. Am luat pistolul, piedica era trasă, așa că primul foc s-a dus în tavan. Dorin a sărit speriat, iar Fulg de Nea s-a prins de fața lui. Am îndreptat pistolul spre Victor. Ușa s-a deschis. Mihai și Paul au intrat. Încă era beznă. L-am auzit pe Mihai dând comandă prin stație să se aprindă lumina. Paul i-a tras una în cap, cu patul de la pistol, lui Dorin, salvându-mi pisoiul și aducându-l lângă mine. Dar mâna mea, cea care ținea Glockul, nu voia să se îndepărteze de moaca lui Victor.

— Calmează-te!, făcu Mihai. Gata. Calmează-te!

— L-au făcut pe Varan asociatul lor și au profitat de Paul. Știau tot. Victor a știut fiecare mișcare a mea.

— Curvă! mi-a țipat în față.

Paul l-a pocnit. Un pumn în nas și i-a pus cătușele. În cinci minute s-a umplut de polițiști. Așa cum bănuisem, Carmen și alți doi oameni în uniformă fuseseră adormiți. Aveau să-și revină, nu era nimic grav, m-a asigurat Mihai. Paul m-a îmbrățișat, a plâns și și-a cerut scuze.

— Am și eu momente când vreau să te omor, dar nu aș face-o niciodată, te iubesc prea mult.

Nu voiam să mă mai iubească nimeni. Mă speria lucrul ăsta. Mă speria totul.

XLV

După două luni

M-am retras din poliție pe perioadă nedeterminată. I-am promis, însă, lui Mihai, că o să rămân consultantul lui din umbră. Dan Lungu-Mihăescu a scăpat de orice acuzație, într-un final, după ce procurorii DNA, inițial, nu au vrut să admită noile probe. Acum el dădea DNA-ul în judecată la Haga. Același lucru îl făceam și eu pentru că mă folosiseră în scopuri mincinoase. Și, pentru că, teoretic, mie nu mi se spusese că nu e o misiune autorizată.

Vlad Panait și-a dat demisia de la Crimă Organizată și a acceptat să fie judecat în cazul meu. A recunoscut aproape tot, mai puțin implicarea lui Șerban și faptul că eu nu știam că misiunea este „la negru”. Nu a vrut să spună cine a dat ordinul și ce aveau împotriva lui Lungu, dar nu despre asta era vorba. Recuperările mele costau mult, nu că n-aș fi avut bani, avusesem dintotdeauna, dar banii lor mă făceau să mă mișc din ce în ce mai bine. Paul mă însoțea zilnic și se mutase la mine. Spunea că nu o să mă mai scape din ochi niciodată și nici nu va mai face greșeala de a-mi ascunde ceva. Îl plăceam tot mai mult.

În cazul chitaristului lucrurile nu s-au aranjat chiar cum mi-aș fi dorit eu. Alin Ionuț Niță a fost eliberat cu interdicția de-a părăsi țara în următorii cinci ani și aceea de-a vota. În schimb, Oana Constantin, a primit doar trei ani pentru crimă. Judecătorul a înțeles că o făcuse din durere sufletească. Nu știam că durerea sufletească te scapă de pedeapsă.

Mia și Luigi Prestoni au părăsit țara. Mia a născut o fetiță în avion în drum spre Italia, așa e soarta uneori. Dar măcar acum era în siguranță. Cel puțin, așa speram. Și mai speram că nu se va mai îndrăgosti de alt idiot. Sigur că asta nu avea să se întâmple. Dar cui îi păsa.

Mi-am îndoit genunchiul până la piept, așa cum îmi spunea instructorul. Trebuia să fac mișcări din ce în ce mai grele. Mușchii mei începeau să se fortifice și ăsta era un semn bun. Încă aveam ceva probleme pe partea stângă.

Deaconu îmi repeta ca o moară stricată că nu vreau să-mi deblochez partea aia a creierului. Poate că nu voiam.

Am terminat exercițiile și am intrat la duș. Simțeam apa cum curge pe fiecare centimetru al pielii mele. Iubeam asta. Iubisem lucrul ăsta dintotdeauna. Încă nu-mi aminteam toate detaliile din viața mea dar, uneori, credeam că e mai bine așa. Paul îmi spunea mereu că sunt schimbată mult. Devenisem aproape umană, lucru cu care nu mă prea împăcam. Umanitatea aduce multă suferință.

— Tu ai suferit mereu, mi-a spus Paul, într-o seară, la cină. Viața ta nu a fost altceva decât o încercare de-a alunga durerea aia care te măcina și nici măcar nu voiai s-o conștientizezi.

Nu voiam să conștientizez nici acum.

M-am îmbrăcat și am urcat în mașină lângă Paul. Am vândut vechea Honda și mi-am luat una nouă, un CRV. O condusesem doar de două sau trei ori, încă îmi era teamă să mă avânt, să mai fac lucrurile ca înainte.

Când am ajuns acasă Carmen și pisoiul ne așteptau cu cina. I-am privit curioasă.

— Ce se întâmplă? Nu e ziua mea.

Paul a tras scaunul și m-a poftit la masă.

— Fără să mă schimb mai întâi?

Mi-a zâmbit și mi-a sărutat creștetul capului. Părul îmi crescuse destul de mult. Bine, era așa, undeva la un numărul doi, dar îmi plăcea cum arată. Eram blond-șatenă, așa cum eram naturală. Nu eram sigură că vreau să mai schimb vreodată culoarea. Îmi îndreptam mintea spre alte lucruri și începeam să cred că schimbările pe care i le aduceam trupului meu se reflectau și în viața de zi cu zi. Așa că de ce să nu las viața să meargă de la sine?

M-am așezat cu inima îndoită, dar, în același timp, eram și fericită. L-am mângâiat pe Fulg de Nea, eroul meu. Știam că nu o să mă mai despart în veci de pisica aia pentru nimeni în lume.

Paul s-a așezat în fața mea și mi-a aruncat în față două bilete.

Am întins mâna și le-am luat. Maldive. Când l-am deschis pe al doilea am găsit inelul. Atunci am simțit toată emoția lumii năvălind spre mine.

— N…

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, a spus el calm, zâmbitor. Mergem în Maldive, ne distrăm, apoi mai vedem noi ce facem.

Am plâns. Fără să vreau, am plâns.

…

Ce s-a întâmplat cu Victor și Dorin a fost exact ceea ce trebuia să se întâmple. Dorin a spus tot, dar Victor nu a mai scos nici un sunet de când l-au dus din camera mea. La proces a spus doar atât: „Un jucător știe când pierde o mână”. Nu mă simțeam împăcată cu asta, pentru că tot nu înțelegeam. Pentru că lucrasem atâția ani împreună și niciodată nu păruse să fie invidios pe mine în vreun fel sau altul. Nu credeam că din cauza sarcinii se purtase așa, dacă eu nu știam, el nici atât nu avusese de unde. A aflat când am fost dusă la spital. Știam că Paul a cerut atunci un test de paternitate, dar nu îi spusese niciodată lui Victor. În schimb, i-am spus eu, dar el știa deja. De unde? Și asta era o enigmă. După spusele lui, totuși, putea fi copilul oricui.

Cei doi au primit închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată. Era cea mai mare crimă a unui polițist să atenteze la viața altui polițist.

Uneori mă gândeam la asta, dar nu ajungeam la nici o soluție. Nu puteam decât să trag aer în piept și să mă gândesc că încep o viață nouă, probabil în Maldive.

OANA STOICA-MUJEA
jucătorul

„În primele două săptămâni ai fost mai degrabă o boschetară. Stăteai beată în fața clubului cerșind țigări de la oricine intra sau ieșea. Ajungeai dimineața la secție, făceai un duș și dormeai pe birou, pentru că nimeni nu trebuia să știe că faci altceva decât de obicei. Atunci s-a produs și ruptura între tine și Victor. El nu înțelegea de ce bei mereu. Nu înțelegea de ce umbli noaptea aiurea, iar tu nu aveai cum să-i spui. După două săptămâni, îmbrăcată ca o fată ușoară, ai reușit să intri cu ajutorul unui tip pe care ulterior l-ai luat și acasă. De aici până la a te droga a mai fost doar un pas. Trei luni ai fost ca ei, te-ai drogat, ai băut, ai mințit și, probabil, i-ai făcut pe câțiva să creadă că te-ai culcat cu ei. Asta până când Lungu ți-a cerut o întâlnire.

(…) Am avut grijă să-ți închiriem o garsonieră ca să ai locul tău și ca el să știe o adresă de contact. Panait te-a rugat să te muți acolo pentru că jocul ajunsese la un alt nivel.”

Oana Stoica-Mujea – *Jucătorul*

„Iolanda Știreanu, speciala eroină a Oanei Stoica-Mujea, iese pentru a patra oară la rampă. Niciodată n-a fost într-o postură mai dificilă, însăși viața ei atârnând de un fir de păr. Cu toate acestea, înfruntându-și demonii și adversarii de pretutindeni, ea dezleagă o enigmă pe care oricând ai putea-o întâlni în realitate.”

George Arion

OANA STOICA-MUJEA

jucătorul

„În primele două săptămâni ai fost mai degrabă o boschetară. Stăteai beată în fața clubului cerșind țigări de la oricine intra sau ieșea. Ajungeai dimineața la secție, făceai un duș și dormeai pe birou, pentru că nimeni nu trebuia să știe că faci altceva decât de obicei. Atunci s-a produs și ruptura între tine și Victor. El nu înțelegea de ce bei mereu. Nu înțelegea de ce umbli noaptea aiurea, iar tu nu aveai cum să-i spui. După două săptămâni, îmbrăcată ca o fată ușoară, ai reușit să intri cu ajutorul unui tip pe care ulterior l-ai luat și acasă. De aici până la a te droga a mai fost doar un pas. Trei luni ai fost ca ei, te-ai drogat, ai băut, ai mințit și, probabil, i-ai făcut pe câțiva să creadă că te-ai culcat cu ei. Asta până când Lungu ți-a cerut o întâlnire.

(...) Am avut grijă să-ți închiriem o garsonieră ca să ai locul tău și ca el să știe o adresă de contact. Panait te-a rugat să te muți acolo pentru că jocul ajunsese la un alt nivel."

Oana Stoica-Mujea - *Jucătorul*

„Iolanda Știreanu, speciala eroină a Oanei Stoica-Mujea, iese pentru a patra oară la rampă. Niciodată n-a fost într-o postură mai dificilă, însăși viața ei atârnând de un fir de păr. Cu toate acestea, înfruntându-și demonii și adversarii de pretutindeni, ea dezleagă o enigmă pe care oricând ai putea-o întâlni în realitate."

George Arion

Volum apărut cu sprijinul

CRIME SCENE PRESS

Foto: Giovanni Cerroni/ Serg_dibrova | Dreamstime.com

[1] Sonneillon – conform ierarhiei demonice, este al patrulea prinț al tronului. Îi îndeamnă pe oameni să se urască și îi posedă (se povestește că poseda diverși bărbați pentru a viola călugărițe). Este demonul care se opune Sfântului Ștefan. *(n. aut.)*

[2] Caius Verres (cca. 120 Î.Hr. – 43 Î.Hr.). A fost acuzat de Cicero în seria de discursuri în Verrem (împotriva lui Verres) că ar fi comis abuzuri foarte grave, crime și malversațiuni cât timp a fost guvernator al Siciliei. *(n. aut.)*

[3] Claraudiția este un termen folosit în parapsihologie și se referă la primire de informații și mesaje prin sunet. Anumiți parapsihologi spun că avem urechi care ne ajută să auzim sunetele exterioare corpului nostru, însă avem și centri energetici prin care putem auzi vocea interioară și mesajele divine. *(n. aut.)*

[4] Tyrion Lannister – personaj creat de George R.R. Martin, cunoscut din „Urzeala tronurilor”. Fiul pitic al familiei Lannister, nedorit la naștere, pe care tatăl său a încercat să-l ucidă. Personajul, din cauza nanismului său, se folosește de cărți pentru a căpăta iscusința mentală deoarece nu poate lupta cu sabia asemenea fraților săi. Astfel, devine foarte deștept și, în același timp, și foarte ironic. *(n. aut.)*

Table of Contents

Table of Contents